

РОЗТАНУТИ

ЗАРАДИ

ТЕБЕ

ДЖЕЙ ТІ ГЕІССІНГЕР

«Розтанути заради тебе»

(Melt for You)

Автор: Джей Ті Геїссінгер

Серія: Slow Burn #2

Зміст: 35 розділів + епілог

Вікове обмеження: 18+

Рейтинг на Goodreads: 4.30

Переклад: CHORNOBROVA KAROOKA

Telegram-канал: https://t.me/chornobrova_karooka

АНОТАЦІЯ:

Соціально незграбна Джолін Біксбі щосуботи має побачення — зі своїм котом, пінтою морозива та фантазіями про Майкла Меддокса. Вона віддала б усе, щоб завоювати недосяжного генерального директора своєї фірми, але як це зробити, якщо вона так добре зливається зі своїм кабінетом?

Кемерон МакГрегор — зухвалий, татуйований капітан шотландської команди з регбі, який щойно оселився по сусідству. Він зовсім не в смаку Джо, але плейбой пропонує навчити дівчину всьому, що він знає про те, як викликати бажання. Хоча багато жінок м'яли кілт Кема, Джо — особлива. Зовсім не гидке каченя, яким вона себе вважає, в очах Кема вона весела і невимушено сексуальна. Тепер, завдяки йому, Джо розквітає від впевненості в собі і має чоловіка своєї мрії в межах досяжності.

На жаль для Кема, він тільки що допоміг підштовхнути кохану жінку в обійми іншого чоловіка — і тепер він веде боротьбу свого життя, щоб не дати їй втекти.

ВАЖЛИВО!

Поданий текст доступний лише для ознайомлення! Після прочитання його варто негайно видалити! Прошу не поширювати цей переклад в інтернеті та не використовувати українізовані обкладинки книг у соціальних мережах. Забороняється будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

Джею — за те, що показав мені, що таке справжній чоловік, а що ні.

РОЗДІЛ 1

Десять причин, чому свята — це відстій:

1. Я товста. Як би мені не було неприємно це визнавати, але цю думку з жорстокою ясністю донесла до мене бабуся Гамс, коли побачила мене на День Подяки і сказала з хихиканням: *Схоже, хтось вже з'їв індичку!* Я б списала це на її слабоумство, але фотографії, які мама надіслала мені сьогодні вранці, є неспростовним доказом того, що десь за останні кілька років я набула тривожної схожості з твариною на скотному дворі.
2. Сніг. Мангеттенський сніг ніколи не буває білим. Він сірий, млявий коричневий, як моє волосся (примітка до себе: зателефонувати перукарю. Рудий???).
3. Різдвяні фільми. Чому *Сам удома* вважається хорошим святковим сімейним фільмом? Кевін МакКалістер і його брати і сестри повинні бути усиновлені небайдужими родичами. *Це дивовижне життя?* Вибачте, але хтось повинен це сказати: Джордж Бейлі — мудак. Прикладів його мудацтва в цьому фільмі так багато, що це окремий список. Одна з моїх улюблених цитат: *Ви називаєте це щасливою сім'єю? Навіщо нам всі ці діти?* Я відчуваю твою любов, Супертату.
4. Різдвяні покупки. Також відомий як *Стояти в черзі, поки не помреш*, різдвяний шопінг включає три мої найулюбленіші речі: кричущі діти, розлючені футбольні мами і я, що безцільно блукає по переповненому громадському простору, поки не змокне від поту. Грудень у торговому центрі — це як *Голодні ігри* і *Володар мух*, доповнені відтворенням *Смертельних перегонів* на парковці, коли ти нарешті намагаєшся виїхати після дванадцяти годин витрачання грошей, яких у тебе немає. Веселі часи. (прим.пер. *Володар мух* — дебютний алегоричний роман англійського письменника Вільяма Голдінга. Героями повісті є група дітей, відправлених з початком війни батьками подалі від місця катастрофи на літаку. Але з літаком сталася аварія, і діти опинилися самі на тропічному острові. Ніхто не знає де вони знаходяться, їх чекають важкі випробування, через які одні

пройдуть, здобуваючи негативний досвід, а інші загинуть від рук перших)

5. Офісні різдвяні вечірки. О, чудово! Незграбні, вимушені розмови з колегами, яких хочеться розфрендити на Фейсбуці!

6. Різдвяна музика. Це жахливо і депресивно. Як чудовий приклад, пропоную слова пісні — *Do They Know It's Christmas?* гурту *Band Aid*:

Є світ за твоїм вікном

І це світ жаху і страху

Де єдиною водою, що тече, є гірке жало сліз

І різдвяні дзвони, що дзвенять там

Це дзвін приреченості.

Прошу вибачити мене, поки я стрибну з виступу.

7. Санта — це брехня.

8. Поцілунок опівночі в новорічну ніч? Більше шансів бути розчавленим астероїдом.

9. Майкл все ще не любить мене.

10. Дивіться номер дев'ять.

— Джоселін!

Я смикнулася від свого списку, налякана звуком цього голосу. Це Порша — тонка, елегантна, білява директорка редакції Порша — нависає над моїм столом, посміхаючись так, що мені стає соромно і незручно, мене атакує її фізична досконалість і те, наскільки огидною я почуваюся в порівнянні з нею.

Жінка виглядає намальованою. У мене жир на спині, пори, в які може провалитися дитина, і котяча шерсть на светрі. Зазвичай я б не підпустила її так близько, але відьма підкралася до мене.

— Привіт, Порша.

Я вдивляюся в неї і нервово поправляю окуляри, занадто здивована тим, як вона може матеріалізуватися з повітря, як Дракула, щоб дратуватися, що вона назвала мене неправильним ім'ям. *Знову.*

— Ти не могла б поглянути на цей рукопис? Марія захворіла, і ми відстаємо від дедлайну.

Не чекаючи відповіді, вона кидає мені на стіл товсту пачку паперів на резинці, прямо на список *Свята — відстій*, який я робила у жовтому юридичному блокноті.

— Нам це потрібно до понеділка.

— До понеділка?

Я з жахом втупилася у величезну купу паперів.

— Дякую! Ти просто лялечка!

Порша розвертається, щоб піти.

Я різко підводжуся, перекидаючи при цьому стілець. Звісно, я це роблю. Він з гуркотом падає на підлогу і змушує голови обертатися в мій бік. Я сиджу посеред безлічі кабінетів на тридцять третьому поверсі *Меддокс Паблішинг*, де працюю останні десять років. Зараз четверта година дня п'ятниці, і я збираюся зробити з себе на посміховисько.

Це нормальна ситуація у світі Джолін Біксбі.

Я вигукнула:

— Зачекай!

Порша зупиняється. Вона повільно обертається, крутячись на підборах з червоною підошвою, які, ймовірно, коштують більше, ніж моя зарплата, потім підпирає рукою одне кістляве стегно і витріщається на мене дугоподібними бровами.

Усвідомлюючи раптову тишу і поле витріщених очей моїх колег, я прочищаю горло.

— Я не думаю, що зможу закінчити це до понеділка.

Поле очей нетерпляче переключається на Поршу, яка дивиться на мене з усією теплотою айсберга.

— Ти не думаєш?

Вона каже це так, ніби ставить під сумнів мої когнітивні здібності. Хтось у сусідній кабінці кашляє в руку, щоб приховати сміх.

— Я... Я маю на увазі, що я і так дуже зайнята всіма своїми іншими проектами, а цей виглядає досить серйозним... Мені доведеться працювати всі вихідні.

Порша кидає на мене погляд з вузькими очима, які можуть висушити мене.

— Отже, ти кажеш, що не можеш впоратися зі своїм робочим навантаженням. Це так?

Навколо мене починають перешіптуватися. Між лопатками зміється цівка холодного поту, а щоки палахкотять жаром.

— Ні, я... Я впевнена, що зможу це зробити. Значить, у понеділок.

— Першим ділом зранку, — каже Порша, таким же тоном, яким хтось, наставивши пістолет на касира, сказав би: *Віддай мені гроші*.

Я ковтаю. Ковтаю, насправді, як золота рибка. Потім киваю, але Порша цього не бачить, бо вона вже розвернулася і пішла.

Я пригинаюся, уникаючи всіх посмішок і поглядів, спрямованих у мій бік, поправляю свій стілець, потім сідаю, згорбившись над столом у стражданнях, як Квазімодо. Я залишаюся так кілька хвилин, мовчки наказуючи своїм рукам перестати тремтіти, а шлунку заспокоїтися, поки я дивлюся на календар, прикріплений до сірої повстяної стіни моєї кабінки. На ньому зображено дванадцять місяців Буркотливого Кота. У грудні кіт зображений у костюмі Санти, з маленькою червоною шапочкою і чорними чобітьми.

Це подарунок від моєї мами. Напевно, в минулому житті я робила якісь насправді жахливі речі.

— Чому ти просто не сказала ні, Джолін?

Сью Вонг, нещодавня випускниця коледжу і наймолодша людина, яку призначили на посаду редактора з питань закупівель за всю вісімдесятирічну історію *Меддокс Паблішинг*, стоїть біля входу до моєї кабінки. У Сью блискуче чорне волосся, яке спадає їй на плечі, чубчик настільки акуратний, що здається, ніби його підстригли лезом Х-АСТО, і чарівна пара ямочок, завдяки яким вона виглядає молодшою за свої двадцять три роки.

Я шалено заздрю цим ямочкам. І тому, як вона може споживати приблизно п'ять тисяч калорій на день і ніколи не набирати ні грама. І тому, що її анітрохи не лякає Порша, Королева Драконів Верхнього Іст-Сайду, або щось інше, наскільки я можу судити.

— Тому що мене звільнять, якщо я скажу ні! У мене є ці маленькі штучки, які називаються рахунками? Орендна плата? Чула про них?

Сью вважає мою логіку хибною і зневажливо махає рукою в повітрі.

— Пф. Вони ніколи не звільнять тебе. Ти робоча конячка.

На неприємну мить я уявляю себе Клайдсдейлом з парою, що валить з ніздрів, грудками бруду, що летять за густими патлами, коли я тягну запряжений *Будвайзером* екіпаж через Центральний парк.

— І ти була тут цілу вічність, — продовжує Сью. — Крім того, ти в захищеному класі. Порша не хотіла б ризикувати судовим позовом.

Щиро збентежена, я дивлюся на неї.

— Що це за захищений клас?

— Вік, — каже вона, ніби це очевидно.

— Вік?

— Так. Ти ж, типу, зовсім стара.

— Мені тридцять шість!

— О, справді?

Вона дивиться на мене з ніг до голови.

— Хм.

Я п'яно кажу:

— Дякую. Ми закінчили з підбадьорливою розмовою? Бо в мене ще купа роботи.

— Я просто хотіла дізнатися, чи не хочеш ти після роботи піти в той новий бар. Ми з компанією збираємося на щасливу годину.

Вона така мила, бо я така жалюгідна, і я почуваюся ще гірше.

— Це так мило, що ти завжди береш мене з собою, але...

Я безпорадно показую на стос паперів, які Порша залишила на моєму столі.

— Гарзд. Може, наступного разу.

Сью йде, знизавши плечима і посміхаючись.

Наступні кілька годин я проводжу за своїм столом, занурившись у сторінки. Я продовжую працювати ще довго після того, як всі інші роз'їхалися по домівках на вихідні, ще довго після того, як будь-яка розсудлива людина зібралася б з думками.

Можливо, я з'їла свій здоровий глузд разом з галоном морозива, який з'їла на вечерю вчора ввечері.

***

Коли я повертаюся до своєї квартири, у мене так болить голова, що здається, ніби серійний вбивця свердлить мені дірку в маківці іржавим свердлом, змоченим у гострому соусі. Мій план — поїсти, поспати кілька годин і зранку повернутися в офіс, щоб попрацювати над рукописом. Зазвичай я можу працювати над своїми проектами вдома, використовуючи комп'ютер, але паперові файли не можна виносити з будівлі з міркувань безпеки, тому я застрягла за своїм столом.

Дякую, Порша.

Як тільки я виходжу з ліфта, я чую музику. Надзвичайно гучну, з басами — якийсь рок. А може, реп. Я не можу сказати напевно. Знаю лише, що в тексті пісні є кілька слів, від яких у моєї мами закрутилося б волосся на голові.

Коли я йду по коридору, я з тривогою виявляю, що музика лунає з квартири прямо навпроти моєї. Судячи з усіх голосів і бурхливого сміху, мій сусід не один.

Келлен ніколи не влаштовує вечірок.

Роздратована, я піднімаю рукав пальта і дивлюся на годинник. Я розмірковую, чи варто мені постукати в його двері, але мій шлунок видає якісь агресивні гуркітливі звуки, які примудряються пробитися крізь громовий бас, тому я вирішую спочатку поїсти і розібратися з Келленом на ситий шлунок.

У разі ядерної війни перше, що я зроблю, це поїм. Я не можу впоратися з життям, коли я голодна.

Як тільки я відчиняю двері, містер Бінглі нападає.

— Рр-ав!

Він стає на задні лапи і впивається кігтями в мою спідницю.

— Я знаю, крихітко, вибач, що я так запізнилася. Матуся зараз тебе погодує, добре?

Ще одне виття підказує мені, що краще б я не запізнювалася, інакше за це буде пекельна розплата.

Я чухаю містера Бінглі за вухами, розмовляючи з ним дитячими словами, як він любить, що змушує його занурювати кігті глибше в

мою спідницю від задоволення, що, в свою чергу, змушує мене здригатися від болю, підтримуючи одвічні котячо-людські стосунки в рівновазі. Йому пощастило, що він такий чарівний, інакше я могла би... нічого не робити. Нічого страшного.

Коли справа доходить до містера Бінглі, ми обоє знаємо, хто тут головний.

Я зачиняю вхідні двері, кидаю сумочку на стіл у фое, уникаю дивитися на себе в дзеркало і вішаю пальто в шафу. Потім я прямую на кухню, містер Бінглі ризикає за мною по п'ятах.

Це владний, пухкий рудий кіт з бурштиновими очима і пухнастим шлейфом на хвості. А ще він абсолютно глухий — прикрий побічний ефект реакції на антибіотики, прописані від вушної інфекції. Однак, здається, він не заперечує проти цього і навіть не усвідомлює, що з ним щось не так. Здається, він навчився читати по губах.

Єдина проблема в тому, що я не можу підкрастися до нього ззаду. Одного разу я налякала його, і він повис на кігтях на шторах у вітальні, з дикими очима і шипінням.

— Тобі пощастило, що ти не чуєш цієї музики, — кажу я йому, дістаючи з шафи банку котячого корму. — Схоже, у когось проблеми з управлінням гнівом.

Містер Бінглі обвивається навколо моїх щиколоток, муркоче і третється головою об мої ноги. Я накладаю їжу в його спеціальну порцелянову тарілку, ставлю її на підлогу і дивлюся, посміхаючись, як він копається в ній.

Потім я підхоплююся на звук жіночого крику.

— Що за чортівня?

Я кидаюся до вхідних дверей. Серце калатає, я притискаюся до дверей і заглядаю у вічко. Коридор порожній. Обережно відчиняю двері і висовую голову назовні. Тоді я чую ще один крик, цього разу у супроводі жіночого сміху та хору чоловічих улюлюкань.

Шум доноситься з квартири навпроти.

Заспокоєна тим, що маю справу не з убивством, а лише з домашньою вечіркою, яка вийшла з-під контролю, я починаю заводитися. Я уявляю собі надувний дитячий басейн, наповнений

желе, посеред вітальні Келлена, пару голих дівчат, які борсаються в ньому, поки купка хлопців з братства радісно обливає їх шампанським і доларовими купюрами.

Перш ніж я встигаю відмовити себе від цього, я проходжу через весь зал і енергійно гамселю кулаками у двері Келлена.

Музика не стихає, але за мить наближаються важкі кроки. Потім двері відчиняються, і я втрачаю дар мови.

У дверях стоїть чоловік, якого я ніколи раніше не бачила. Він високий, широкий, міцний, як гора, і приблизно такого ж розміру. У нього кошлате каштанове волосся, горіхові очі, безліч татувань і нищівна посмішка, яку мій мозок відзначає, одночасно намагаючись обробити, що чоловік одягнений у розшнуровані бойові черевики, кілт і більше нічого.

В ущелинах між його пресом можна заблукати. Якщо у нього і є жирові відкладення, то вони повинні бути заховані під кілтом, тому що його м'язи настільки чітко окреслені, що здається, ніби дивишся на анатомічний малюнок.

Дивлячись з відкритим ротом на його живіт, я кажу:

— Е-е-е...

Гора каже:

— Чим можу допомогти, дівчино?

Чим можу допомогти, дівчинко?

Боже мій, він шотландець. Величезний, напівоголений шотландець у кілті. Посміхається до мене так, ніби знає всі мої секрети, якого кольору мої трусики, і що мені цікаво, як це, коли чоловік тягне мене за волосся під час сексу.

— Ух...

— А, вибач, це все музика, так? Просто невеличка вечірка. Я з цим розберуся.

Через плече гримить:

— Зроби кляту музику тихіше, тупий придурок, ти заважаєш сусідам!

У квартирі люди обох статей, п'яні і сміються, в різній стадії роздягання. Вони розляглися на дивані і сидять, схрестивши ноги, на

підлозі навколо журнального столика, за яким блондинка з приголомшливо великими голими грудьми роздає карти.

Я починаю моргати, ніби намагаючись подати комусь сигнал азбукою Морзе.

Музика стихає на один децибел, і Гора повертається до мене з тріумфальною посмішкою. Він злегка похитується на ногах. І якщо він не облився солодово-ячмінним одеколоном, то випив щось, що пахне як страшенно багато пива.

Перш ніж я відновлюю дар мови, він голосно відригує, посилає мені жваве вітання, а потім грюкає дверима перед моїм обличчям.

РОЗДІЛ 2

Коли о п'ятій годині ранку спрацьовує будильник, я прокидаюся від тривожного сну про Мела Гібсона, який веде в бій клан кремезних воїнів у кілтах. Багато списів, криків і синьої фарби на обличчях, а також рясна відрижка.

Я намагаю свій *iPhone* на тумбочці, збиваючи його на підлогу в процесі.

— Містере Бінглі.

Я обережно штовхаю дримаючий клубок хутра у себе на грудях.

— Містере Бінглі, прокидайся.

Він піднімає голову з лап і моргає, потім печерно позіхає, притискаючи вуха і демонструючи ікла. Потім опускає голову і швидко засинає.

— Містере Бінглі, — наполягаю я, погладжуючи його по щоці. — Мені треба вставати.

Його відповідь — легке хропіння.

— Давай, котику, матусі треба йти на роботу, щоб вона могла дозволити собі купити тобі їсти. Ти ж не хочеш голодувати, правда?

Іноді, як зараз, я думаю, що його слух кращий, ніж він показує, бо у відповідь на моє запитання він махає хвостом перед моїм обличчям.

— Ти не залишаєш мені вибору.

Я перевертаюся на бік, відштовхуючи кота. Він відстрибує, трохи незадоволено цвірінькаючи на мої погані манери.

Я виловлюю свій телефон з підлоги, потім тримаю його в дюймі від свого носа, намагаючись натиснути кнопку *Стоп* на будильнику. Хапаю з тумбочки окуляри і надягаю їх, щоб краще бачити кімнату.

Містер Бінглі сидить в кінці ліжка і дивиться на мене так, ніби я образила його великих предків.

— Я знаю, я неслухняний раб. Ходімо снідати.

Я шкандибаю на кухню з котом на п'ятах. Годую містера Бінглі, потім роблю собі чашку кави, чекаючи, поки в мікрохвильовій печі розігріються залишки вчорашньої вечері. Я приготувала м'ясний рулет — рецепт моєї бабусі, найкраща їжа для розради у світі — і слухала

вечірку, що вирувала на протилежному боці коридору. У мене була спокуса викликати поліцію, але це виглядало б як донос, тому я терпіла години криків і сміху, поки все не стихло близько першої години ночі, тому що, як я припускаю, всі відключилися.

Або що там люди роблять після запальної гри в покер на роздягання.

Я запахаю м'ясний рулет до рота, коли в коридорі грюкають двері. Цікаво подивитися, хто ж це проходить ходою ганьби о чверть на шосту суботнього ранку, я підходжу до вхідних дверей з тарілкою і заглядаю у вічко.

Навпроти стоїть Гора, одягнений у сірий світшот і такі ж спортивні штани на масивній статури. Він одягнув навушники і гортає свій телефон, проводячи пальцем по екрану, ніби щось шукає. Музику?

Він збирається на пробіжку?

Ні. Це було б смішно. У Нью-Йорку грудень. Сонце ще навіть не зійшло; я здивуюся, якщо температура на вулиці вище нуля. І давайте не будемо забувати про цицьки і пиво вчорашнього вечора. У нього, напевно, сильне похмілля, не кажучи вже про значні потертості в паховій області. І він не міг спати більше чотирьох годин, максимум. Він, напевно, просто йде в *Старбакс*.

Він знаходить те, що шукав у своєму телефоні, засовує його за пояс і починає робити вправи на розтяжку.

Для того, щоб випити кави, не потрібно розтягуватися.

Чоловік розтягується в коридорі *раннього* суботнього ранку після довгої нічної розпусти, готуючись до досвітньої пробіжки на морозі.

Очевидно, що він не людина. І він божевільний. Він божевільний інопланетянин у кілті, який насолоджується брудними картковими іграми, великими грудьми, алкоголем і ранковими пробіжками небезпечними міськими районами.

Зачаровано спостерігаю, як він виконує всю цю складну рутину нахилів і згинань, розігриваючи свої м'язи. На той час, коли він закінчує, я виснажена. Я також доїдаю свій м'ясний рулет. Потім Гора біжить по коридору, прямуючи в протилежний бік від ліфтів, а це означає, що він, мабуть, скористається сходами.

Ми на дев'ятнадцятому поверсі.

Шкода, що у мене немає номера телефону Келлена, щоб з'ясувати, хто цей психопат. Але ми з Келленом лише доброзичливі сусіди, а не друзі, які роблять щось разом, тому мені не пощастило.

Я приймаю душ і одягаюся, потім цілую містера Бінглі на прощання і вирушаю на роботу. Ранкове повітря б'є по обличчю крижаним ляпасом. До станції метро менше кварталу пішки, але це можна назвати напівмарафоном, бо я пітнію і хриплю, коли доходжу до неї, незважаючи на холод. У моїй спальні є бігова доріжка, яку я постійно обіцяю собі використовувати, але наразі її основне призначення — вішалка для одягу.

До офісу ще трохи. Я піднімаюся ліфтом на тридцять третій поверх з Денні, головним техніком будівлі, який протягом останніх десяти років розповідає мені найгірші анекдоти, які тільки можна придумати.

Незмінно вони пов'язані з пуканням.

— Приходить стара жінка до лікаря, — розповідає він, починаючи, як завжди, без преамбули. — Вона каже лікареві: *У мене дуже сором'язлива проблема. Розумієте, я постійно пукаю, але мій пук не смердить, і він не створює ніякого шуму, тому мене це не турбувало всі ці роки. Я навіть пукнула тричі з того часу, як зайшла до вашого кабінету.*

Денні дивиться на мене, щоб переконатися, що я слухаю. Я урочисто киваю, думаючи, що, можливо, я загинула багато років тому в якійсь жахливій аварії і з тих пір живу в чистилищі. Чесно кажучи, це б багато чого пояснило.

Денні продовжує.

— *Розумію, — каже лікар і виписує їй якісь таблетки. — Приймайте їх тричі на день, а через тиждень приходьте на огляд.* Через тиждень жінка вривається до кабінету лікаря. — *Лікарю, що ви зробили? З тих пір, як я почала пити ці таблетки, мій пук став нестерпно смердючим! Ви зробили ще гірше!* Лікар спокійно відповідає: — *Тепер, коли ми вилікували ваші носові пазухи, візьмемося за слух.*

Я кволо посміхаюся.

— Гарний жарт.

— Ти так думаєш? Я розповів цей анекдот своїй дружині сьогодні вранці за сніданком, і вона не знайшла його смішним.

Денні був одружений близько ста років на Філліс, жінці, яку я ніколи не зустрічала, але до якої відчуваю велику симпатію.

— Ось мій поверх. Гарного дня, Денні.

— Ще побачимося, мала, — гукає він, коли двері відчиняються і я виходжу з ліфта.

У приймальні нікого немає, як і на майданчику з кабінками. Я знімаю пальто і шарф, сідаю в крісло і тільки-но знімаю резинки з рукопису, який дала мені Порша, як з коридору, що веде до кабінетів керівництва, з'являється чоловік, який впевнено крокує коридором з кухлем у руці. Він у темно-синіх брюках і білосніжній сорочці, комір розстебнутий, а рукава засукані до половини на сильних передпліччях.

Моє серце завмирає в грудях.

Це Майкл Меддокс, генеральний директор видавництва *Меддокс Паблішинг*, найдосконаліша людина, яка коли-небудь жила.

Я закохана в нього вже десять років. Незручно, що він одружений.

Дивний факт, що незалежно від його темпу, Майкл, здається мені, завжди рухається в сповільненій зйомці, з легким вітерцем, що ворухить його волосся, золотим сяйвом навколо його голови. Назвати його красивим означало б зробити йому ведмежу послугу. Він славний. Богоподібний. Він — скульптура Мікеланджело, що ожила. Чорне волосся, широкі плечі, пара блакитних очей, які можуть розтопити сталь, але здебільшого плавлять трусики. Він справді має вражаючу схожість із Суперменом.

І він прямує прямо до мене!

Мій перший інстинкт — сховатися. Але він мене вже бачив, тож моє бажання кинутися під стіл, поки він не пройде, доведеться просто проковтнути.

— Ну, привіт.

Він зупиняється біля мого столу і посміхається мені, і я присягаюся, що чую спів ангелів.

— Бачу, я не єдиний невдаха, який працює на вихідних. Як справи, Джолін?

Він родом з Лондона, тому у нього неймовірно ввічливий британський акцент, який стає ще більш неймовірним, коли він пестить голосні в моєму імені. Те, що він взагалі мене пам'ятає, змушує мене тремтіти по всьому тілу.

— Доброго ранку, містере Меддокс.

Дякую тобі, Боже, за те, що дозволив мені звучати як людина, а не крикливий дитячий майданчик, яким я є всередині.

Він кривить губи.

— Скільки разів я повинен сказати тобі, щоб ти називала мене Майклом?

Я мало не втрачаю свідомість. Він не тільки пам'ятає моє ім'я, він пам'ятає, що розмовляв зі мною раніше. Боже милий, цього року Різдво прийшло раніше.

— Майкл.

Я вимовляю його ім'я з таким благоговінням, що дивуюся, як у мене з язика не злітають крихітні сердечка з конфетті. *Не будь дивною! Припини витріщатися на нього! Закрий рота!*

Я опускаю очі, щоки палають, і розумію, що стискаю рукопис так сильно, що кісточки пальців побіліли. Я змушую себе дихати, що, мабуть, найважче, що я робила за останні роки.

— Сподіваюся, ми не надто тебе навантажуюмо.

Майкл хмуриться, дивлячись на смертельну хватку, якою я тримаю рукопис.

Я відклеюю язик від піднебіння.

— Просто трохи наздоганяю. Намагаюся випередити на наступний тиждень.

Брехня, брехня, все це брехня. Ти одна велика брехуха. Цікаво, чи його волосся таке ж м'яке, як виглядає?

— Дуже добре! Люблю бачити ініціативу.

Його очі — блакить літнього неба над незвіданим тропічним раєм — посміхаються разом з усім обличчям. Навколо них маленькі

зморшки, які чомусь тільки додають йому краси. На відміну від моїх, які надають мені виснаженого вигляду.

— Ну, я люблю проявляти ініціативу.

Як тільки слова вилітають, мені хочеться заткнути собі рота кулаком, щоб більше нічого не говорити, бо я якось примудрилася зробити такий невинний вираз обличчя, що це прозвучало так, ніби я пропонувала йому секс. Що й було доведено беззаперечно, коли Майкл підняв ідеально виліплені брови.

— Справді? — пробурмотів він, звучачи забавно.

Чому я така? мовчки запитую я Всесвіт. Чому я не можу бути нормальною людиною? Коли ти скинеш мені на голову піаніно і позбавиш мене від страждань?

Після болісної миті, коли Майкл спостерігає, як горить моє обличчя, а руки схожі на великих блідих метеликів, що безпорадно пурхають навколо рукопису, він зглянувся наді мною.

— Тоді я дозволю тобі повернутися до неї. Може, вип'єш філіжанку кави? Я якраз йду на кухню за добавкою.

Я хитаю головою, занадто збентежена, щоб говорити або навіть дивитися на нього.

— Гарзд. Будьмо.

Він піднімає свій кухоль на прощання, а потім прямує до кухні.

Як тільки він зникає з поля зору, я падаю обличчям вниз на стіл і стогну.

Мені не можна виходити на люди.

***

До кінця дня я більше не бачила Майкла. Наскільки я знаю, він міг викинутися з вікна, щоб уникнути необхідності говорити зі мною знову. Не те, щоб я його звинувачувала. Я така невдаха, що такому, як він, напевно, важко дихати зі мною одним повітрям.

Коли я йду, там темно і холодно, як всередині мого серця. І в деяких інших місцях мого тіла. Коли я виходжу з ліфта на своєму поверсі, я настільки занурююся в режим самозвинувачення, що проходжу повз місіс Дінвідл, яка стоїть у відчинених дверях.

— Дакі! Дакі! — кричить вона схвильованим голосом.

Я обертаюся і моргаю їй.

— О, здрастуйте, місіс Дінвідл. Вибачте, я вас не помітила. Я сьогодні трохи розгублена.

Вона робить розмашистий жест рукою, в якій тримає свій мартіні, від чого джин вихлюпується і розбризкується на дерев'яну підлогу.

— У мене є новини!

Пенелопа Дінвідл — актриса театру на пенсії з Йоркширу, Англія, яка здобула славу і багатство в шекспірівській трупі, що гастролювала Європою протягом п'ятдесятих і шістдесятих років. Зараз, коли їй десь за вісімдесят, вона анітрохи не втратила своєї театральної натури. Вона стоїть у дверях свого будинку з червоною помадою і накладними віями, у струмливому лавандовому шифоновому халаті і пеньюарі в тон, з білим пір'ям боа і всіма своїми коштовностями, включаючи діамантову діадему, подаровану їй якимось неповнолітнім принцом з королівської родини Саудівської Аравії.

Вона була одружена вісім разів. Ми з Келленом називаємо її Елізабет Тейлор з Сохо.

Запаморочена від хвилювання, вона махає мені рукою. Десь у квартирі її філіппінська доглядальниця, Блесіка, шикає на тьявкаючу трійцю померанців на ім'я Фі, Фай і Фо.

— Отже, ти знаєш, що Келлен поїхав до Шотландії на канікули.

Місіс Дінвідл робить наголос через кожні кілька слів, тому що немає нічого, що вона ненавидить більше, ніж нудну подачу інформації.

— Ні, я цього не знала. Я не розмовляла з ним кілька...

— І його двоюрідний брат регбіст зупинився в його квартирі! Вони помінялися, розумієш?

Вона намагається заплескати, але встигає розлити ще більше мартіні.

Я обмірковую цю інформацію. Отже, Гора — регбіст. І вони з Келленом помінялися квартирами на час відпустки.

Чудово. Судячи з вчорашньої вистави, на мене чекають тижні пекла.

— Блесіка зіткнулася з ним сьогодні вранці, коли йшла вигулювати собак, і він розповів їй всю історію! Ти ж знаєш, як вона вміє розговорити будь-кого. Вона сказала мені, що він був таким великим красивим хлопцем, але її зір вже не той, що був раніше, благослови Господи бідолаху. А потім я побачила його кілька хвилин тому, і слово честі! Він не просто великий — він велетенський!

З кишені халата вона дістає китайське шовкове віяло. Вона з розмаху розкриває його і починає обмахувати обличчя віялом, закочуючи очі в екстазі від думки про те, що на нашому поверсі живе великий, гарний спортсмен.

— Так, він величезний. І галасливий. Я вчора ледве заснула від цього галасу.

Обдування припиняється. Вона спантеличено дивиться на мене.

— Галас?

Тут я згадую, що місіс Дінвідл щодня починає пити о першій годині дня, тому що це час коктейлів у Лондоні. Все її життя досі проходить за лондонським часом. О дев'ятій вечора вона під наркозом у купі хропучих Фі, Фай і Фо на своєму рожевому атласному ліжку.

— Нічого страшного. У будь-якому випадку, я думала приготувати лазанью на вечерю сьогодні.

Місіс Дінвідл морщить ніс.

— Італійську?

Я стримуюся від бажання зітхнути. Оскільки я жалюгідна і не маю ніякого соціального життя, я завжди готую вечерю для місіс Дінвідл суботніми вечорами, але, на жаль, мої перші кілька пропозицій зазвичай зустрічаються з явним браком ентузіазму. Діви, як відомо, перебірливі їдці.

— Як щодо пастушого пирога?

— О, чудово!

Вона прояснюється, сором'язливо обмахуючи мене віялом.

— Я не їла його цілу вічність. Це нагадує мені час, коли я грала Леді Макбет на Пікаділлі і познайомилася з цим худорлявим робітником сцени, який вчився на шеф-кухаря...

— Побачимося за годину, — перебиваю я, перш ніж вона встигла скласти вірш про одну зі своїх колишніх іграшок.

— Гаразд, Дакі! Бувай!

— Дякую, — бурмочу я, тупочучи по коридору, ірраціонально розлючена тим, що вісімдесятирічна жінка має кращі спогади, ніж будь-що, що я могла би уявити в моїх найрозпусніших фантазіях.

Моя сексуальна засуха триває так довго, що це більше схоже не на засуху, а на біблійну моровицю.

Я відчиняю двері і бачу kota, що розпластався посеред вітальні, наче його підстрелив мисливець на дичину.

— Привіт, містере Бінглі.

Він не піднімає голови, поки за мною не зачиняються двері, потім схоплюється на ноги, наче хтось штрикнув його розпеченою праскою, і дико озирається навколо. Помітивши мене, він вдає незворушність і починає чепурити свій хвіст.

— Ти мене не обдуриш, котику. Не такий ти вже й крутий. Давай, допоможи мені приготувати вечерю.

Він слідує за мною на кухню, але не дуже швидко, щоб переконатися, що я знаю, що це була його ідея, а не моя.

Я годую його, відкриваю пакетик картопляних чіпсів з сіллю та оцтом, щоб він перекусив, поки я готую вечерю, потім готую всі інгредієнти для пирога. Розігриваю духовку, нарізаю овочі кубиками, ставлю на плиту каструлю з підсоленою водою для картоплі. Я саме підрум'янюю баранину, часник, моркву та цибулю, коли на протилежному боці залу лунає музика.

Вона вмикається на повну потужність раптово, наче хтось слухав у навушниках і висмикнув вилку з приймача — жорсткі, верескливі гітарні рифи і гуркіт барабанів, досить гучний, щоб дзвеніли мої вікна. Потім починається приспів, заспіваний чоловіком, який звучить так, ніби його хобі — курити крек і ковтати леза для гоління.

Я ПРИКРИЮ тебе, виродку

Я буду з тобою, виродку.

Ми будемо гангстерами, виродку, на все ЖИТТЯ!

— Він, мабуть, жартує, — кажу я коту, який у відповідь повільно моргає, мовляв, *ні, не жартує*.

Я вимикаю конфорку, відкладаю дерев'яну ложку і вдруге за добу тягну дупу через весь коридор, щоб постукати в двері нового сусіда.

РОЗДІЛ 3

Цього разу, коли двері відчиняються, я вже готова. Або була би готова, якби Гора був у своєму кілті, або в спортивному костюмі з капюшоном, або в чому завгодно іншому, але не в тому, що на ньому.

Крихітний білий банний рушник, затиснутий одним м'ясистим кулаком, і більше нічого.

Його волосся мокре. Його широкі, татуйовані груди виблискують краплями води. Рушник настільки малий, що розходиться на одній нозі, як розріз у спідниці, відкриваючи вид на голе м'язисте стегно, настільки провокаційно, що, напевно, в деяких країнах є незаконним.

Дивлячись широко розплющеними очима на його ногу, я кажу:

— Е-е-е...

Гора посміхається до мене.

— Це вже вдруге, коли я залишаю тебе без слів, дівчинко. Уяви, що було б, якби я впустив рушник. Мені, мабуть, довелося б викликати тобі швидку допомогу.

Гаразд, я дам йому це: акцент гарячий. Ці розкотисті *p!* Мої яєчники самі себе роздувають. Але він явно самовпевнений. І хто відкриває двері напівоголеним? Двічі!

Самозакоханий нарцис з жахливим музичним смаком, ось хто.

Розправляю плечі і змушую себе подивитися йому в очі.

— Ти не міг би зробити музику тихіше? Вона дуже голосна, і мені довелося слухати її всю ніч вчора...

Він прикладає руку до вуха і хитає головою, ніби не чує мене.

Бррр. Я кричу:

— Ти не міг би зробити музику тихіше?

Але він втратив інтерес до того, що я кажу, і тепер нюхає повітря, нахилившись вперед, насупивши брови і задерши ніс, як гончак.

— Що це за запах?

Поспішаючи, я залишила за собою двері квартири відчиненими. Запах тушкованої баранини пронизував коридор.

— Пастуший пиріг! — кричу я, перекрикуючи шум. — Ти не міг би...

Він проходить повз мене, перетинає хол і вальсує до моєї квартири, ніби він тут господар.

— Гей!

Я кидаюся за ним, але вирішую спочатку забігти в квартиру Келлена і вимкнути музику. Я бувала там кілька разів, тому знаю, де знаходиться стереосистема, і швидко натискаю на кнопку. Миттєво настає милосердна тиша. Тоді я в паніці біжу до себе, судорожно намагаючись накинути ковдру на купу чистої білизни, яку я ще не склала і яка розкидана по всьому дивану.

Це, звичайно, купа шкарпеток і нижньої білизни.

Я знаходжу Гору, який стоїть над моєю плитою і їсть зі сковорідки баранину з овочами, перебираючи пальцями.

— Гей! Що з тобою, в біса, не так?

Я пурхаю навколо нього, як метелик навколо лева, безсило ляскаючи по його руках.

— Забери свої лапи з моєї вечері!

— Вони чисті, — безневинно каже він, облизуючи пальці. — Якщо ти не помітила, я щойно з душу.

Потім він підморгує мені.

Підморгує. Чоловік, очевидно, отримав занадто багато струсів мозку.

Я хапаю каструлю з плити і стою посеред кухні, тримаючи її за ручки і дивлячись на нього.

— Ти не міг би піти? І не вмикати музику до глухого реву? У цьому будинку живуть інші люди, крім тебе, ти ж знаєш.

Він облизує губи і проводить рукою по мокрому волоссю, від чого всі м'язи на його руці випинаються. Цікаво, як часто він практикував цей рух перед дзеркалом, чепурячись, як павич.

— Ти не запросиш мене на вечерю? Я міг би допомогти тобі скласти білизну.

Я міг би допомогти тобі скласти білизну.

Він каже це з блиском в очах, і я насолоджуюсь короткою, але приємною фантазією про те, як розбиваю сковорідку об його товстий, пихатий череп. Джеймі Фрейзер з *Мандрівника*, він не такий.

— Я Кемерон, до речі. Я зупинився у свого кузена Келлена на...

— Я знаю, — кажу я, перебиваючи його. Чому він не хоче йти?

— А ти... ?

— Джолін. Приємно познайомитися. До побачення.

Він обводить поглядом мою квартиру.

— Що, не хочеш познайомити мене зі своїм хлопцем?

— Я хочу закінчити вечерю і не мати мокрого, голого незнайомця, у якого більше м'язів, ніж манер, який стоїть на моїй кухні.

Кемерон посміхається на максимальний, сліпучий режим *я-такий-чарівний*.

— Отже, ти помітила мої м'язи. І в тебе немає хлопця.

На мить я заціпеніла. Він що, *фліртує* зі мною?

Потім я розумію, що ні, він не фліртує зі мною. Він мене дражнить. Тому що, очевидно, у такої жінки, як я — великої, очкастої, самотньої суботнього вечора зі своїм котом і кошиком, повним бабусиних трусиків, — немає хлопця.

Містер Бінглі сидить біля ніг Кемерона, дивлячись на нього так, ніби хоче, щоб його взяли на руки і пригорнули до себе. Зрадник.

З усією гідністю, яку я можу зібрати, я беру себе в руки і розправляю плечі.

— Вибач, — кажу я спокійно, — у мене побачення за вечерею. Через тебе я на нього запізнююсь.

— Ох.

Він виглядає спантеличеним, ніби можливість того, що я кажу правду про побачення, настільки дивна, що він не знає, що з цим робити. Він, напевно, думає, що я виграла аукціон холостяків або щось подібне.

— Що ж. Гаразд, тоді. На добраніч.

Він розвертається і чванливо йде геть, не кажучи більше ні слова, залишаючи мене дивитися на його ідеальну, виступаючу задню частину.

Чому життя таке несправедливе, що обдаровує всією красою найменш гідних звірів?

Крім Майкла Меддокса. Він прекрасний і зовні, і всередині.

Я ставлю каструлю на плиту і знову вмикаю вогонь, потім зачиняю вхідні двері. Але не раніше, ніж отримую ще одне підморгування від Гори, який зачиняє свої двері так само, як я зачиняю свої. З ідеальним розрахунком часу він розвертається, стягує рушник зі стегон і кидає його на підлогу, тож останнє, що я бачу, — це кадр його голої дупи, коли двері зачиняються.

Я надто молода для менопаузи, але цей прилив був просто бомбезний.

***

Вечеря з місіс Дінвідл — це година слухання історій про її молодість, поки я запихаю їжу до рота, а вона п'є мартіні за мартіні і годує собак прямо зі своєї тарілки. Блесіці, її доглядальниці, близько шістдесяти, але вона має енергію чотирирічної дитини. Вона метушиться по квартирі, прибираючи речі, які не потрібно прибирати, загальному змушуючи мене відчувати себе лінивцем у порівнянні з нею. Вона ніколи не залишає купу розгорнутої білизни на дивані.

Коли я йду, місіс Дінвідл співає нерозбірливу версію *Danny Boy* на честь молодого ірландця, з яким у неї був палкий роман, коли вона була дівчиною, і який втопився в морі, коли його батько відмовився дозволити їм одружитися.

Я не зовсім впевнена, що ця історія правдива, але все одно вважаю її страшенно романтичною.

Блесіка допомагає місіс Дінвідл лягти спати, потім ми миємо посуд, після чого я йду додому одна, до своєї квартири, з єдиною надією на те, що в майбутньому знову зустрінуся з Майклом на роботі.

Я відмикаю двері своєї квартири, коли чую довгий, низький стогін, що лунає позаду мене.

Я повертаюся і хмуру дивлюся на зачинені двері Келлена. Стогін повторюється, за ним слідує удар, від якого трясеться дверна рама. Потім низький чоловічий голос починає невиразно бурмотіти, коли стогони і стукіт посилюються. Я склала два і два разом, коли стогони прийняли форму імені.

— Кем! О Боже, Кем, так, так, *так!*

Ні, ні, *ні*. Він з кимось займається сексом! Під дверима!

Мало того, що цей шотландець грубий, п'яний плейбой з сумнівними звичками до фізичних вправ, так він ще й займається сексом стоячи! Хто так робить?

Бум. Стук. Стогін. Стук.

Мабуть, він.

Приголомшена, я стою з тарілкою залишків пирога і слухаю, поки глухі удари і стогони не досягають громової кульмінації. Жінка кричить, як сирена повітряної тривоги. Кем бурмоче якісь нерозбірливі слова — щось брудне, я впевнена, хоча я не можу розібрати, — а потім видає звук, схожий на вовче гарчання. У мене від цього звуку волосся на потилиці стає дибки.

Потім тихо, і я відчуваю, що мені потрібно прийняти душ. З відбілювачем.

Роздратована тим, що я тепер двічі мимовільний учасник секс-катастроф Гори, я кричу через коридор:

— Вона повністю підробила це!

Заходжу всередину і грюкаю за собою дверима.

Що за свиня. Яка абсолютна тварина! Яка нахабна, самовпевнена, егоцентрична, нестерпна чоловіча повія!

Містер Бінглі зі свого сідала на спинці дивана з цікавістю спостерігає, як я тупочу на кухню і з силою кидаю тарілку з недоїдками в холодильник.

— Першим ділом вранці я поскаржуся коменданту, — кажу я коту, грюкаючи дверцятами холодильника. — Ми не повинні терпіти цього ідіота з його музикою, вечірками і гучними вертикальними підключеннями! Я заробляю на життя! Я оплачую свої рахунки! Я не повинна піддаватися...

Бум, бум, бум!

Я різко зупиняюся. Хтось стукає в мої входні двері.

— Хто там?

Відповідь приглушена, але досить чітка.

— Припини шпигувати за мною, маленька підглядачко, або я покличу коменданта!

Я задихаюся від обурення. Це Кемерон. Звинувачує мене у підгляданні!

Я йду до дверей і смикаю їх. В обличчя великому ідіоту я кричу:

— Я покличу управителя, тому що ти крикливий, нестерпний і грубий!

Моя тирада трохи стихає, коли я розумію, що він посміхається. І, звичайно ж, він голий і босий, одягнений лише в пару блискучих чорних спортивних шортів, які настільки обтягують, що опуклість спереду практично кричить: *Подивіться на мене!*

Свята корова. Цей звір не на жарт розпалився.

— Знову витріщилася на мій бебі-мейкер, дівчинко, — каже Гора з тихим хихиканням. — Це стає твоєю поганою звичкою, чи не так?

З моїх вух валить пара. Все моє обличчя червоніє. Я стискаю руки в кулаки, щоб не дати їм скрутитися навколо його горла.

— Якби ти не дефілював весь час майже оголеним...

— Дефілював? — повторює він, піднявши одну брову. — Кемерон МакГрегор не дефілює.

— ...людям не довелось би бачити твоє тіло...

— Ти говориш так, ніби це покарання.

— ...застаючи їх у їхніх власних будинках, коли вони намагаються займатися своїми справами.

— Коли я точно знаю, що ти отримуєш від цього задоволення.

У мене відкрився рот.

— Перепрошую?

Він посміхається.

— Ти мене чула. Я знаю, коли жінка хоче мене.

Я здивована, що він не вибухнув на мільйон крихітних печерних осколків від термоядерного погляду, яким я на нього подивилася.

— До того відома, ти останній чоловік на планеті, який би мене коли-небудь приваблював. Незважаючи на твою явно завищену думку про себе, ти не мій тип.

— Та невже?

Все ще посміхаючись своєю смішною, самовдоволеною, перламутрово-білою посмішкою, він підпирає руки на стегнах.

— Тоді чому ти завжди витріщаєшся на мене, як на обід, і дивишся на мене через своє вічко?

— Ти божевільний, — категорично кажу я.

Він смикає підборіддям на крихітне кругле віконце посередині моїх дверей.

— Там темніє, коли твоя голова затуляє світло. Я б сказав, що ти витріщалася на мене добрих п'ять хвилин, поки я розминався сьогодні вранці, *lass*.

Чорт забирай. Він знав, що я дивлюся.

Моє обличчя палало, я дивилася на нього. Він посміхається мені у відповідь. Це триває незручно довго, поки в коридорі не пролунав жіночий голос.

— Кеме, повернись сюди! Ми не закінчили!

Не відриваючи від мене погляду, він недбало каже через плече:

— Так, ми закінчили, люба. Я викличу тобі таксі.

— Ого. Який джентльмен.

Він знизує плечима.

— Вона знала угоду. Ти не йдеш додому з незнайомцем після однієї випивки, якщо ти зацікавлений у довгострокових стосунках.

Цей хлопець — справжній шматок роботи.

— Гаразд, номер один? Ти огидний. Два? Ця розмова закінчена. Три? Якщо ти продовжуватимеш шуміти, я викличу не тільки управителя, а й поліцію.

Він крутить головою, дивиться на мене з ніг до голови, а потім вимовляє:

— Ти напружена. Мабуть, твоє побачення пройшло не так добре, як моє?

Я раптом розумію, як адекватні люди можуть втратити розум і вчинити вбивство в пориві гніву.

— Це було по-справжньому, МакГрегор.

Я зачиняю двері. Вони захлопуються перед його обличчям з гучним, задоволеним стуком.

Через двері він сказав:

— Я пропоную тобі угоду, Джолін.

— Якщо вона передбачає, що ти проковтнеш ампулу з отрутою, я згодна.

— Спечи мені один з твоїх пастуших пирогів, і я буду тихий, як миша. Твій пиріг за моє мовчання.

Відтінок сміху зігриває його голос.

— Пиріг. Я зрозуміла. Смішно. Тобі що, десять років?

У відповідь я отримую два короткі стверджувальні стуки в мої двері, ніби ми домовилися, хоча я ні на що не погоджувалася. Потім його двері зачиняються, а я залишаюся стояти і витріщатися на плиту фарбованого дерева, як ідіотка.

Коли я обертаюся, містер Бінглі зайнятий любовним облизуванням того місця, де раніше були його яєчка.

— Тьху. Чоловіки. Все, чим ви є, знаходиться у вас між ногами!

Я втішаю себе думкою про Майкла Меддокса, у якого в мізинці більше класу, ніж у цього звіра навпроти в усьому тілі.

Коли я чую, як двері звіра відчиняються і знову зачиняються, я відмовляюся підійти до вічка, щоб подивитися на дівчину, яку він трахнув стоячи, навіть якщо це мене мало не вбиває.

РОЗДІЛ 4

— Що сказала прокладка пердуну? Ти вітер під моїми крилами!

— Денні, зараз восьма година ранку в неділю, а я ще не випила кави. Я морально не готова до жартів про пердіння.

Я заходжу в ліфт на роботі з ентузіазмом людини, що піднімається сходинками шибениці, і припадаю до стіни, з виряченими очима. Минулої ночі я спала приблизно дві години, завдяки реп-концерту, що відбувався в квартирі Келлена.

Двічі я піднімала слухавку, щоб подзвонити в поліцію і поскаржитися на шум, і двічі кидала слухавку, так і не подзвонивши. Незважаючи на мої погрози Кемерону, мені дуже не подобається, що мене обрали на роль буркотливої, старої діви, яка ненавидить веселощі і прагне зіпсувати всім гарний настрій. Навіть якщо вони егоїстичні ідіоти. Тому замість цього я спала з подушкою на голові, пообіцявши собі, що вранці куплю собі хороші беруші.

Мені знову снилися шотландські воїни в бою, тільки цього разу всі вони носили крихітні білі банні рушники на стегнах.

Я не дозволяю собі замислюватися над тим, чому всі ці рушники мали помітні випуклості спереду. Підозрюю, що це тема для кваліфікованого психотерапевта.

— Що ви отримуєте, коли їсте смажену квасоллю з цибулею?

Я зітхаю і заплющую очі.

— Денні. Заради Бога.

— Сльозогінний газ!

Денні регоче над власним жартом, а я стою із заплющеними очима, розмірковуючи над життєвим вибором, який привів мене до цього моменту.

— Чому маленькі дівчатка не пердят? Тому що у них в житті немає дупи, поки вони не вийдуть заміж!

— Гаразд, це трохи смішно, — неохоче визнаю я, але тільки тому, що перебуваю в особливому чоловіконенависницькому настрої.

— Так, це теж одна з улюблених у моєї дружини.

Бідолашна Філіс. Ця жінка — свята.

Ліфт випльовує мене на тридцять третьому поверсі прямо посеред чергового жарту, цього разу за участю Папи Римського. Я прощаюся з Денні і шкандибаю до свого столу, очікуючи, що буду єдиною ідіоткою на роботі на світанку в неділю, але, на мій превеликий подив, я не самотня.

Майкл Меддокс стоїть біля вікон навпроти кабінету, вдивляючись у сірий грудневий ранок, засунувши руки в кишені штанів і згорбивши горді плечі невидимим тягарем.

Я завмираю на місці. Серце підскакує до горла. Всі мої нервові закінчення встають і кричать *p-p-p!*, як містер Бінглі, коли він хоче отримати свою вечерю.

Майкл виглядає так, ніби він спав у своєму одязі. Його волосся скуйовджене, сорочка зім'ята, штани, які зазвичай чітко випрасувані, явно нечіткі. Тінь щетини затьмарює його квадратну щелепу, і, чорт забирай, цей чоловік прекрасний.

Я, мабуть, трохи булькнула від похоті, тому що Майкл повертається і бачить, що я стою і дивлюся на нього в туманному, підживлюваному гормонами заціпенінні.

— О, — каже він, переляканий.

О, справді. Скільки слини повинно бути на моєму підборідді?

Збентежена, я заїкаюся:

— Я... Вибачте. Я не хотіла вас потривожити. Я просто... просто...

Мої губи не працюють належним чином. Мій мозок відмовляється координувати свої дії з язиком, який сидить у роті, як дорожнє сміття, розтоптане на смерть і збирає мух.

— Ти сьогодні знову працюєш?

Всесвіт, зглянувшись на те, яка я безмежно жалюгідна, нарешті повертає мені дар мови.

— Так.

Майкл переводить подих, розправляє плечі, потім посміхається. Вимушено, але, тим не менш, розкішно.

— Ми не можемо платити тобі достатньо за таку відданість.

Роздягайся, і я вважатиму, що ми квити.

Я сміюся. Це звучить ненормально, ніби я нещодавно прийняла кокаїн на вільній основі.

Він кліпає на мене, коли хвиля тепла піднімається від моєї шиї до лінії волосся. Я посилаю йому притиснуту посмішку, відриваю погляд від його очей і біжу до свого столу, наче нічний гризун у пошуках їжі. Падаю в крісло. Воно хрипить на знак протесту і здувається на шість дюймів на своєму пневматичному циліндрі, залишаючи мене притиснутою грудьми до столу з громіздкою сумочкою, запханою під підборіддя.

Саме так мене знаходить Майкл.

— О, Боже. З тобою все гаразд?

Він дивиться на мене зі своєї божественної висоти, щиро стурбований безглуздим становищем дурної смертної дівчини в пуховій куртці кольору прогріклого горохового супу, яку їй подарувала мати, коли вона переїхала до Нью-Йорка ціле життя тому, і яку було занадто дешево замінити.

Ах, ретроспектива. Ти одна велетенська, безжальна сука.

— Гаразд, — вдається сказати мені, щоки палають. З усією гідністю, яку я можу зібрати — а це небагато — я відсуваю стілець назад, встаю, кладу сумочку на стіл і переставляю стілець, весь цей час гостро відчуваючи присутність Майкла.

Він, напевно, думає, що я повна людська катастрофа. Він, мабуть, думає, що я заїкувата, незграбна дурепа, яка не має координації, якою Бог наділив одноногого козла. Він, напевно, думає так.

— Думаю, нам потрібно замінити цей стілець.

Він хмуриться на предмет, про який йде мова, так, ніби він образив його, відмовившись більш стоїчно витримати мою вагу.

Я сприймаю це як доказ його шляхетності і мало не неприємності. Я ловлю себе на тому, що коліна підгинаються, і намагаюся недбало притулитися до столу, але я надто далеко, тож мій недбалий нахил перетворюється на дуже незручне хитання з боку в бік, аж поки моє стегно не зіштовхується з краєм столу з такою силою, що перекидає банку з ручками, яка стоїть біля комп'ютера, і змушує розгойдуватися з боку в бік календар Сердитого кота.

Я б зараз буквально вбила маленьку дитину за силу невидимості.

— Ти, здається, так само не в душі, як і я, — каже Майкл з меланхолійною посмішкою. — Сподіваюся, твоя субота пройшла краще, ніж моя.

Я завмираю. *О, Боже.* Це було запрошення поговорити про його особисте життя? Він питає мене про *моє* особисте життя? Що мені робити? Що я маю сказати?

Через кілька миттєвостей, коли стає зрозуміло, що я не в змозі поводитися як повноцінна доросла людина, посмішка Майкла зникає.

— Що ж, не буду тобі заважати.

Коли він повертається, щоб піти, я вигукую:

— Так!

Знову злякавшись, Майкл озирається на мене широко розплющеними очима.

— Вибач?

Я даю собі обіцянку, що якщо я зможу протриматися наступні шістдесят секунд, не поводячись, як втікачка з божевільні, я пригощу себе вечерею в італійському ресторанчику вниз по вулиці від моєї квартири, з пляшкою вина і всім іншим.

— Я мала на увазі, так, я не в душі.

Я промовляю це роботизовано, зосереджуючись на тому, щоб мої губи формували правильні звуки, в той час як мої гормони зі швидкістю п'ятсот миль на годину роблять кола навколо моєї нервової системи в режимі перегонів Формули-1.

— Останні кілька ночей я погано спала. У мене з'явився новий сусід, який своєю музикою, мабуть, намагається зробити глухими всіх інших мешканців будинку. Я не знала, що стереосистеми можуть використовуватися як знаряддя тортур.

Крихітні зморшки навколо блакитних очей Майкла чарівно зморщуються. Моє серцебиття настільки сильне, що я стою і намагаюся не померти.

— У мене колись був такий сусід.

Я не можу уявити собі когось настільки нелюдського, щоб потривожити це прекрасне створіння в його домі, який, ймовірно, є

золотим замком у хмарах, що охороняється херувимами та єдинорогами.

— Що ти зробив?

На його щоці спалахує ямочка, і всі мої гормони припиняють свою шалену гонитву по венах і зітхаючою купою падають до ніг Майкла.

— Я пішов до нього додому, пояснив, що він мені заважає, і попросив його припинити.

— І це спрацювало?

— Ні, від цього стало ще гірше. І тоді я його побив.

Він сміється над моїм шокованим виразом обличчя.

— Жартую. Я поскаржився на шум у поліцію, і вони про це подбали.

Оскільки вся моя концентрація переключилася з формування слів на боротьбу з бажанням нахилитися і понюхати шию Майкла, коли я намагаюся посміхнутися, я дивним чином вишкірюю зуби.

— Це, мабуть, те, що тобі слід зробити, — каже Майкл, насторожено дивлячись на мене. Я впевнена, що йому цікаво, чи не знадобиться йому щось гостре, щоб захистити себе.

Господи Ісусе, просто візьми мене. Будь ласка, просто вбий мене зараз.

— Ти маєш рацію. Я знаю, що ти маєш рацію.

Перемагаючи бажання знову і знову битися обличчям об стіл, я киваю, як манекен.

— Але він живе прямо навпроти мене, і я не хотіла би бачити його після цього. Він дізнається, що це я настукала на нього, тому що я вже говорила з ним про це.

Між бровами Майкла утворюється маленька, чарівна складка.

— Ти боїшся, що він помститься? Він що, якийсь бандит?

Я знаю, що це лише моя уява робить вираз обличчя і тон голосу Майкла стурбованим, але моєму серцю байдуже. Воно починає дико битися об грудну клітку, ніби намагаючись вирватися з в'язниці.

Моя скажена борсуча посмішка знову з'являється.

— Ну, він же регбіст! Хто знає, на що він здатен!

Джолін, ти така ж марна, як зміїні рукавиці.

Але Майкл, схоже, знайшов правду в моїй безглуздій заяві, бо його очі розширюються від тривоги.

— Боже мій, ти живеш поруч з регбістом? Це все одно, що жити поруч зі сріблястою горилою! Безумовно, не конфліктуй з ним більше, Джолін. Нехай влада розбирається з ним.

— Справді?

Він енергійно киває.

— Повір мені, я мав свою частку зіткнень з тупими виродками, коли навчався в Оксфорді. Вони тварини. Тварини, закохані в себе. Регбісти виводять термін *егоїст* на абсолютно новий рівень.

Я теж киваю головою.

— Так, це в основному описує Кемерона МакГрегора в двох словах.

Брови Майкла стріляють вгору.

— Твій сусід — Кемерон МакГрегор?

Чому він виглядає таким наляканим?

— Так?

— Капітан збірної Шотландії, Червоних дияволів? *Той самий* Кемерон МакГрегор?

— Чесно кажучи, я поняття не маю, за яку команду він грає...

— Шість футів шість дюймів, (*прим.пер. ~198 см*) брудне каштанове волосся, збудований як хмарочос, вкритий татуюваннями?

— Так, схоже на нього.

Майкл скривився.

— Господи. Тобі, мабуть, варто переїхати.

Моє серце завмирає.

— О, Боже. Це звучить погано.

— Я не знаю, наскільки уважно ти стежиш за спортом, але про твого сусіда пишуть у всіх газетах, і, як правило, не про його поведінку на полі. Бійки в барах, секс-скандали, п'янки і дебоші на публіці... Характер МакГрегора майже такий же сумнозвісний, як і його жінки. Британські пліткарі називають його Принцом Трусикопадом через величезну кількість його перемог.

Майкл морщить ніс, коли вимовляє це прізвисько, без сумніву доводячи, що він є джентльменом першого ґатунку. Тільки справді прекрасний чоловік з винятковим характером міг би дивитися зверхньо на здатність змусити орду жінок опустити свої панталони.

— Він на шляху до того, щоб заслужити цей титул і по цей бік океану, — бурчу я, думаючи про секс-стенд-ап і вечірки з покеру на роздягання. Я боюся того, що я повернуся додому сьогодні ввечері. Рестлінговий матч у дитячому басейні з желе раптом не здається таким вже й надуманим. Я зітхаю, хитаючи головою.

— Сподіваюся, я більше не зіткнуся з ним у коридорі.

— Тримайся від нього подалі, Джолін.

Майкл говорить це з хвилюючою твердістю, з домінуванням, ніби це наказ, якого він очікує, що його виконають. Чому від цього мої яєчники піднімаються і благально висолоплюють язики, виляючи хвостиками — не знаю, але Господи, як би я хотіла, щоб він знову заговорив таким тоном.

Бажано, коли я перегнуся через його коліно зі спущеними трусиками на щиколотках.

Оглядаючи моє обличчя, Майкл хитає головою.

— Твої щоки щойно почервоніли. Ти добре себе почуваш?

— Так. Чудово, — кажу я здавлено.

Ісус? Сатана? Прибульці з космосу? Будь-хто, хто відчуває, що претендує на життя сумного копірайтера, може підійти прямо зараз. Бонусні бали, якщо поквартитесь.

— Я щось не так сказав? Сподіваюся, я тебе не образив.

Тепер він дивиться на мене з тривоною. Можливо, тільки тому, що він мій бос і не хоче отримати позов за сексуальні домагання, але на мить я дозволяю собі просто насолодитися задоволенням бути об'єктом занепокоєння з боку красивого, елегантного чоловіка.

Дивлячись собі під ноги, я бурмочу:

— Ніщо з того, що ти говориш, не може бути для мене образливим. Я просто...

— Не в собі.

Я піднімаю погляд і бачу, що Майкл посміхається мені. Він, мабуть, здогадався, який вплив він справляє на мене, тому що його посмішка — милостива, доброзичлива, яку король міг би послати жебракові, проїжджаючи повз нього в своїй позолоченій кареті, кидаючи монети у вікно.

Чи може ця людина зробити щось погане?

— Так. Саме так.

Я киваю, з вираженими очима.

— Не в собі.

— Ми обоє.

Його посмішка зникає. Він відводить погляд. Його очі темніють, і здається, що над його обличчям пройшла грозова хмара. Іншим голосом він каже:

— Хотів би я, щоб єдиною моєю проблемою був галасливий сусід.

І все. Оскільки він стоїть тут, розмовляє зі мною, поводить з мною як зі справжньою людиною і вивіщує соковитий шматок про своє особисте життя — знову ж таки, я йду на це.

— Усе... гаразд?

Він озирається на мене. Його щелепа на мить застигає, а потім він робить настільки несподівану заяву, що я ледь не падаю з ніг.

— Я розлучаюся.

— Ох!

Я прикриваю рот рукою.

— Майкле, мені так шкода!

Мені не шкода, ні крихти, і я, напевно, тільки що прокляла себе на пекло за цю відверту брехню і за те, як я радію, почувши жахливу новину цього бідолахи. Його шлюб розвалюється, а тим часом я могла би освітити десять міських кварталів своїм радісним сяйвом. Я розжарююсь від блаженства і мушу стримувати себе, щоб не затанцювати щасливий танок навколо своєї кабінки.

Я жахлива, жахлива людина.

— Дякую, — урочисто каже він. — Хоча це не було несподіванкою. У нас були проблеми протягом багатьох років...

Він замовкає, поринувши в роздуми, а я починаю подумки конструювати свою весільну сукню і планувати наш медовий місяць. Потім він виходить зі свого заціпеніння і посміхається. Це виглядає майже сором'язливо.

— Вибач, — каже, — не знаю, навіщо я це сказав. Ніхто більше не знає. Ми навіть своїм сім'ям ще не сказали.

Його очі благають мене бути обережною з його таємницею, тому, звичайно, я поспішаю заспокоїти його.

— Даю тобі слово, що нікому нічого не скажу.

Це звучить набагато переконливіше, ніж моє наступне речення, яке є ще однією величезною брехнею.

— Мені дуже шкода, що це відбувається з тобою.

Майкл дивиться на мене довше, ніж потрібно, а потім бурмоче:

— Дякую, Джолін. Ти завжди така мила.

Мила? Я мила? Це мило, як зручна пара взуття, чи мило, як танець на колінах?

Майкл плавно змінює тему, щоб я не заробила собі аневризму мозку, намагаючись розшифрувати значення нешкідливого слова з чотирьох букв.

— То ти прийдеш на офісну святкову вечірку?

Для мене офісна вечірка — це щорічна вправа на приниження, подібна до того, коли з мене здирають усю шкіру і кидають у чан з гарячою солоною водою. Я і так не дуже екстраверт, але стояти в групі моїх колег, потягуючи келих поганого червоного вина, одягненою у вбрання, яке добре виглядало в магазині, але якимось чином перетворюється на клоунський костюм на людях, — це прямо на вершині списку *Свята — відстій*.

Я неминуче проллю їжу на блузку, скажу щось образливе або відверто жалюгідне, і майже всі мене ігноруватимуть або жалітимуть. Потім Порша стане поруч зі мною зі своєю в'янучою посмішкою, від якої тхне презирством, і я відступлю в темний куток будь-якої дорогої бальної зали, щоб віддатися ненависті до себе і досхочу набити обличчя жирною їжею.

Але щороку Майкл ходить, тож щороку ходжу і я. І в цьому році він розлучається.

— Так.

Я сама собі дивуюся, з яким ентузіазмом я говорю.

— Я обов'язково прийду.

— Добре. Потанцюєш зі мною?

Його посмішка тепла, як і моя нижня частина тіла.

Святі небеса. Майкл Меддокс хоче танцювати зі мною на святковій вечірці, перед іншими людьми. Пекло офіційно замерзло.

— Звичайно, — кажу я недбало, ніби мій шлунково-кишковий тракт щойно не перетворився на тремтячу миску з киселем.

Він посміхається мені ще якусь мить, потім нахиляє голову на прощання і розвертається, щоб піти. Я дивлюся, як він крокує коридором, його хода легка і впевнена, постава набагато легша, ніж раніше. І тут мене вражає блискавка жаху.

До офісної святкової вечірки залишилося менше місяця.

Я кидаюся в крісло, вмикаю комп'ютер і гуглю *Як швидко схуднути на сорок фунтів. (прим.пер. ~ 18 кг)*

РОЗДІЛ 5

На той час, коли я йду з роботи в неділю вдень, я закінчила редагування рукопису і працювала над тим, як саме я збираюся досягти своєї нової мети — перетворитися на струнку богиню за той час, який зазвичай потрібен мені, щоб збільшити розмір сукні на один розмір.

Гаразд, богиня — це з натяжкою, але я намагаюся мислити позитивно. Інтернет переповнений прикладами влади розуму над матерією в досягненні ваших цілей, і хто я така, щоб ставити під сумнів слова когось на ім'я *СтрункаЧіка69*, яка стверджує, що втратила половину своєї ваги за місяць, дотримуючись простої дієти, не вживаючи нічого, окрім повітря?

Тож, по суті, я збираюся сісти на аварійну дієту, що складається з дихання. Якщо я не помру, то до Різдва точно схудну. Як на мене, це розумний ризик.

До кінця дня я більше не бачила Майкла, і я була занадто боягузливою, щоб піти до кабінету керівництва, щоб попроситися з ним. До того ж, я думала, що наша розмова закінчилася на такій фантастичній ноті, що ніщо не могло її перевершити. І небезпека того, що я все зіпсую, була дуже реальною, тому я вислизнула, перш ніж доля вирішила, що з мене досить веселощів, і перекинула будівлю землетрусом.

Я відмикаю двері своєї квартири, коли гучний голос позаду мене змушує мене підстрибнути.

— Де мій пиріг, дівчинко?

Ахх. Це він. Через плече я посилаю Кемерону крижаний погляд, яким би пишалася Порша.

— Як бачиш, я буквально щойно повернулася додому. У мене немає чарівної сумочки, що виробляє пироги.

— Виправдання, виправдання! Зараз ти мені скажеш, що в магазині закінчилися продукти!

Я розвертаюся і вихлюпую на нього всю міру своєї неприязні, випущену з моїх очей, як град куль.

— Деяким людям доводиться заробляти на життя, ясно? У мене не було можливості сходити в магазин за продуктами, щоб купити їх для твого чортового...

Я збираюся продовжити, але тут я помічаю його останній модний вибір і знову втрачаю дар мови.

Через мить, коли він просто посміхається до мене, я приходжу до тями.

— Ти носиш... колготки?

— Що, це?

Він розводить руками біля своїх м'язистих ніг, які одягнені в пару ядерно-жовтих, еластичних, блискучих речей, які, здається, розпилені від щиколоток до стегон, не залишаючи нічого для уяви. Підсвічується кожна опуклість — особливо опуклість в промежині.

Вона нелюдськи велика. Я впевнена, що він запхав хобот слона в свої штани.

— Підніми очі вгору, люба, — бурмоче він, ловлячи на собі мій погляд.

Я так пригнічена, що хочу вбити себе. Натомість я розвертаюся і відмикаю вхідні двері. Я штовхаю їх і збираюся зачинити за собою, але Кемерон притискає їх своєю великою лапою і штовхає назад.

— Зараз, зараз, не треба соромитися.

Сміх зігриває його голос.

— Я вже знаю, як погано ти до мене ставишся, *lass*. І ні, це не трико. Це компресійні лосини для бігунів.

Компресійні? Ха! Вони нічого не стискають!

— Будь ласка, прибери руку з моїх дверей.

Я кажу це, втупившись поглядом у стелю, щоб очі не блукали самі по собі. Їм просто не можна довіряти.

— Я приберу руку з твоїх дверей, коли ти скажеш мені, о котрій вечеря. Я дуже хочу твій пиріг, дорогенька.

Я гарчу на натяк у його голосі, який, я впевнена, є способом, яким він розмовляє з кожною жінкою, яка перетинає його шлях. Свиня.

— Не називай мене дорогенькою! І перестань говорити про мій пастуший пиріг так, ніби це *мій* пиріг!

Периферійним зором я бачу, як його брови піднімаються вгору.

— Твій пиріг?

Він кліпає віями, зображуючи невинність.

— Я поняття не маю, що ти маєш на увазі. Я просто намагаюся з'ясувати, коли я можу розраховувати на те, що ти мені обіцяла.

Немов за командою, у нього бурчить у животі. Він показує на нього.

— Бачиш? Я вмираю з голоду, дівчинко!

Потім він посміхається і ляскає себе рукою по животу, який не рухається ні на йоту, тому що чоловік має 0 відсотків жиру в організмі.

— Рр-ау!

Ми дивимось вниз і бачимо містера Бінглі, який обвивається навколо щиколоток Кемерона, як маленький пухнастий удав. Його муркотіння таке гучне, ніби хтось завів двигун.

— Хто у нас тут?

Кем посміхається містеру Бінглі, який підбігає до нього і третєся обличчям об блискучу жовту гомілку Кема.

Я сподіваюся, що він випустить свої кігті і встромить кілька корчів у цю дурнувату тканину.

— Це містер Бінглі.

Кем підхоплює kota, перевертає його на спину і притискає до себе, як дитину. Я збираюся протестувати, що він робить це неправильно, але німий кіт заплющив очі і почав муркотіти ще голосніше, його пухнастий помаранчевий хвіст у захваті б'ється об живіт Кема.

Поки я здивовано витріщаюся, Кем чухає під підборіддям містера Бінглі.

— Ти, мабуть, зробив щось дуже погане, якщо тебе назвали на честь персонажа *Джейн Остін*, приятелю.

Тепер я більш ніж здивована. Я в шоці. Гора знає, хто такий містер Бінглі? А я думала, що пекло офіційно замерзло кілька годин тому!

— Що? — питає мене Кем, не відриваючись від kota. — Ти думала, що я весь такий красунчик і без мізків, люба?

Я не по-жіночому пирхаю.

— Скоріше, тільки его і ніяких манер.

Він дивиться на мене з-під вій і посилає мені ліниву посмішку.

— То ти не заперечуєш, що вважаєш мене красунчиком.

Я екстравагантно заочую очі.

— Ти позбавляєш якесь бідне село ідіота. Можу я тепер отримати свого кота назад?

— Коли я отримаю свій пиріг, ти отримаєш кота.

Він розвертається і з містером Бінглі на руках повертається через весь зал, закриваючи двері ногою, коли я кидаюся на них.

— МакГрегор!

Розлючена, я гамселю в його двері кулаком.

— Віддай мені мого кота негайно!

З-за зачинених дверей долинає низький сміх і клацання мертвого засува, що повертається.

— Твій пиріг за твою кицьку, солоденька.

Через дві секунди на повну гучність вмикається реп-музика, яка розноситься по стінах, обриваючи будь-яку надію на подальшу розмову.

Я дивлюся на його двері, розлючена, вдячна, що бідолашний містер Бінглі глухий, і йому не доводиться чути нецензурну лайку в текстах пісень. Частина мене дивується зухвалості цього Кемерона МакГрегора і тому, як він може в шестислівному реченні вжити не один, а два евфемізми на позначення моєї піхви, а інша частина мене хоче зірвати двері з петель і відлупцювати його ними до напівсмерті.

Падлюка вкрав мого кота!

Я кричу на все горло:

— Якщо він повернеться хоча б без однієї шерстинки, я надеру твою дупу в тих бісових колготках!

Можу запрягтися, що під басом почувся регіт.

***

Ніколи за всю довгу і багату історію пастушого пирога його не збирали швидше.

Я встановила рекорд швидкості до і з ринку на розі, мої черевики залишають за собою дим і звук гуми, що лущить. Я нарізаю овочі, як божевільна, смажу баранину так, ніби хтось приставив пістолет до

моєї голови, проклинаю каструлю з водою, поки вона, нарешті, не здається і не закипає від жаху. Я так зловживаю картоплею, поспішаючи потовкти її в пюре, що в результаті ледь не отримую клейку кашу, але вчасно рятую її, заспокоюючи себе величезним келихом вина, випиваючи його з апетитом наркомана на початку епічної п'янки.

Після цього я заспокоююсь — ну, заспокоєння є відносним терміном, якщо порівнювати повний психічний розлад з простою тривогою, що калічить, — і можу закінчити страву і поставити її в духовку, не відрубавши собі жодного пальця і не страждаючи від небезпечної для життя серцевої події.

І тут я усвідомлюю, що у своєму поспіху я так і не увімкнула духовку.

— Я вб'ю його, — кажу я порожній кухні. — Якщо містер Бінглі буде хоч трохи роздратований, коли повернеться додому, Кемерон МакГрегор помре.

Я вмикаю духовку, потім йду до МакГрегора і грюкаю у двері. Коли він відчиняє, я шкодую, що залишила свій кухарський ніж на кухні.

Він змінив жовті легінси на пару вицвілих джинсів, але більше нічого не вдягнув. Цікаво, чи є у нього сорочки? І чому він такий мускулистий? Це ж відволікає!

— Де він? — запитую я, витягуючи шию, намагаючись розгледіти через його широкі плечі.

— Де мій пиріг?

— У духовці.

Він піднімає одну брову і дивиться на мене.

— Він має спектися! На це потрібен час! Ти отримаєш свій дурний пастуший пиріг через півгодини, заради Бога!

Він посилає мені цукрову посмішку.

— Тож тоді ти отримаєш свого кота.

Він робить крок, щоб зачинити двері, але не може, бо я навалююсь на них усією своєю вагою. Я ледь не збиваю його з ніг і вриваюся в квартиру, вигукуючи ім'я містера Бінглі, знаючи, що він мене не почує,

але не в змозі зупинити себе в паніці, що я в двох кроках від того, щоб знайти мертву купу хутра на підлозі з пивною пляшкою, запханою в його бідне горло.

— Містере Бінглі! Містере Бінг...

Я зупиняюся перед дверима спальні. Там посеред ліжка лежить кіт, згорнувшись калачиком і мирно спить, а дурнуваті жовті колготки обмотані навколо нього, наче захисна ковдра.

— Він мій справжній фанат.

Кемерон стоїть позаду мене в коридорі. По його тону я розумію, що він намагається не сміятися.

— Практично довелося здирати його з себе, щоб я міг прийняти душ. Ніколи ще кіт не западав на мене так швидко. Мабуть, це в нього від його мами.

Я не даю йому себе задобрити, тому не відповідаю. Замість цього я підходжу до ліжка і беру містера Бінглі на руки, намагаючись не зачепити жовті колготки. Коли я обертаюся, Кемерон загороджує дверний отвір, склавши руки на грудях. Він хитає головою.

— Ти ж не думаєш, що підеш з цим котом, *lass*, адже у мене в руках немає пастушого пирога.

— Твоя одержимість цією їжею патологічна, ти знаєш це?

— Просто... пиріг — це моя найулюбленіша річ у світі.

Він втягує губи між зубами, його плечі здригаються від беззвучного сміху.

— Тьху. Продовжуй говорити — може, одного дня ти скажеш щось розумне.

Він закидає голову назад і сміється, голосно і довго, поки я стою і дивлюся на нього, а містер Бінглі намагається вислизнути з моїх рук, щоб повернутися до ліжка.

— Гаразд, комік, — каже він, все ще хихикаючи. — Нова угода. Ми йдемо до тебе і чекаємо, поки мій пиріг закінчить випікатися.

Він розвертається і йде геть, зневажливо махаючи рукою через плече, коли я кричу йому, що ми не домовилися, і йому не раді в моїй квартирі.

Хвилиною пізніше, коли Кемерон опускає свою м'язисту масу на мій диван, підпирає босі ноги на мій журнальний столик, сплітає пальці на животі і посміхається до мене, ніби чекає, що я принесу йому випити.

— Ти неймовірний.

Я зачиняю двері, кидаю kota на підлогу і тікаю в безпечну кухню. На жаль, кухня знаходиться приблизно в п'ятнадцяти футах від вітальні, тому я зовсім не в безпеці.

Потім через двері лунає голос.

— Дакі? Дакі, ти вдома?

Кемерон здивовано дивиться на мене.

— Дакі?

— Заткнись, пиріжковий бой, — бурмочу я, прямуючи до дверей. Відчинивши, я бачу місіс Дінвідл з келихом мартіні в руці, на чотиридюймових підборах і в норковій шубі на повний зріст, одягненій поверх квітчастої нічної сорочки. Діамантова діадема сидить на її голові трохи навскіс.

— Ось ти де, люба!

Вона сяє на мене так, ніби виграла гру в хованки.

— Вітаю, місіс Дінвідл.

Вона відкидає з чола сивий локон, що вибився з належного місця під діадемою. — Я просто хотіла сказати, що минула ніч була прекрасною. Я, напевно, недостатньо тобі кажу, але я так вдячна, що ти готуєш мені вечерю щосуботи.

Вона обриває свою думку на півслові, зупинена поглядом великого голого чоловіка, який посміхається до неї з дивана. Вона миттєво перемикається в режим скромної дебютантки, тріпочучи віями і піднімаючи плече, коли вона каже з сиропоподібною солодкістю:

— О, привіт, молодий чоловіче.

Кемерон відповідає їй кокетливим кивком, його посмішка настільки яскрава, що практично засліплює. Очевидно, йому байдуже, скільки років жінкам, які звертають на нього увагу, аби тільки вони звертали.

Місіс Дінвідл, погляд якої все ще прикутий до Кемерона, звертається до мене.

— Я не думала, що у тебе буде компанія, Дакі. У тебе ніколи не було...

— Він якраз збирався йти, — голосно кажу я, перебиваючи її, перш ніж вона встигне розкрити ще якісь подробиці мого жалюгідного життя.

— Ні, не збирався.

Кемерон піднімається з дивану і чванливо підходить до мене, посміхаючись цією самовдоволеною, дратуючою посмішкою, яка недвозначно говорить мені, що він збирається сказати мені про побачення, яке, за моїми словами, було вчора ввечері.

— Привіт, я Кемерон МакГрегор. Приємно познайомитися.

Він простягає руку місіс Дінвідл. Замість того, щоб взяти її, вона робить ту кульгаву річ, яку ви бачите в старих фільмах, коли південна красуня хоче, щоб куртуазний джентльмен поцілував їй руку.

І що ж він робить? Він нахиляється, підносить її руку до рота і цілує її!

Місіс Дінвідл хихикає, як дівчинка-підліток, і так несамовито кліпає фальшивими віями, що я дивуюся, як вони не злітають. Коли Кемерон випрямляється і відпускає її руку, вона ворушить пальцями перед його обличчям.

— Ну хіба ти не хвацький? — каже вона, дивлячись на його груди.

Кемерон поблажливо посміхається їй, насолоджуючись її очевидним захопленням.

— Я не знаю про це, мем, але я знаю, що з такою красивою жінкою, як ви, завжди слід поводитися, як з королевою.

Я бурчу.

— А з потворними завжди слід поводитися як зі служницями?

Підсміюючись над Кемом, місіс Дінвідл докоряє мені.

— Він лише зробив мені невеличкий комплімент, Дакі. Залиш бідолаху в спокої!

— О, я б із задоволенням залишила його в спокої, — бурмочу я. — Зовсім одного. На безлюдному острові.

Коли місіс Дінвідл хмуриться на мене, Кем хихикає.

— Вона просто заздрить вашому стилю, місіс Дінвідл.

— Ні, я заздрю всім, хто з тобою не знайомий.

Кем повертає всю потужність своєї посмішки до мене.

— Та годі тобі, дівчинко, знайомство зі мною має бути найбільш хвилюючою подією, яка трапилася з тобою з часу твого останнього мазка Папаніколау. *(прим. пер. зішкріб клітин, що вистилають канал шийки матки, для мікроскопічного дослідження з метою виявлення можливих змін, що свідчать про розвиток раку шийки матки)*

Скандально обурена, але намагаючись не сміятися, місіс Дінвідл витягла китайське шовкове віяло з кишені своєї норки і ледь не вивихнула зап'ястя, обмахуючи ним своє обличчя.

— Ха, — кажу я кисло. — Ти маєш усю чарівність відкритої могили, МакГрегоре.

— Тьху. Просто визнай це. Ти закохана в мене.

Він штовхає мене ліктем, і я посилаю йому погляд, покликаний розтопити його обличчя.

— Закохана? Навряд чи. Якби ти був на апараті життєзабезпечення, я б відключила його, щоб зарядити свій телефон.

Кем сміється, залишаючи мене збентеженою, чому йому так подобається, коли я його ображаю. Проте моя розгубленість змінюється хвилиною жаху, коли до розмови знову приєднується місіс Дінвідл.

— Я впевнена, що вона б закохалася в тебе, Кемероне, але вона вже закохана в іншого.

— Невже? І хто ж цей щасливчик? — підхоплює Кем, думаючи, що вона жартує, бо очевидно, що жоден чоловік при здоровому глузді не захоче мати нічого спільного з такою, як я.

Я намагаюся відступити, роблячи відчайдушні витрішкуваті очі на місіс Дінвідл, щоб вона зрозуміла натяк заткнутися.

— Ніхто! Вона жартує. Я не закохана в жодного...

— Її одруженого боса! — кричить місіс Дінвідл, нахилиючись до Кемерона зі змовницьким блиском в очах. Ніби мене тут навіть немає.

Ніби моя найглибша, найтемніша таємниця — це казковий матеріал для розмови з м'язистим регбістом, з яким вона щойно познайомилася.

Я не жорстока людина, і тим більше я ніколи не потуратиму насильству над людьми похилого віку, але місіс Дінвідл знаходиться в неминучій небезпеці отримати сучий ляпас.

Вся поведінка Кема змінюється. Він виглядає шокованим, його посмішка зникає, а очі розширюються.

— У тебе *роман* з твоїм одруженим босом? І ти засуджуєш мене?

— Ніякого роману у мене немає! — обурююсь я. — Я б ніколи такого не зробила!

Місіс Дінвідл сумно каже:

— Він не знає про її існування, бачиш.

— Все, час відвідування зоопарку закінчено. До побачення, люди.

Я намагаюся вивести їх обох за двері, але Кема не зрушити з місця, а місіс Дінвідл занадто зайнята допиванням мартіні, щоб помітити мою тривогу.

— Зачекайте. Поясніть мені це.

Кем повертається до мене з новим інтересом.

— Отже, ти закохана в цього хлопця, який одружений, але ти ніколи не зустрічалася з ним... тому що він не знає про твоє існування?

Я зціпила задні зуби.

— Ти говориш так, ніби *єдина* причина, чому я не вчинила адюльтер, — це те, що він мене не помічав.

— Це не адюльтер з твого боку, якщо ти не одружена, Дакі, — втручається місіс Дінвідл, яка має досить *освічену* думку з цього приводу.

— Тьху. Семантика! Я хочу сказати, що навіть якби Майкл був закоханий в мене, я б ніколи нічого не робила з одруженим чоловіком! Це просто... нерозділене почуття. Він не знає, що я відчуваю до нього. Але навіть якби знав, я б ніколи не перейшла цю межу.

Кем розглядає моє обличчя примруженими очима. Через мить, мабуть, переконавшись, що я кажу правду, він вимовляє:

— Це сумна історія, дівчинко. Не дивно, що ти завжди в такому поганому настрої, коли я тебе бачу.

— У мене поганий настрій кожного разу, коли я тебе бачу, тому що я тебе бачу, — солодко кажу я. — І це не така вже й сумна історія, бо я сьогодні дізналася, що він розлучається.

Коли вони мовчки дивляться на мене, я відчуваю бажання захиститися, ніби вони думають, що я брешу.

— І він попросив мене зарезервувати йому танець на офісній святковій вечірці.

Брови Кема піднімаються так високо на лоб, що це схоже на жарт.

— Інтрига закручується!

Місіс Дінвідл верещить і підстрибує на пальцях ніг.

— І справді! Тепер ти дозволиш мені зробити тобі цей макіяж, Дакі?

— Просто з цікавості, чому ви називаєте її Дакі?

Місіс Дінвідл робить королівський розмашистий рух віялом, вказуючи на мою зовнішність.

— Тому що вона наполягає на тому, щоб залишатися гидким каченям, мій любий, коли вона могла б так легко стати лебедем.

Кем повертається до мене з найбільшою посмішкою, яку я бачила у своєму житті.

— Оу. Каченя.

Ого. Якщо це Карма, то вона взула шиповані чоботи перед тим, як почала надирати мені дупу.

РОЗДІЛ 6

Через кілька хвилин місіс Дінвідл пішла долити собі мартіні, а ми з Горою залишилися на кухні, чекаючи, поки проклятий пастуший пиріг допечеться, щоб я могла його вигнати і повернутися до планування моєї трансформації.

Або голодування, іншими словами.

Кем сидить за моїм кухонним столом з містером Бінглі на колінах, неухважно гладить kota, спостерігаючи за мною, займаючи занадто багато місця для однієї людини. У чоловіка є атмосфера. Його погляд має реальну вагу, як дотик. Це нервує. Наче один з тих портретів з привидами, написаних олією, його очі стежать за кожним моїм рухом.

— Припини витріщатися на мене — ти мене лякаєш, — буркнула я, дивлячись на таймер на духовці і бажаючи, щоб він прискорився. Лише кілька хвилин до свободи.

— Як давно ти закохана у свого шефа?

— Не твоє діло.

— Ну, давай, ти можеш мені сказати, дівчинко. Я ж ніколи не зустрінуся з ним. До того ж, через місяць, коли почнеться новий сезон, я повертаюся до Шотландії, і ти мене більше ніколи не побачиш. Скинь зайвий вантаж.

Я стріляю в нього поглядом, а потім знову втуплююся в піч.

— А чому тебе це хвилює?

Я чую знизування плечима в його голосі, коли він відповідає.

— Не дуже, але я не можу зрозуміти, чому жінка витрачає свій час на чоловіка, який її не хоче, коли вона може зосередитися на тому, щоб знайти того, хто хоче. І — вибач — особливо у твоєму віці.

Я надто пригнічена, щоб ображатися.

— Боже, ти говориш прямо як моя мати.

Я не дивлюся на нього, але відчуваю, що його погляд загострюється.

— Отже, ти говорила про це зі своєю матір'ю. А це означає, що все серйозно і, можливо, триває роками.

Розлючена, я розводжу руками.

— Звідки тобі знати, що це означає?

— Я знаю жінок.

Я не маю, що на це відповісти, бо це, очевидно, правда. Він вимовляє ці слова без вихваляння чи посмішки, просто констатує факт, підкріплений тисячами пар трусиків, які він, напевно, запхав у свою шафу як сувеніри.

— Гаразд. Так, це серйозно і триває вже багато років.

— Скільки років?

Я дивлюся на нього.

— Ти пишеш книгу чи що?

Він хихикає.

— Просто з'ясовую факти. Відповідай на питання.

По його рішучому виразу обличчя можу сказати, що він не відступиться, поки я не скажу йому те, що він хоче знати. Так що... якого біса. Переводжу подих і зізнаюся:

— Десять років. З першого дня, коли я почала працювати на своїй роботі. З першої хвилини, як я його побачила.

Кажу це приглушеним голосом, знаючи, як жалюгідно це звучить.

Настає тиша. Через мить я випадково дивлюся на Кема. Він дивиться на мене з незбагненим виразом, його брови зведені разом, голова схилена набік.

— І що ж, — запитує він тихо, з напруженим поглядом, — в ньому такого особливого, що змусило тебе спустити десятиліття в унітаз?

Я відводжу погляд. Тепло піднімається на моєму обличчі, і мені доводиться ковтати, щоб подолати раптовий клубок у горлі.

— Ти не зрозумієш.

— Зрозумію, *lass*. Я дуже добре розумію одержимість.

Коли я знову дивлюся на нього, зупинена новим тоном в його голосі, темнішим, складнішим тоном, він зустрічає мій погляд непорушно. На його обличчі промайнуло щось — туга чи самотність, якийсь бездонний відчай — але воно зникло так швидко, що я, мабуть, уявила собі це.

Я переводжу погляд на таймер духовки. Три хвилини. Потім я схреплюю руки на грудях, заплющую очі і вирішую, як на духу, сказати

йому правду.

— Він просто... ідеальний. У всіх відношеннях.

Кема дратує мій мрійливий тон.

— Нудота. Ти можеш бути більш конкретною?

— Він освічений. Культурний. Витончений. Добрий. Блискучий.

Розкішний.

— Розкішний?

Я киваю, заплющивши очі.

— Він виглядає точно як Крістофер Рів в його дні *Супермена*. Героїчний. Розщеплене підборіддя і все таке. І він джентльмен. Його манери присоромили б англійську королеву. І він гарно вдягається. І він знає все про літературу, і оперу, і балет, і мистецтво...

— То він гей.

Обурення спалахує в мені, гаряче, як поверхня сонця. Я розплющую очі і впиваюся в Кема поглядом.

— Він не гей! Він був одружений багато років!

— На чоловікові?

— Ні! На моделі, якщо хочеш знати — на якійсь дурнуватій амазонці з просвітом між стегнами і з двадцятидюймовою талією!

— Хм.

Він відповідає на мій лютий погляд своїм.

— Отже, він поверхневий.

— Що? Ні!

— Так, він поверхневий. Так само, як і ти.

У мене перехопило подих. Він міг би з таким же успіхом вдарити мене ножем у живіт.

— Не дивись на мене так, — каже Кем, повільно хитаючи головою. — Твоя закоханість в якогось хлопця заснована не більше, ніж на його резюме і гарненькому обличчі.

— Це неправда!

Кіт зістрибує з його колін і біжить у вітальню, відчуваючи, як фонтан магми ось-ось вибухне з верхівки мого черепа. Кем піднімається і рухається до мене.

— Ні? Скільки ти з ним розмовляла?

— Багато!

Це брехня, але будь я проклята, якщо я відступлю.

— Це не стосується роботи, — уточнює він.

Я відкриваю рот, щоб відповісти, але закриваю його і повертаюся до духовки. — Забудь про це. Твій пиріг майже готовий. Бери його і забирайся геть.

— Відповідь — *ніскільки*, так?

Я відмовляюся відповідати. Кем правильно сприймає моє мовчання як *так* і тисне далі.

— А скільки часу ти провела з цим *ідеальним* чоловіком поза роботою? Або пов'язаних з роботою функцій? — швидко додає він, коли я повертаюся до розмови.

Моє обличчя пульсує від жару.

— Не обов'язково проводити роки в приватних розмовах з кимось, щоб знати, що він хороша людина.

— Ні, але одне побачення було б гарним початком. Мені здається, що ти не знаєш про нього нічого, крім того, що він симпатичний і має смаки багатого хлопчика. Балет, опера, мистецтво... звучить так, ніби хтось, хто дуже сильно намагався справити враження на інших людей, написав би це в своїй біографії.

Ця думка особливо вразила мене, тому що під усміхненою фотографією Майкла на сайті компанії знаходиться його біографія, з якої я дізналася більшість цікавих фактів з його життя. Іншими місцями відкриттів були Вікіпедія, соціальні сторінки газет та підслухані розмови в офісі.

І одна святкова вечірка, де я сховалася за купою пальм у горщиках і підслуховувала за його столом.

Відповідаючи, я дивлюся прямо в очі Кему. Звідки він раптом так близько?

— Я пропрацювала у його компанії десять років свого життя. Я бачила, як він ставиться до людей, як розмовляє з ними, як взаємодіє зі своїми співробітниками, постачальниками та гостями. Це неймовірна людина. Виняткова людина. І так, він красивий, але не мало би значення, якби він не був таким, тому що він дуже хороший. Він

ніколи не змусить когось почуватися маленьким, не принизить його за його переконання, не буде безсердечно знущатися з його почуттів.

Мій голос підвищується, а руки починають тремтіти. Ми з Кемом якимось чином стоїмо майже ніс до носа, але я продовжую, тому що я до біса розлючена.

— Він ніколи б не зайнявся сексом з незнайомкою, з якою познайомився в барі, а потім викинув би її, як сміття! Він ніколи не дратував би сусідів гучною музикою, не ходив би напіводягненим, як психопат, і не крав би чийсь кішку!

— Зате одружився б з легковажною моделлю з просвітом між стегнами і з двадцятидюймовою талією.

Я недовіжливо іронізую.

— О, ти хочеш сказати, що ти вище одруження з красивою моделлю, так?

— Ні, — каже він тихо, зціпивши щелепу. — Я кажу, що якби він був альтруїстичним, доброзичливим напівбогом, яким ти його робиш, він би одружився з жінкою, яка б більше відповідала його справжньому серцю.

Мене на мить вразило використання ним кількох гучних слів у цьому реченні, але я швидко повернулася до обурення.

— Багаті чоловіки щодня одружуються з жінками за їхню красу.

— Так, це так, і ці багаті чоловіки — ті ж самі поверхневі виродки, які кидають цих красивих дівчат, як тільки їхня зовнішність в'яне, і міняють їх на більш молоду заміну.

Моя щелепа відвисає і приземляється десь у центрі грудей. У Кемерона МакГрегора є... етика?

Ні. Я неправильно його зрозуміла. Це чоловік-повія, про якого ми говоримо. Він просто грає в адвоката диявола.

Таймер духовки дзвенить. Секунди, які здаються віками, ми з Кемом дивимося одне на одного в напруженому мовчанні, жоден з нас не бажає відступити першим. Нарешті я не витримую напруги і відвертаюся, проклинаючи себе під ніс.

Поки я одягаю прихватки, Кем знову сідає, що є протилежністю тому, що я хочу, щоб він зробив.

— Ось.

Я з гуркотом виймаю з духовки блюдо і ставлю його на плиту, потім зриваю прихватки і кидаю їх на прилавок.

— Ось твій дурний пастуший пиріг. А тепер повертайся в квартиру Келлена і залиш мене в спокої з моєю жалюгідною односторонньою історією кохання.

— Я ніколи не казав, що вона жалюгідна, *lass*.

Його голос ніжний, що тільки більше мене злить.

— Але ти так думаєш. Цілком очевидно, що ти думаєш, що я тупа, як багно, за те, що відчуваю те, що відчуваю.

— Серце хоче того, чого хоче, — каже Кем, не зводячи з мене очей. — Але іноді те, що ти вважаєш любов'ю, є лише красивою формою саморуйнування. Найгірше в житті — віддавати себе в обмін на ніщо.

Він знову здивував мене своїм красномовством. Я ладна була закластися, що цей пихатий звір, який ганяється за спідницями, на таке не здатен.

І тут до мене доходить: саме завдяки цьому він користується таким успіхом у жінок. Красиві промови і сліпучі посмішки, дефілювання в нижній білизні з виставленими напоказ м'язами — все це з метою змусити дівчат лягти і закинути ноги йому на спину.

Моє серце застигає від нього, як ставок, що замерзає в лютий зимовий мороз. Все населення Мангеттена могло б кататися на ньому на ковзанах, настільки воно холодне.

— Що ж, моє життя — моє, і що я з ним роблю — моя справа, — жорстко кажу я. — А тепер, будь ласка, йди. Я виснажена. Я працювала всі вихідні, і мені рано вставати, щоб вранці знову їхати.

Навіщо я йому щось пояснюю? Чому я не жбурляю йому в голову розпечену тарілку? І чому, чому я дозволяю цьому тупому знаряддю людини засмучувати себе? Його думка нічого не означає!

Обличчя Кема знову темніє від дивного напруження, але потім він розпливається в усмішці, і мить минає, наче нічого й не було. Він підводиться, простягає руки над головою, потім позіхає, ніби вся ця розмова набридла йому до сліз.

— Знаєш що, дівчинко. Я зроблю тобі величезну послугу.

— Якщо наступні слова, які ти скажеш, будуть мати відношення до твого пеніса, я вб'ю тебе на місці.

— Просто вислухай мене, перш ніж *doo-lally* на мене, люба.

Це гарчання, що лунає через кухню, виходить зсередины моїх грудей.

— Я не знаю, що означає *doo-lally*, але що я тобі казала про те, щоб ти не називав мене любовою?

— Ти можеш зрозуміти, що це означає з контексту. А я буду називати тебе, як захочу. *Люба*.

Самовдоволенний, усміхнений виродок. Треба було б дати йому коліном прямо по яйцях.

— Ти змушуєш мене відчувати себе жорстокою, МакГрегор. Хотіла б я бути чоловіком, щоб надерти тобі дупу.

Він сміється, ніби я дурепа.

— Мило. Але на світі немає чоловіка, який міг би дати мені під зад.

Він згинає руки, від чого його смішні біцепси вискакують і виблискують.

Я затискаю перенісся, відчуваючи, як насувається мігрень.

— Слухай. Поки ти розповідала свою сумну історію про нерозділене кохання до красунчика Майкла, мені в голову прийшла одна думка.

— Мабуть, це була довга і самотня подорож, — пробурмотіла я.

— Я допоможу тобі отримати його.

Злякавшись, я піднімаю очі на Кема. Він стоїть і посміхається, ніби щойно сказав найрозумнішу, найдивовижнішу річ, коли-небудь сказану людиною в історії людства.

— Ти... що?

— Я спеціаліст у двох речах, дівчинко.

Він піднімає два пальці для підкреслення, ніби я, можливо, не в змозі порухувати так далеко.

— Регбі та мистецтво зваблення.

З мене виривається невіруючий сміх.

— А батьки не просили тебе втекти з дому?

— Припини ображати мене хоч на хвилину і послухай. Якщо ти справді хочеш цього хлопця, тобі доведеться правильно розіграти свої карти. Ти не можеш прийти до нього занадто гарячою або занадто холодною. Це як Золотоволоска і три ведмеді.

— Так, тут я загубилася.

— Перша тарілка каші була занадто солоною. Це ти, до речі, дуже солонна.

Я вбиваю його очима.

— Друга миска каші була занадто солодкою. Це не ти.

Я зітхаю і впираюся руками в стегна.

— Просто продовжуй цю клятву історію, МакГрегор.

— Третя миска каші була в самий раз. Ось чим ти повинна бути для нього. Саме тією.

Я витріщилася на нього, чекаючи подальшого пояснення. Коли воно не приходить, а він лише посміхається мені так, ніби може стояти так годинами, я кажу:

— Ти глибоко дивна людина.

— Я можу навчити тебе бути такою, як він хоче.

— Пфф! Ти його навіть не знаєш! Як ти можеш навчити мене бути такою, якою він...

— Я знаю чоловіків навіть краще, ніж жінок, — перебиває він, його голос стає жорстким. — І я точно знаю, що змушує гарненьких багатих хлопчиків потрапляти на гачок.

Несамовитість його слів змушує мене моргнути.

— Це звучить трохи зловісно. Чи не ховається за цим твердженням історія про сумнівну сексуальну згоду?

Він махає рукою, ніби відганяє комаху.

— Перебуваючи в акваріумі, живучи так, як я, ти стикаєшся з усіма типами людей, які існують. За ці роки я став свого роду учнем людства.

Я сміюся, тому що це настільки смішно, що я просто мушу це сказати.

— Ти? Учень людства? Хлопець, який гарцює в жовтому трико?

Він дивиться на мене якусь мить, на його обличчі розчарований вираз.

— Бачиш? Ти поверхнева. Ти дивишся тільки на те, що прямо перед твоїм обличчям.

Ми дивимося одне на одного, а секунди йдуть за секундами, і мені стає все більш і більш незручно.

— Вибач, — кажу я. — Я не хотіла тебе образити. Я не хотіла бути грубою.

— Так, дівчино, — каже він м'яко, — ти хотіла.

Потім він посміхається.

— Але я можу це витримати, тому що я не твій чутливий любчик-красунчик, який, напевно, розплакався б, якби побачив дракона, що ховається під твоєю непримітною зовнішністю.

Моя досада випаровується так само швидко, як і з'явилася.

— *Непримітною*. Це ввічливий спосіб назвати мене собакою.

Кем дивиться в стелю і зітхає.

— Ти не собака, дорогенька. Ти просто не робиш собі ніяких послуг.

— Господи, між тобою і місіс Дінвідл, мій комплекс неповноцінності повинен досягти нових висот!

Його очі зустрілися з моїми. У них знову з'явився той темний погляд, небезпечний, який, здається, з'являється і зникає за власним бажанням. Він гарчить:

— Тобі нема чого відчувати себе неповноцінною, ідіотко.

— Так ми пройшли шлях від дорогенької до ідіотки за декілька хвилин. Вибач, я сходжу за шийним корсетом. А то у мене шию розпирає.

Куточок його рота піднімається вгору. Якусь мить він мовчки вивчає мене, потім піднімає плече.

— Як знаєш. Не приймай мою допомогу. Але не приходь до мене плакатися, коли цей красунчик продовжуватиме не знати про твоє існування.

— Припини його так називати!

— Припини прикидатися мишкою, драконяча леді, і йди за тим, чого хочеш. Через п'ятдесят років ми всі будемо мертві. *Carpe diem*.

Він проходить повз мене до плити, бере блюдо з плити рукавицями і виходить, не сказавши більше ні слова.

Я стою на кухні ще хвилин десять, перебираючи в пам'яті все, що він сказав, намагаючись зрозуміти, чого мені не вистачає. Чому він хоче мені допомогти? Що йому з того?

Лягаю в ліжку і засинаю під його останні слова, що крутяться в голові на повторі.

Carpe diem. Лови момент.

Третю ніч поспіль мені сняться шотландські воїни. Тільки цього разу їх веде в бій не Мел Гібсон.

РОЗДІЛ 7

Наступного ранку на роботі я саме позіхала, коли Порша безшумно з'явилася біля мого столу, наче її телепортували на поверхню планети із зорельота *Enterprise*.

— Доброго ранку, Джилліан!

Злякавшись, я підхоплююсь, розхлюпуючи каву з чашки, яку тримаю, на передню частину своєї білої блузки. Присягаюся, вона гавкає так тільки для того, щоб подивитися, як я злякаюся.

— Порша. Привіт.

І це Джолін, відьмо.

Вона з виразом відрази спостерігає, як я витираю каву запасними серветками, які тримаю у верхній шухляді свого столу на випадок надзвичайних ситуацій, подібних до цієї, які трапляються з гнітючою регулярністю. У крижано-блакитній сукні, що відповідає кольору її серця, з прибраним з обличчя волоссям, зав'язаним у низький пучок, який демонструє її елегантну шию, вона бездоганна.

Поруч з нею я відчуваю себе кволим віслюком поруч з породистим скакуном.

— Ти закінчила редагування рукопису Марії?

З її тону я розумію, що вона чекає на виправдання, тому із задоволенням і з посмішкою я простягаю їй пачку паперів. Стиснувши губи, вона бере у мене рукопис і перегортає кілька сторінок, перевіряючи мою роботу, як вчителька молодших класів.

Якби мені відчайдушно не була потрібна решта кави в чашці, я б піддалася спокусі виплеснути її їй в обличчя.

— Я так розумію, ти розмовляла з Майклом цими вихідними, — каже вона недбало.

Я застигаю.

Якщо вона знає, що я розмовляла з Майклом, то це, мабуть, тому, що він їй сказав. Навіщо йому розповідати їй про нашу розмову? Що б це могло означати?

— Е-е... Я... так. Він теж працював. Ми привіталися.

Її гострий погляд спалахує на моєму.

— Ви *привіталися*? — крижано повторює вона.

Я здригаюся, гадаючи, що ж такого образливого вона могла знайти в тому, що я розмовляла з Майклом, і як їй вдається так стискати свій рот. Це виглядає боляче.

— Ем... так.

Вона дивиться на мене якусь мить, чекаючи, що я розповім докладніше. Коли я цього не роблю — бо надто переймаюся тим, що може вилетіти з мого рота, — вона притискає рукопис до грудей і починає агресивно постукувати по ньому одним наманікюрем нігтем.

— Джоанна.

Стук. Стук. Стук.

— Я впевнена, що не треба нагадувати тобі, що ми очікуємо певного рівня...

Її погляд ковзає по моїй заплямованій кавою блузці, розкуйовдженому волоссю, обличчю без макіяжу.

Тук-тук. Тук-тук. Тук-тук.

— Професіоналізму у *Меддокс Паблішинг*.

Приплив жару пробігає по моїй шії. Слова вилітають, перш ніж я можу їх зупинити.

— Ви маєте на увазі, як називати співробітників їхніми *правильними* іменами?

Постукування припиняється. Вона моргає — один раз, повільно — і це жахає.

Від неминучої смерті мене рятує кур'єр у формі з величезним букетом червоних троянд на довгих стеблах. Він зупиняється біля кабінки поруч з моєю.

— Тут є Джолін Біксбі?

— Вона тут.

Шаста, дівчина, яка сидить за сусіднім столом, підводиться і звинувачувально вказує на мене через стінку кабінки, ніби вона інформатор нацистів.

Кур'єр проходить повз Поршу, ненароком зачепивши її листям, і з полегшенням зітханням ставить вазу на мій стіл. Вона така величезна,

що займає майже всю вільну площу.

— Блін, яка важка. Розпишіться тут, будь ласка.

Він тицяє мені в обличчя планшет, вказуючи на рядок для підпису в маршрутному листі.

Мої руки тремтять так сильно, що я ледве встигаю поставити підпис.

Як це могло статися? Чи міг Майкл послати мені квіти?

Кур'єр, насвистуючи, йде геть, а Порша, Шаста і я з недовірою дивимося на троянди.

— Ну, від кого вони? — запитує Шаста.

Я ковтаю, висмикую маленький білий конвертик з пластикового тримача і відкриваю його, серце б'ється, як грім у вухах.

Твій пиріг — це найсмачніше, що я коли-небудь куштував.

Солодкий. Соковитий. Тане на язичі.

Я хочу ще. Сьогодні ввечері.

О, цей нахабний сучий син...

— То що там написано? — занадто голосно запитує Шаста, змушуючи мене замислитися, в чому її проблема, одночасно усвідомлюючи, що всі в кабінках навколо мене з цікавістю дивляться в мій бік.

Порша вихоплює картку з моєї руки, а потім читає вголос:

— Твій пиріг найсмачніший...

Вона замовкає, її очі стають широко розплющеними.

Почувши приглушене хихотіння, я викидаю картку з її пальців, рву її на шматочки і викидаю у сміттєву корзину. Я жорстко повертаюся до Порші і кажу крізь зуби:

— Вибач, але мені треба працювати.

Я знаю, що лише моя лють на Кемерона робить мій голос таким жорстким, але Порша, здається, думає, що він спрямований на неї. Вона піднімає підборіддя. Вона посилає мені обурений погляд, потім розвертається на п'ятах і йде геть, випускаючи дим з ніздрів.

— Чуваааак, — каже Шаста, дивлячись їй услід. — Це було круто.

Вона дивиться на мене і посміхається.

— Дай п'ять, сучко!

У заціпенінні я плескаю в долоню Шасти, яка за останні три хвилини сказала мені більше слів, ніж за останні два роки, відколи вона сидить поруч зі мною.

Дзвонить мій настільний телефон. Я підхоплюю його, вдячна за законну втечу від моєї нової найкращої подруги.

— Говорить Джолін Біксбі.

— Ого, твій професійно-робочий жіночий голос гарячий. Ти ніколи не думала стати секс-оператором по телефону? Ти б заробила купу грошей.

— Ти!

Низький гуркіт сміху переходить через лінію.

— Так, це я, *lass*, твій улюблений сусід.

— Пустун.

— Ха! Ні, вишуканий фізичний зразок чоловіка, про якого ти мріяла з моменту нашої зустрічі.

Я впираюся, шокована тим, що Кем якимось здогадався про це, але розумію, що він жартує, перш ніж ляпнути щось дурне на кшталт *Звідки ти знаєш?*

— Дуже смішно. Чого ти хочеш? І як ти дізнався де я працюю?

— Я запитав місіс Дінвідл. Ти отримала квіти?

Я дивлюся на колосальний букет троянд, що дивиться на мене з відстані двох футів.

— Так. І твою чарівну записку. Ти не Шекспір, мій друже.

— Ого! То ми тепер друзі!

— Ні. Я все ще хочу штовхнути тебе під машину. Навіщо ти мені дзвониш?

— Щоб обговорити першу фазу операції *Красунчик*.

Я падаю в крісло і зітхаю.

— Дайте мені невелику перерву, будь ласка?

Він пропускає це прохання повз вуха.

— Я вже запустив процес з квітами. Якщо ти взагалі є на його радарі, це простимулює його інтерес.

— Простимулює? Кемерон МакГрегор щойно вжив слово *простимулювати* у реченні?

Він хихикає.

— Тобі буде приємно дізнатися, дорогенька, що Кемерон МакГрегор має винятковий словниковий запас. Надзвичайний, аномальний, чудовий і до того ж безпрецедентний.

Я відриваю телефон від вуха і кривлюся. Коли я слухаю знову, він все ще говорить.

— ...чоловіки за своєю природою суперники. Якщо ти йому хоч трохи подобаєшся, знання того, що інший чоловік винюхує навколо, розбудить його інстинкт...

— Винюхує? Як романтично.

— Досить мене діставати, дівчинко. Я допомагаю тобі здійснити бажання твого серця. Трохи подяки було б непогано.

— Я все ще не розумію, чому ти зацікавлений.

Він робить паузу, достатню для того, щоб я нашорошила вуха.

— Я розповім тобі пізніше.

— Ой. Це звучить страшно.

— Може, я просто хочу, щоб ти продовжувала давати мені свій солодкий, *солодкий* пиріг, дівчинко. Ти коли-небудь думала про це?

Його голос теплий від дразливого сміху, і йому пощастило, що він не стоїть переді мною, тому що у верхній шухляді мого столу лежать новенькі ножиці, які б чудово виглядали, стирчачи з його очної ямки.

— Шкода, що ти застряг у пубертатному періоді, МакГрегоре — одного дня ти міг би стати продуктивним членом суспільства.

— О, я досить продуктивний, *lass*.

— Назви хоч один спосіб, яким ти можеш бути продуктивним, не пов'язаний з кількістю сперми, яку ти виробляєш. Я почекаю.

Він розчиняється в шквалі сміху, який, здається, триває вічно. Я слухаю, намагаючись не посміхатися, поки він не перевів подих і не повернувся на лінію.

— Ах, ти просто супер солонка дівчинка. Чисто мертво блискуча.

— Емм. Дякую. Я думаю.

— Тепер слухай, це важливо.

Я п'ярко кажу:

— Я ледве можу витримати очікування.

— Коли гарненький хлопчик запитає тебе, хто подарував тобі квіти, просто посміхнися йому, як Мона Ліза, і знизай плечима. Не відповідай. Будь до біса скромною. Якщо не можеш впоратися, уяви, що ти місіс Дінвідл, і роби все, що, на твою думку, зробила б вона.

— У мене немає під рукою норкової шуби і шовкового віяла. Дівчині потрібен реквізит, щоб зробити таку рутину Скарлетт О'Хара. Він подумає, що я невдаха!

Кем зітхає.

— Він подумає, що ти загадкова. Чим менше ти скажеш, тим краще.

— Ой. Я знаю, що я незграбна і дивна, МакГрегор. Не треба мені втирати.

За лінією настає гнітюча тиша, а потім голос Кемерона, твердий, як камінь.

— Я більше ніколи не хочу чути, як ти принижуєш себе, Джолін. Не роби цього вголос і не роби цього в думках. Прояви до себе трохи клятої поваги, жінко, або ніхто інший не буде.

Мої щоки палають. Я деякий час жую внутрішню частину губи, складаючи різні дошкульні репліки, але в жодній з них немає зубів, бо я знаю, що він намагається мене підтримати. До того ж, він має рацію.

Гм.

— Зрозуміло? — запитує він.

— Так. Добре. Гарзд.

— Добре. Тепер повертайся до роботи. І Джолін?

Він все ще звучить розлюченим, тож я вагаюся, коли відповідаю:

— Що?

Пауза. Він видихає, а потім тихо каже:

— Ти не дивна. Ти унікальна. Є різниця.

Він кладе слухавку, перш ніж я встигаю відповісти, залишаючи мене дивитися на телефон в невірі. Що, чорт забирай, щойно сталося?

Але я не можу на цьому зациклюватися, бо до моєї кабінки під'їхав Денні з великою картонною коробкою на візку.

— Привіт, мала! Спеціальна доставка!

Шаста вискакує на стіну кабінки, як бабак, з виряченими очима.

— Ще одна доставка? Що це?

Чому ця дівчина раптом так зацікавилася моїми справами?

— Хотіла би я вам сказати, але, на жаль, мій рентгенівський зір сьогодні не працює.

Вона занадто зайнята розгляданням коробки, щоб звернути увагу на мій сарказм.

Денні ставить візок вертикально і дістає з кишені штанів складний робочий ніж. Він розрізає стрічку на верхній частині коробки.

— Це новий стілець для тебе, мала. Містер Меддокс замовив його на вихідних.

Дихання залишає мої легені з хрипом. Ми з Шастою витріщилися одна на одну.

Денні влаштовує велике шоу, розпаковуючи коробку, розрізаючи картон, щоб крісло відкрилося одразу, коли боковини відпадають.

— Це нова ергономічна модель, — шепоче Шаста.

Не знаю, як щодо ергономічності, але мій нинішній стілець виглядає занедбаним.

— О, фантастика, ти доставив це! — каже чоловічий голос зліва від мене, і моє серце зупиняється.

Це Майкл, який схвально спостерігає, як Денні витирає пил зі стільця ганчіркою, витягнутою з задньої кишені, хоча на ньому немає жодної пилинки.

— Так, сер! Ви сказали, що в понеділок, тож я зробив це перед черговим обходом.

Ми з Шастою обмінялися приголомшеними поглядами, і я зрозуміла, що ми обидві страждаємо від одного і того ж мозкового колапсу. Майкл наказав Денні принести мені нове крісло в першу чергу. Наче це було першочерговою справою. А потім він з'явився, щоб переконатися, що це було зроблено!

Не забігай наперед — він, напевно, просто збирається сказати тобі, що ти не отримаєш підвищення, про яке просила!

Сьогодні він виглядає бездоганно, настільки бездоганно, що майже сліпуче гарний. Гладке волосся, розкішний темно-синій костюм, свіжовиголена щелепа. Він явно не провів жодної ночі на дивані в офісі. Він переводить погляд на мене і засліплює мене вбивчою посмішкою.

— Доброго ранку, Джолін.

Я люблю тебе і хочу мати всіх твоїх дітей.

— Доброго ранку.

Він дружньо киває Шасті, яка хихикає.

— Привіт, містере Меддокс!

— Доброго ранку, Шаста. Який чудовий светр на тобі. Цей колір тобі пасує.

Я бачу, що Шаста хоче підбігти до нього, обхопити руками його шию і поцілувати, але їй вдається себе стримати.

— Дякую. Синій — мій улюблений колір.

— Мій теж, — каже Майкл, від чого Шаста несамовито червоніє.

Я не здивована. Змушувати жінок непритомніти — це його суперсила.

Потім Майкл помічає букет троянд на моєму столі. Він робить комічний дубль, здивовано кліпаючи очима.

— Це досить великий букет. Це твій день народження, Джолін?

Мені трохи прикро, що він припускає, ніби єдиною причиною, з якої я отримую квіти, є день народження, але кого я обманюю? Я навіть тоді їх не отримую.

— О, ні, це просто від...

Вчасно прикушую язику. Потім, гарячково намагаючись придумати, як би місіс Дінвідл впоралася з цією ситуацією, і пам'ятаючи пропозицію Кема поводитися до біса скромно, я з ніжністю дивлюся на троянди, немов згадуючи ніч пристрасті.

Мрійливо зітхнувши, я кажу:

— ...друга.

Потім кліпаю віями і скромно дивлюся собі під ноги.

Коли Майкл мовчить після моєї театральної вистави, я переконана, що виставила себе колосальною дурепою. Але коли я

піднімаю на нього очі, він дивиться на троянди з новим виразом.

Вираз, якщо я не помиляюся, такий, ніби він хоче взяти букет і розбити його об стіну.

Майкл дивиться на троянди.

Я дивлюся на Шасту.

Шаста відступає в безпеку своєї кабінки, повільно опускається в крісло, дивлячись на мене, мовляв, *якого хріна?* поки її голова не зникає під стіною.

— Гадаю, це були не такі вже й погані вихідні для тебе.

У відповідь на лаконічну заяву Майкла я просто посміхаюся. Мона Ліза. Мона Ліза. Мона-матір її-Ліза!

— Дозволь мені позбутися цього для тебе, мала.

Денні розриває дивну напругу, хапаючи мій старий стілець і викочуючи його з моєї кабінки. Він вкочує новий з тріумфальним *Та-да!*

— Дякую. Це чудово. Виглядає дуже... ергономічно.

У тебе мізків не більше, ніж у блохи, Джолін.

Потім, відразу після мого власного голосу в моїй голові, втручається голос Кема, хрипкий і сповнений розчарування. *Я ж казав тобі припинити це, дівчинко.*

Я придушую цю думку, перш ніж вона встигає піти далі, тому що останнє, що мені потрібно, це щоб Гора накинувся на мене.

Поки ми з Майклом стоїмо в незручному мовчанні, Денні пакує старе крісло в коробку, заклеює її скотчем і завантажує назад на візок. Закінчивши, він з посмішкою повертається до мене.

— Я розповідав тобі анекдот про Білла Гейтса, який пукнув в магазині *Apple*?

— Це все, Денні, дякую.

Тихий, але твердий голос Майкла гальмує наступну фазу жарту Денні, який, я впевнена, має відношення до того, що в магазині *Apple* немає *Windows*.

Денні каже:

— О, так, звичайно. Вибачте, містере Меддокс. Я вже піду.

Він зник разом з моїм старим кріслом за лічені секунди, залишивши нас з Майклом дивитися одне на одного з дурнуватим букетом троянд, що витріщається на нас обох. Я подумала, чи є у МакГрегора підслуховуючий пристрій або камера, захована в листі, і вирішила, що така можливість не виключена.

— Ем, дякую за стілець. Я дуже це ціную.

— Будь ласка. Дай мені знати, якщо тобі ще щось знадобиться, Джолін. Я хочу бути впевненим, що про тебе добре дбають.

Чому його голос звучить так хрипко?

Мої очі спалахують, наші погляди зустрічаються, і тепло його очей змушує мене відчувати, що я пропускаю зоряне світло і блискавки по моїх венах. Вигук здивування — можливо, істерики — прослизає повз мої губи.

Після важкого відкашлювання Майкл проводить рукою по лацкану свого піджака.

— Ну що ж. Я повертаюся до роботи. Гарного дня.

Перш ніж я встигаю відповісти, він розвертається і йде геть.

Я дивлюся йому вслід, надія, розгубленість і туга вирують у моєму внутрі, аж поки Шаста не промовляє сценічним шепотом:

— Хтось підмішав мені щось в каву, чи він фліртував з тобою?

Я перекидаюся через стіну, що розділяє нас, і дивлюся на неї, зіщулену в кріслі, де вона, очевидно, підслуховувала, і простягаю руку.

— Ущипни мене. Я сплю.

Посміхаючись, Шаста хитає головою.

— Сучко, я зроблю більше, ніж ущипну тебе. Якщо Майкл Меддокс западе на тебе, я дам тобі прямо в обличчя.

Сьогодні офіційно найкращий день у моєму житті.

РОЗДІЛ 8

Решту дня я пролетіла на гормональному підйомі, посміхаючись, як божевільна. Мене навіть не бентежить, коли я зустрічаю Порщу в жіночому туалеті, яка миє руки біля раковини, і вона обдаровує мене своїм фірмовим відблиском смерті в дзеркалі.

Ніщо не може торкнутися мене. Я непереможна. Я покрита любовним тефлоном.

Мене також не турбує, коли я виходжу з ліфта на своєму поверсі в своєму багатоквартирному будинку, і реп-музика, що лунає з коридору, миттєво змушує мене втратити 5 відсотків слуху.

Я стукаю у двері Гори, все ще посміхаючись.

Коли він відчиняє, моя посмішка на мить завмирає, але потім повертається на місце, наче притягнута магнітом.

— Класна спідничка, пустунчику. Тобі дуже пасує картатий костюм. Коли ти збираєшся інвестувати в кілька сорочок? Ти ж розумієш, що зараз зима?

Він важко зітхає і дивиться в стелю, ніби сподіваючись на божественне втручання.

— Це кілт, *lass*.

Звичайно, я це знаю, але мені подобається давати йому вказівки, тому що його явно дратує, коли його кілт зневажають, називаючи його спідницею.

— А в чому різниця?

— В тому, що ти носиш під ним.

Коли я піднімаю брову, він посміхається.

— Запитай мене, що я ношу під ним.

— Я відчуваю, що це трюк, щоб змусити мене подивитися на твоє барахло.

Він виглядає ображеним.

— Моє *барахло*? У Кемерона Макгрегора немає *барахла*. У нього є *фамільні коштовності*, велике спасибі.

Я оминаю безглуздий спосіб, в який він звертається до себе в третій особі.

— Так, що ж, твої фамільні коштовності можуть безпечно залишатися під спідницею, приятелю, тому що я в занадто гарному настрої, щоб мати справу з випадково побаченим пенісом, велике спасибі.

Він піднімає край свого кілта на кілька дюймів і посміхається, ворущачи бровами.

— Ти впевнена? Це подія, що змінює життя, я обіцяю тобі, дівчинко.

Я пирхнула.

— Без сумніву, але у мене немає грошей, щоб оплатити довгі і дорогі стосунки з психотерапевтом, які будуть необхідні, якщо я побачу тебе голим.

— Ага! Ти визнаєш, що це знесе тобі дах!

— Я визнаю, що бачила таких людей, як ти, раніше, але для цього мені доводилося платити за вхід в цирк.

Він стискає губи і дивиться на мене з ніг до голови.

— Просто полегши собі життя, люба, і визнай, що ти божеволієш від мене і вмираєш від бажання привести на світ кілька десятків маленьких МакГрегорів.

— Ти мариш.

— Ти безмежно закохана в мене.

— Я тебе страшенно не люблю.

— Ти нарешті зрозуміла, що я справжній чоловік твоєї мрії.

— Я нарешті зрозуміла, як ти сюди потрапив. Хтось залишив двері твоєї клітки відчиненими.

Ми посміхаємося одне одному, а в коридорі лунає дурна реп-музика, яка знищує мій слух ще на кілька відсотків.

— Ти виглядаєш жахливо весело, дівчинко. У твоєму магазині жіночої білизни був розпродаж бежевих бабусиних трусиків?

Навіть цей маленький дотеп не зіпсував мого гарного настрою.

— Я просто хотіла сказати тобі, що ти геніальний. Думаю, троянди спрацювали.

Посмішка стирається з його обличчя, наче хтось провів по ній гумкою. Він робить крок вперед до зали, змушуючи мене відступити,

щоб дати йому дорогу, і дивиться на мене зверху вниз.

— Так? Що сталося?

Я кліпаю на нього.

— Ого. Твоя здатність переходити від нешкідливого флірту до серійного вбивці — мутантська, ти це знаєш?

— Не обманюй себе. Я ніколи не буваю нешкідливим.

Він каже це, дивлячись мені прямо в очі, вена пульсує у нього на скроні. По моєму хребту пробігає дрібне тремтіння. Це не страх, але я не впевнена, що це. Чесно кажучи, я не хочу знати. Цей хлопець знаходиться в одній тіньовій хромосомі від того, щоб перетворитися на Халка.

— Гарзд. Ти ніколи не буваєш нешкідливим. Вітаю з тим, що ти психопат. До речі, чому твоя музика така гучна? Ти сказав, цитую: *Твій пиріг за моє мовчання*. Той шум, що ріже вуха, важко назвати тишею.

Він складає руки на грудях і дивиться на мене. Чесно кажучи, він дуже лякає, коли так робить. Тепер я розумію, чому біцепси іноді називають *гарматами*. У нього при собі пара гаубиць, зведених і заряджених.

— Пиріг, який ти мені вчора приготувала, купив моє мовчання вчора. Хочеш більше тиші сьогодні? Я хочу ще один пиріг.

Я задихаюся від обурення.

— Ти ніколи цього не говорив! Ти не можеш змінювати правила після того, як ми домовилися!

— Кемерон МакГрегор може робити все, що йому заманеться, дівчинко.

Він відступає назад і робить крок, щоб закрити двері.

— Зачекай!

Він дивиться на мене, прикривши очі, чекаючи.

— У мене немає інгредієнтів для ще одного пастушого пирога, але...

Він зачиняє двері перед моїм обличчям.

Я грюкаю в двері, кричу:

— Але я можу приготувати тобі м'ясний рулет моєї бабусі, ти, великий придурок! Це ще краще!

Пауза, потім музика трохи стихає. Двері відчиняються, і Кемерон дивиться на мене крізь простір.

— М'ясний рулет?

— Так, — кажу я, киплячи. — М'ясний рулет. Це до біса смачно.

Двері відкриваються ще на дюйм.

— З якого м'яса? — запитує він з сумнівом.

О, заради Бога.

— Фарш індички.

Він морщить ніс, як місіс Дінвідл, і мені доводиться проковтнути гарчання в горлі, тому що я дуже не хочу слухати його відстійну реп-музику всю ніч.

— Він соковитий і подається з картопляним пюре та підливою. Ти хочеш цю кляту штуку чи ні?

Він вдає, що думає, постукуючи пальцем по підборіддю, і мені хочеться заїхати йому ногою в його клятій *фамільні коштовності*.

— Гарзд.

Він урочисто киває.

— Я приймаю цей шматок м'яса, який ти пропонуєш. Але якщо я дізнаюся, що ти перебільшила його претензії на велич, наша угода буде нікчемною.

Мої ніздрі роздуваються, а в жилах закипає бажання вчинити вбивство.

— Я покажу тобі нікчемність, — бурмочу я, повертаючись до нього спиною і тупочучи через зал, моє щастя випаровується. Я люто риюся в сумочці в пошуках ключів. Як тільки я відчиняю двері, музика різко обривається, потім грюкають двері, і Кемерон МакГрегор проштовхується повз мене до моєї квартири.

Я безпорадно дивлюся, як він опускається на мій диван і кладе свої величезні босі ноги на мій журнальний столик.

— Ні, МакГрегор. Ні. Забирайся геть.

Я вказую на відчинені двері.

Його посмішка широка і задоволена. Він сплітає руки за головою, що демонструє всі м'язи його рук і живота і змушує його татуювання пульсувати.

— Ти можеш розповісти мені все про гарненького хлопчика Майкла і про те, який я геній, поки ти готуєш.

Потім, оскільки весь світ ненавидить мене, містер Бінглі застрибує Кемерону на коліна, згортається калачиком і швидко засинає. Посмішка Кемерона стає ще ширшою.

Я грюкаю дверима, бажаючи, щоб його голова вибухнула, як гарбуз. На жаль, мені не щастить, і його велика тупа голова залишається цілою.

— Якби погляди могли вбивати, я був би мертвий як камінь, дівчинко, — м'яко каже він, дивлячись, як я кидаю сумочку на консольний столик у фое, скидаю пальто і прямую до кухні.

Я кажу через плече:

— Це через тебе Бог створив середній палець.

Він сміється і продовжує сміятися, дратівливий звук, який можна почути над усім брязкотом каструль і сковорідок, коли я копаюся в шафі в пошуках форми для рулету. Як тільки вона опиняється в моїх руках, я грюкаю нею об стіл і прямую до холодильника.

— Я щаслива, що ти знаходиш мене таким кумедною.

Він раптово перестає сміятися.

— Це не зовсім те слово, яке я б використав.

О, звичайно. Товста — це, мабуть, те слово, так?

Я випробовую на ньому *Погляд смерті* Порші.

— Знаєш, у мене був дуже гарний настрій перед тим, як я прийшла додому.

— Тому що мої троянди спрацювали. До речі, будь ласка.

Мої задні зуби ось-ось вилетять, так сильно я їх стискаю. Але він має рацію.

— Ну... так. І дякую тобі. Скільки я тобі винна за цей букет?

— Тиждень пастуших пирогів. І/або м'ясного рулету, якщо це виявиться прийнятним.

Він посміхається, дивлячись на вираз жаху на моєму обличчі, потім знизує плечима.

— Це крапля в морі в порівнянні з тим, що флорист на Мангеттені бере за сотню троянд, люба. Але вирішувати тобі.

Сто троянд? Я швидко підраховую, скільки може коштувати дюжина троянд у роздріб, множу на вісім і отримую таку велику цифру, що кров відливає від мого обличчя. І це без урахування податків і доставки.

Але я поспішаю уточнити умови, тому що він брудно змінює умови угоди.

— Це також включає відсутність музики протягом тижня, так?

— Звичайно. Але це також включає в себе те, що я буду їсти тут.

Я ошелешена.

— Тут? Чому саме тут?

Він замислюється над відповіддю, а потім каже з м'яким виразом обличчя:

— Мені подобається твій кіт.

Я звужую очі і дивлюся, як він безтурботно чухає містера Бінглі за вухами.

— А це не заважатиме твоїм вечіркам голяка в покер і сексу під дверима з незнайомцями?

В його очах мерехтить забава.

— Ні, я просто перенесу їх на ранок.

Я бачу, що він мене зачіпає, що йому, здається, дуже подобається, тому я зберігаю такий самий м'який вираз обличчя, як і в нього, та ігнорую його.

— Отже, щоб прояснити, угода — це сім домашніх страв, які ти з'їсиш тут, в обмін на оплату троянд і відсутність гучної музики.

Він нахиляє голову, злегка посміхаючись, що викликає у мене підозру.

— І це все?

— Можу додати щоденний огляд фамільних коштовностей, якщо хочеш.

Його голос насичений придушеним сміхом, і мені хочеться жбурнути йому в голову сковорідку з м'ясним рулетом.

— Ні, дякую. Але мені спадає на думку, що нам слід обговорити, скільки часу тобі знадобиться, щоб поїсти тут.

Він вигинає брови.

— Ти хочеш обмежити час, *lass*? Це дрібниця, яка мене ображає.

— Я просто хочу переконатися, що ти не будеш спати на моєму дивані.

— А якщо ти мене запросиш?

Я розводжу руками.

— Макгрегор, чесно!

— Це законне питання. Мені говорили, що мені важко опиратись, досить часто, щоб я повірив у це. Ти цілком можеш кинутися на мене, дорогенька, і де б ми тоді були? Просто уточню, як ти і сказала.

Я заплющую очі, роблю повільний, глибокий вдих і проводжу руками по волоссю. Коли я знову розплющую очі, то бачу, що Кемерон посміхається до мене.

Я кажу:

— Двадцять хвилин на ніч.

Посмішка не зникає.

— Я не є їдцем-змагальником, дівчинко, ти не можеш очікувати, що я запхаю цілий пиріг собі в горло менш ніж за півгодини.

— Гарзд. Тридцять хвилин.

— Одна година.

— Сорок п'ять хвилин.

Він оцінює вираз мого обличчя, стиснуті кулаки і загальний вигляд динамітної шашки з запалом і поступається.

— Сорок п'ять хвилин. Домовилися.

Почуваюся так, ніби щойно домовився про мир на Близькому Сході.

— Домовились. Тепер сиди тут і постарайся не заважати, поки я готую вечерю.

Тихе хихикання лунає з-за моєї спини, коли я повертаюся і знову йду до холодильника. Кілька хвилин я зайнята — збираю інгредієнти разом, подрібнюю червоний болгарський перець, змішую зволожені вівсяні пластівці з м'ясом — аж поки не відчуваю чийось присутність за спиною і не обертаюся.

Я випускаю крик, коли бачу, що Кемерон стоїть за два фути від мене і спостерігає за мною.

— Господи! Ти налякав мене до півсмерті! Що ти робиш?

— Ти забула, що я тут, дівчинко? Твоя увага настільки розсіяна?

Він знову сміється наді мною, веселість сяє в його очах, а губи скручуються на зовнішніх краях. Я висмикую дерев'яну ложку з керамічної миски на прилавку і ляскаю його по плечу.

— Ану йди туди! Сідай за стіл і перестань маячити!

— Боже, ти така владна, — бурчить він, але каже це з теплотою в голосі, і я бачу, що йому це насправді подобається. Що добре для нас обох, тому що я бачу багато побоїв у його майбутньому, якщо він продовжуватиме в тому ж дусі.

Він опускається на стілець за моїм кухонним столом, займаючи весь простір у кімнаті у такий дратівливий спосіб. Я кидаю в нього рушником для посуду, який потрапляє йому в обличчя.

— Можеш, будь ласка, прикритися?

— Цим?

Він притискає рушник до свого широкого тулуба. Він закриває його приблизно на чверть. Коли я хмурюся, він хихикає.

— Тебе відволікає вигляд моїх ледь оголених грудей, люба?

Я стогну, закочуючи очі.

— Сорок п'ять хвилин цього щоночі, і я збожеволю.

— Так. Від хтивості.

— О, Боже мій.

— Можеш звати мене просто Кемом, люба. Хоча це точно, але Бог здається трохи формальним.

Я видаю звук роздратування, який містить багато рипучих приголосних, і повертаюся до складання м'ясного рулету.

Кем мовчить, поки я не ставлю буханку в духовку і не встановлюю таймер. Тоді він каже:

— Тож. Красунчик. Розкажи мені.

Думка про вираз обличчя Майкла, коли він подивився на троянди на моєму столі, викликає посмішку на моєму обличчі. Я мию руки в раковині, витираю їх насухо, потім притуляюся до стійки, склавши руки на грудях, і зустрічаюся з поглядом Кема.

— Це було блискуче. Він прийшов першим ділом вранці, щоб дізнатися про стілець, який він замовив мені, і там цей величезний букет на моєму...

— Який стілець?

Я вражена силою його запитання.

— О, він подумав, що мій офісний стілець зламався, тому що я поводитися як завжди незграбно і...

Те, як темніє обличчя Кема, коли я називаю себе незграбною, змушує мене швидко відмотати назад.

— Я маю на увазі, що він подумав, що мій стілець зламався, і замовив мені інший.

— Це було до того, як він побачив троянди?

— Так. Це було під час розмови з ним у неділю, коли я дізналася, що він розлучається.

— Коли ти говориш, що він думав, що стілець був зламаний, це звучить так, ніби він не був зламаний.

— Це не так. Це важко пояснити, не розлютивши тебе, тому що мені доведеться описати, що сталося, і, чесно кажучи, я не бачу ніякого способу обійти це, не згадавши, що я незграбна.

Кем дивиться на мене стійко.

— Хм.

— Що ти маєш на увазі під хм?

— Тут є дві частини.

— В односкладовому слові дві частини?

— В поясненні.

— Чому я відчуваю, що повинна сісти для цього?

Кем рухає стілець навпроти нього, в який я опускаюся, дивно нервуючи через те, що він може сказати.

Барабанячи пальцями по столу, Кем каже:

— Частина перша — це цікавий факт, що гарненький хлопчик замовив тобі нове офісне крісло.

Я занепокоєно кусаю губу.

— Чому це цікаво?

— Цікаво, що він помітив. Цікаво, що він проявив ініціативу. Цікаво, що він зробив це так швидко. Цікаво, що він зайшов, щоб переконатися, що все зроблено. Все це стало ще більш цікавим, тому що ти вважаєш, що він не знає про твоє існування.

Я нахилилася вперед, широко розплющивши очі.

— Я так і думала!

— Що він зробив, коли побачив квіти?

— Він... подивився на них, як ніби хотів їх викинути.

На щелепі Кема згинається м'яз, але він мовчить.

— А друга частина?

— Те, що тебе хвилює, чи я злюся, коли ти занадто сувора до себе.

Я відмахуюся, бо хочу повернутися до Майкла.

— І що, по-твоєму, це все означає?

— Я думаю, це означає, що ти йому подобаєшся.

Хоча я в захваті від можливості того, що те, що він говорить, може бути правдою, я знаю, що це не реальність.

— Як би мені не хотілося в це вірити, я не можу.

— Може, тобі варто повірити мені на слово, *lass*.

— І це каже чоловік, який носить лише картату спідницю і наполягає, що я відчайдушно хочу мати від нього дітей.

Посмішка Кема з'являється повільно і тепло.

— Так. І якими б милими немовлятами вони були. Гарненькі маленькі дияволята з гострим матусиним язичком.

— Перебування поруч з тобою трохи виснажує, МакГрегор.

— Трохи? Я сприйму це за комплімент, люба.

Я нічого не можу з собою вдіяти. Я починаю сміятися. Спочатку слабко, але потім я піддаюся істеричі, викликаній ранковою зустріччю з Майклом (яку стримувала весь день), і сміюся з поривом, закинувши голову назад, стукаючи кулаком по столу.

— Бачиш?

Кем звучить самовдоволено.

— Ти божеволієш від мене. Тільки закохана жінка може так сміятися.

Витираючи сльози з очей, я намагаюся віддихатися.

— Тобі часто в дитинстві давали в голову, чи не так?

— Не в дитинстві, — тихо відповідає він, посмішка зникає з його обличчя. — Це було пізніше.

Це твердження вистрілює мій сміх з повітря, як глиняні пташки. Я дивлюся на нього — він раптом стає серйозним, його щелепа напружена — і думаю, чи повинна я вдавати, що він нічого не сказав, чи сприймати це як можливість заглибитися в його особисте життя. І чи хочу я відкрити саме цю банку з черв'яками.

— Я чую, як крутяться шестерні, дівчинко, — каже він, дивлячись на моє обличчя. — Не ламай собі голову — просто запитай.

— Гм. Тьху. Я не знаю, з чого почати.

Через мить я запитую невпевнено:

— У тебе... було важке дитинство?

Він піднімає брову.

— Тільки не кажи, що не гуглила мене.

— Звичайно, що не гуглила! Навіщо мені це робити?

— Тому що я Кемерон МакГрегор, ось чому.

Мені доводиться моргати від його невимушеної подачі, ніби він вважає само собою зрозумілим, що кожна людина, яка вступає з ним в контакт, відразу після знайомства кидається в інтернет, щоб дізнатися всі інтимні подробиці його біографії.

Якщо я і раніше вважала, що у нього велике его, то тепер я думаю, що воно, безумовно, колосальне.

— Гаразд, не хочу здатися грубою, але я буквально ніколи не чула про тебе, поки ти не переїхав у мій будинок.

Він заковчує очі.

— Не будь смішною. Всі про мене чули.

— Чувак. Ти не Мік Джаггер.

— Ні, я набагато відоміший і красивіший.

— Ні, це не так.

Він сідає вперед, змінюючи свою невимушену манеру поведінки на викличну. Він тицяє пальцем собі в груди.

— Ти хочеш сказати, що Мік довбаний Джаггер, цей сивий старий англієць, виглядає краще за мене?

— Легше, тигре. Не задирай спідницю догори. Я кажу, що ти не такий знаменитий, як Мік Джаггер.

Він відкидається на спинку стільця, схрещує руки на грудях і дивиться на мене крізь ніс, як він це так любить робити, видаючи цокаючий звук язиком.

— Ти, на жаль, дезінформована, люба. Я найвідоміший спортсмен на планеті.

— Гаразд, по-перше, рок-зірки більш відомі, ніж спортсмени, без сумніву. І по-друге, ти не більш відомий, ніж Майкл Джордан.

Він сміється, наче я смішна.

— Я набагато відоміший за Майкла Джордана!

— Можливо, у твоїй власній уяві, але тут, у країні розсудливих людей, це точно не так.

Його зітхання — це великий порив повітря, наповнений розчаруванням.

— Ех, *lassie*, ти і справді мало виходиш на вулицю.

— До речі про цю дурну розмову, МакГрегор, тут, в Штатах, *Lassie* — знаменитий телевізійний пес. Так що коли я чую, що ти називаєш мене *lassie*, я чую, що ти називаєш мене собакою.

Він на мить задумався.

— Що за собака?

— О, Боже мій.

— Я серйозно! Це гарний пес? Потворний? Пітбуль? Я ніколи не чув про цього персонажа Лессі. Поясни мені.

— Тебе вигнали з Шотландії, тому що ти такий надокучливий, так? Всі зібралися і домовилися викинути тебе для більшого блага країни?

Він намагається не розсміятися, стискає губи.

— Ти б знала, якби погуглила мене.

— Я не гуглитиму тебе, егозавре.

— Давай, ти ж знаєш, що хочеш. Ми можемо зробити це разом!

Я дивлюся на нього, хитаючи головою.

— У тебе серйозні психічні проблеми, які потребують професійної допомоги.

Його горіхові очі виблискують.

— Це все частина мого шарму, люба, це все частина мого шарму.

Я дивлюся на таймер на духовці, гадаючи, скільки ще триватимуть ці тортури, коли містер Бінглі заходить на кухню і стрибає на коліна Кемерона.

Кем дивиться на мене, переможно посміхаючись.

— О, замовкни, МакГрегоре.

— Ніколи в житті, дівчинко. У мене занадто багато геніальних ідей, якими я можу поділитися. Як ця, наприклад. Ти готова?

Він нахилиється вперед, його очі сяють, ніби він збирається видати якусь осяйну порцію галактичної мудрості.

— Не можу дочекатися.

— Спочатку питання: Коли ти востаннє цілувала чоловіка?

Я миттєво, абсолютно ображена.

— Та пішов ти!

— Я не натякаю, що ти лесбійка, якщо ти так думаєш. Не те, що є щось погане в тому, щоб бути лесбійкою — це просто не те, до чого я вів.

— Тобі пощастило, що ножі лежать у шухляді в іншому кінці кухні, бо якби я зараз тримала їх у руці, я б виколола тобі очі.

Він нетерпляче махає рукою перед моїм обличчям.

— Я хочу сказати, що якщо тебе давно не цілували як слід, тобі потрібно трохи потренуватися, щоб не відставати від гарненького хлопчика Майкла.

Я кричу:

— Про що, чорт забирай, ти говориш?

Кем відкидається на спинку стільця і посміхається.

— Я говорю про те, щоб бути твоїм тренером.

Мені потрібна мить, щоб зрозуміти, але коли я це роблю, мої вуха стають гарячими.

— Стривай. Ти пропонуєш навчити мене цілуватися?

Його посмішка стає ще ширшою.

— Хто може бути кращим за Принца Трусикопада?

РОЗДІЛ 9

Після того, як я витрачаю величезну кількість енергії, виблискуючи торпедами на Кема і намагаючись розкодувати свій мозок, у мене над головою загоряється лампочка.

— О, я зрозуміла.

Він виглядає зацікавленим.

— Що саме ти зрозуміла?

— Ти один з тих хлопців, які не можуть витримати, коли жінка не в захваті від нього. Твоє его настільки роздує гарячим газом, який всі пускають тобі в дупу, що коли ти перетинаєшся з кимось, кому байдуже, це зводить тебе з розуму. Тому тобі доводиться ходити напівголим, демонструючи свою колекцію опуклостей і татуювань, і вимагати домашні м'ясні хлібці, і робити обурливі заяви на кшталт *Я буду твоїм тренером з поцілунків*, і все це для того, щоб твоє крихке, але до смішного роздує его не вибухнуло від нестачі уваги.

— Дякую вам, докторе Фрейд, за цей чудовий діагноз.

— Будь ласка.

— Шкода, що це неправда. Але мені цікаво почути більше про ці *опуклості*, про які ти говориш. Чи є якісь особливі, які тобі подобаються?

Зачепивши великий палець за пояс свого кілта, він посилає мені невинну посмішку, яка наче наждачним папером пройшлася по моїх нервових закінченнях.

— Б'юся об заклад, ще більше тебе обурює те, що ця дурненька пухкенька дівчинка — єдина, хто не в захваті від твого кричущого мачизму, чи не так?

Його посмішка зникає швидше, ніж миска шоколадного *Häagen-Dazs* в моєму горлі. Він нахиляється до мене з низьким гарчанням.

— Ще раз принизиш себе переді мною, жінко, і я перекину тебе через коліно, і змушу пошкодувати про це.

Ми дивимося одне на одного, поки годинник цокає на кухонній стіні, а містер Бінглі їсть свою задню лапу, накинувшись на неї так само, як я на каре реберець.

— Чому у тебе губи сіпаються?

Кем звужує на мене очі.

— Тому що я намагаюся вирішити, чи це мило, чи сексизм, чи настільки смішно, що я повинна сміятися.

Обличчя Кема прояснюється, як сонце, що пробивається крізь грозові хмари. Він відкидається на спинку стільця і посміхається.

— Це легко, дівчинко. Це мило.

Цей хлопець не жартує?

— Питання. Чисто заради цікавості.

— Валяй.

— Ти коли-небудь перекидав жінку через коліно в якості покарання?

Коли його посмішка стає злісною, я піднімаю руку.

— Ні. Нічого страшного. Я не хочу знати.

Раптовий спалах болю пронизує мій череп, і я здригаюся, притискаючи пальці до очей.

— Що сталося?

— Голова болить.

Брови Кема зморщуються.

— Я знаю, що ти думаєш, що я дратую, але викликати справжній головний біль — це зовсім інший рівень.

— Це не ти. Тобто, це ти, але це в основному тому, що я нічого не їла цілий день.

Кем гримить:

— Чому, чорт забирай, ні?

Я здригнулася.

— О, дякую за це. Крик чудово допомагає від головного болю.

— Не уникай питання!

Коли я важко зітхаю і потираю скроню, Кем похмуро каже:

— Краще б це не мало нічого спільного з симпатичним хлопчиком і офісною святковою вечіркою.

Гаразд, він розумний. Але він також діє мені на нерви, і я знаю, що якщо я зізнаюся, що морю себе голодом, щоб схуднути, у нього будуть

різні думки з цього приводу, тому я вирішую сказати маленьку білу брехню.

Я оглядаю тріщину на стіні над його лівим плечем.

— У мене просто трохи розладнався шлунок.

Після короткої паузи Кем зітхає.

— Ти до біса погано брешеш, жінко.

Він вимовляє *біса* як *біза*. Це трохи мило, але я ненавиджу його, тому це не так.

— Чому ти думаєш, що я брешу?

— Учень людства, пам'ятаєш?

Я опираюся бажанню висолопити язика і замість цього просто дивлюся на нього.

— Гаразд, твоє обличчя скривилося, і все твоє тіло скривилося, зігнулося в трубочку. Це все одно, що носити знак на лобі.

— Це незручно.

Голос Кема пом'якшав, як і його очі.

— Ні, дівчино. Це добре.

Потім його голос знову стає твердим.

— Але голодні дієти — ні.

— Чи не міг би ти бути менш спостережливим? У мене від цього ще більше болить голова.

— Ні. Головний біль — це ціна, яку ти платиш за те, що була клятою ідіоткою. Твоєму тілу потрібне паливо, дівчинко, і якщо воно його не отримає, воно почне канібалізувати твої м'язи, і тоді ти матимеш проблеми гірші, ніж головний біль.

Я бурчу:

— Ти що, лікар?

Він стоїть і впирається руками в стегна, підносячись наді мною. Містер Бінглі зістрибує на підлогу і терпляче чекає біля його ніг.

Кем каже:

— Поглянь на мене, дівчинко. Подивися на це тіло.

Він розкидає руки, піднімає підборіддя і випинає груди.

— Ти думаєш, що я отримав цю ідеальну статуру, моривши себе голодом? Ти думаєш, що я став найвідомішим, найулюбленішим

спортсменом у світі, намагаючись бути худим?

— Вибач, не міг би ти повторити питання? Твоє ого затуляє мені вуха.

— Людський організм — це складна машина. Храм, як кажуть. І ставитися до нього треба, як до храму!

— Так, але мій храм більше схожий на занедбану руїну, яку захопили джунгли і в якій живе стадо козлів.

Я бачу, що Кему хочеться сміятися, але він з усіх сил намагається зберегти серйозний вираз обличчя, тому що він ще не закінчив свою лайку. Він махає на мене пальцем, як це робить бабуся, коли попереджає, що мій біологічний годинник на смертельній спіралі зворотного відліку.

— Тобі потрібна індивідуальна програма дієти і фізичних вправ.

— Неправильно. Мені потрібна ліпосакція.

Він здригається, ніби ця думка відштовхує його, і падає назад у крісло, яке протестуюче скрипить під його вагою. Містер Бінглі миттєво стрибає назад на коліна. Я починаю задаватися питанням, чи розтирає Кем котячу м'яту на своєму тілі перед тим, як прийти сюди.

— Ніяких ліпосакцій. Твоє тіло буде ефективно спалювати жир, якщо ти будеш правильно його годувати і тренуватися.

— Ура. На жаль, у мене залежність від вуглеводів і цукру і алергія на фізичні вправи, тому єдиний спосіб спалити жир — це якщо хтось прийде до мене з паяльною лампою або якщо я взагалі перестану їсти. Я вирішила, що спочатку спробую другий варіант.

Кем барабанить пальцями по столу, притискаючи мене до себе своїм напруженим поглядом, аж поки я не смикаюся на своєму місці, бо від його погляду мені стає дуже некомфортно. Потім він вимовляє:

— Ми починаємо тренуватися завтра вранці.

Я відповідаю:

— Я не візьму тебе на тренування з поцілунків, приятелю, незважаючи на те, скільки трусиків ти спустив! Забудь про це.

Він закочує очі, наче це я смішна.

— Я говорю про програму вправ.

— Ха! У мене з такою ж ймовірністю з'явиться любов до ранкової рутини, як у тебе смиренність і почуття стилю.

Я стою, спершись на духовку, і нетерпляче стукаю по таймеру, переконана, що він не працює.

— На скільки ти хочеш схуднути до вечірки? — запитує він, обводячи поглядом мою фігуру.

Я стріляю в нього кислим поглядом.

— Буквально на тонну. А якщо ти можеш додати сяючу шкіру і пару грудей, які не виглядають як щось з *National Geographic*, подовжити мої ноги на кілька дюймів, і взагалі зменшити мою схожість на людоджерську принцесу Фіону зі *Шрека*, то я згодна.

Я надто зайнята оцінкою стану м'ясного рулету через скляне вікно духовки, щоб помітити лякаючу тишу, але через деякий час до мене доходить, що Кем нічого не говорить, що може бути тільки поганою новиною.

Я поглядаю на нього і знаходжу те, що знала, що знайду: Кема, який з усіх сил намагається зобразити Росомаху.

Я випрямляюся і зітхаю, хитаючи головою.

— Будь ласка, не сердься на мене, МакГрегор.

Він вимовляє кожне слово повільно, ніби відкушує його зубами.

— Хто. Тобі. Сказав. Що. Ти. Потворна.

— Кожне дзеркало, в яке я коли-небудь дивилася.

Неправильна відповідь. Росомаха переходить у режим повного мутанта. Добре, що на ньому немає сорочки, тому що вона була б розірвана на шматки його раптовим розлученим розширенням.

— Зупинись, МакГрегор. Просто зупинись. Я знаю, як я виглядаю.

— Може, тобі потрібні нові окуляри.

Це мене бісить. Ненавиджу, коли люди з добрими намірами намагаються змусити мене відчувати себе краще з приводу моєї зовнішності.

Щоки палахкотять від жару, я тихо кажу:

— Не смій мене жаліти чи опікати. І не мороч мені голову. У мене є дзеркала, і ваги, і молодша сестра, яка виграла достатньо конкурсів краси, щоб я знала, як має виглядати красуня. І я не така. І це

нормально — я себе не жалію. Але коли хтось на кшталт тебе, фізично обдарований, намагається бути добрим до моєї зовнішності, це виглядає дуже нещирим і, чесно кажучи, трохи жорстоким.

Через те, що я засмучена і моє горло стиснулося, мій голос зривається на останньому слові. Я ненавиджу, як вразливо я звучу, як це має бути очевидно для нього, що я засмучена, тому я відвертаюся, складаючи руки на грудях і ховаючи своє палаюче обличчя.

З іншого кінця кухні лунає тихий голос Кема.

— Мені не шкода тебе, Джолін. І я багато хто, але я не брехун.

Коли я хитаю головою, важко дихаючи через ніс, Кем вимагає:

— Подивись на мене.

— Я занадто зла, щоб дивитися на тебе. А тепер мовчи, поки я не вийняла м'ясний рулет з духовки і не запхала його в твою зарозумілу дупу.

Пауза, потім Кем хихикає.

— Знаєш, дівчинко, в деяких культурах, коли жінка постійно погрожує чоловікові насильством, це точна ознака того, що він їй подобається.

Мене долає раптова втома, і я проводжу руками по обличчю.

— Ти невинуватий. До того ж це повністю вигаданий факт.

— Я впевнений, що десь це читав, але ось тобі факт, який не вигаданий. Якщо ти хочеш виглядати по-іншому для гарненького хлопчика, я твій найкращий варіант.

Я кидаю на нього косий погляд.

Він зустрічає його з виразом цілковитої впевненості, його посмішка — саме визначення самовдоволення.

— У дитинстві я був коротуном, дівчинко. Неймовірно привабливе тіло, яке ти бачиш перед собою, є саморобним, викуваним з нічого, окрім волі.

Ігноруючи моє роздратоване зітхання, він робить рух рукою, показуючи свою форму.

— Цей величний прояв мужності не стався просто так. Кемерон МакГрегор не був вирізаний рукою Мікеланджело, як Давид. Він

вирівав себе сам. Впевнений, ти погодишся, результат ще більш вражаючий.

— Вибач, здається, мене трохи вирвало в рот. Що ти там говорив?

Перехопивши мій погляд, Кем піднімається зі стільця і стає прямо переді мною. — Дай мені свою руку.

Насторожившись, я відступаю на кілька дюймів.

— Якщо ти думаєш дати мені тактильний тур по інших частинах твого величного чоловічого достоїнства, то можеш піти і стрибнути зі скелі.

Він хапає мою руку і розплющує її над своїм животом, перш ніж я встигаю відреагувати. Його шкіра гаряча і м'яка, м'язи під нею напружені і непохитні, як сталь, а кров, що приливає до моїх щік, знаходиться в неминучій небезпеці просочитися прямо через мої пори.

Натискаючи своєю великою рукою на мою, він каже густим голосом:

— Коли справа доходить до тіла, я знаю, що роблю, *lass*. Дай мені шанс показати тобі, що я маю на увазі. Обіцяю, ти будеш задоволена.

Коли він дивиться глибоко в мої очі, я відчуваю, що мені важко дихати.

Справа ось у чому: я знаю, що у мене надмірно активна уява. Я схильна до польотів фантазії, маю в голові суперечки з людьми, які тривають днями, можу мріяти про себе до глибокої старості, якщо не буду обережною. Але я знаю до мозку кісток, що низький гул тепла в голосі Кемерона — абсолютна переконаність, яка стоїть за словами *Обіцяю, ти будеш задоволена* — це більше, ніж його звичайне бродвейське шоу.

Він говорить правду... і він не говорить про програму вправ.

Моя матка оживає, як феєрія феєрверків на Четверте липня, вибухаючи теплом і кольором, *The Star Spangled Banner* грає через гучномовці, трибуни повні кричущих фанатів, які підстрибують вгору і вниз. Погляд Кема прикутий до мого, як промінь. Я раптом розумію, про що говорять у любовних романах, коли пишуть, що у героїні слабкі коліна, тому що мої — гумові. Я ось-ось розплавлюся в рідку калюжу біля його ніг.

Кем, мабуть, щось бачить у моїх очах, бо його власні загострюються. Він нахиляється ближче, губи розтуляються, на шиї пульсує жилка.

Дзвонить телефон.

Я підскакую, втягуючи переляканий подих, і мало не істерично сміюся від полегшення, але встигаю проковтнути це. Я відриваюся від Кема і хапаюся за телефон на кухонній стіні, як за рятувальний жилет. Я гавкаю в нього:

— Алло?

— Привіт, люба, — каже мама. — Чому ти кричиш?

— О, вибач. Я включила музику трохи голосно.

З-за моєї спини хихикає Кем. Оскільки моя мама має надзвуковий слух, яким пишалися б Люди Ікс, вона одразу вловлює звук.

— Хто це? З тобою хтось є?

Уникаючи дивитися на Кема, я витріщаюся на духовку, бажаючи, щоб моє галопуюче серце сповільнилося.

— Просто мій сусід.

— Місіс Дінвідл?

Ця розмова ось-ось перетвориться на допит ФБР, тому я підходжу до стійки з вином біля прилавка і вибираю пляшку червоного. Дістаючи з шухляди штопор, кажу:

— Ні, це новий сусід.

З вагою чотирьох тисяч ненароджених онуків, яких вона так відчайдушно хоче, моя мама повторює:

— Це він?

Я кілька секунд намацую штопор, тримаючи телефон між вухом і плечем, намагаючись відрізати фольгу на пляшці, не порізавши пальця, поки Кем не забирає у мене пляшку з виглядом, схожим на *Заспокойся, псих*.

Він відкриває пляшку швидше, ніж я встигаю заспокоїтися, і починає ритися в моїх шафах у пошуках келиха для вина. Я показую на потрібний і кажу матері: — Не починай поки що в'язати дитячі пінетки, мамо. Він гей.

Кем знову хихикає, цього разу голосніше.

— Скажи їй моє ім'я і подивись, що вона скаже про те, що я гей.

Я шиплю:

— Заткнися!

Моя мама запитує:

— Що він сказав? Що там відбувається?

Чому я раптом відчуваю себе на дванадцять років?

— Сусід просто дає мені поради щодо декору.

— О, як мило! Може, він допоможе тобі і з гардеробом, сонечко.

Кем простягає мені келих вина, який він налив, і я випиваю його так, ніби це змагання. А потім — падлюка! — він викидає телефон з моєї руки.

— Алло, місіс Біксбі. Це Кемерон МакГрегор. Ми з вашою донькою закохані.

Вино б'є з мого рота гейзером, заливаючи кухонний стіл і моє підборіддя.

Я стрибаю на нього, хапаючись за телефон, але він відштовхує мене так легко, ніби я цуценя.

— Так, — каже він у слухавку, його очі виблискують від сміху. — Це Кемерон МакГрегор.

Він слухає якусь мить, поки я продовжую боротися з ним за контроль над телефоном і зазнаю жалюгідної поразки.

— О, ваш чоловік великий шанувальник? — тягне він, посміхаючись до мене. — Приємно це чути. Він вдома? Я б із задоволенням з ним поговорив.

— Віддай мені телефон, ти, велика мавпа! Віддай його мені!

Кем тримає мене на відстані витягнутої руки якимись рухами ніндзя, а я кручусь і вивертаюсь, відчайдушно намагаючись вихопити телефон з його руки, але безрезультатно. Це схоже на боротьбу з вітром. За кілька секунд у мене паморочиться в голові від такої круговерті, і мені доводиться прикладати руку до чола, намагаючись перевести подих.

Потім Кем починає розмовляти з моїм батьком, і я здаюся. Падаю в крісло за столом і ховаю голову під руки, сподіваючись на краще.

— Здрастуйте, сер. Так, ваша дружина щойно сказала мені — так, сер, це справді я.

Мій стогін довгий, низький і жалюгідний.

— Ні, ні, нічого постійного. Ми з кузеном помінялися квартирами на свята. Мені потрібна була зміна обстановки, можна сказати...

Кем слухає деякий час, потім його голос темніє.

— Не вірте всьому, що ви читаєте в газетах, сер.

Здивована його тоном, я піднімаю голову і дивлюся на нього, але він повертається до мене спиною, нахилившись, щоб зазирнути в духовку до м'ясного рулету.

— Так, це був гарячий сезон. Ніхто не постраждав.

Він киває, слухаючи.

— Ви дивитесь по кабельному?

Більше кивків, кілька похрюкувань на знак подяки.

— Можете на це розраховувати, сер.

Потім він сміється над чимось, що сказав мій батько, і повертається, щоб подивитися на мене.

— Отже, я дізнаюся...

Його посмішка зникає, коли він знову слухає.

— Насправді я знаю кількох хлопців, які думають, що вона досить...

Ще кілька хвилин слухання, і обличчя Кема червоніє. Він жорстко каже:

— Не знаю, як ваша інша дочка, сер, але ця — справжній боєць.

Ще одна пауза.

— Це означає — фантастична. На добраніч.

Він підкрадається до мене, тицяє телефон мені в обличчя і прикипає до мене лютим поглядом.

— Завтра о п'ятій ранку, дівчинко, — каже він крізь зуби. — Тренування починається. Якщо ти не будеш готова, я виб'ю двері і сам витягну тебе з ліжка.

Я зачаровано дивлюся, як він робить крок, проноситься через вітальню і зникає.

— А як же твій м'ясний рулет? — кричу я йому вслід.

Єдиною відповіддю мені був звук грюкання дверей його квартири.

РОЗДІЛ 10

— Не можу повірити, що це справді був Кемерон МакГрегор! — захоплюється мій батько, коли відлуння грюкання дверей розноситься по моїй квартирі. — Зачекай, я розкажу хлопцям у клубі — вони будуть у захваті. Епічно.

Оскільки мої батьки — уродженці Лос-Анджелеса, вимовляти такі слова, як *епічно*, щоб описати двохвилинну телефонну розмову з незнайомцем, є звичайною справою. Майже всі, з ким я виросла у нашій маленькій пляжній громаді, дозволяють собі великі вольності з англійською мовою, як і їхні батьки, які практикують йогу, кололи ботокс і їдять огидні речі, такі як салати з капусти, і взагалі поведуться так, ніби старіння — це те, що трапляється лише з людьми, які менш співзвучні з цілющою енергією космосу.

— Тож він насправді знаменитий, — думаю я, вимикаючи духовку, бо м'ясний рулет нарешті готовий.

— Жартуєш? — насміхається батько. — Він же спортсмен з усіх спортсменів! Як ти цього не знаєш, люба?

— Тому що я ненавиджу організований спорт і всіх, хто займається організованим спортом, і скоріше випалю очі кислотою, ніж буду змушена дивитися або читати що-небудь, пов'язане з організованим спортом.

Мій батько на мить замислюється.

— Так, я пам'ятаю, коли твоя сестра була в команді з волейболу і плавання в старших класах, ти відмовлялася йти на її змагання.

Саме так. Тому що на мене неминуче дивилися б люди, порівнюючи мене з моєю красивою, популярною, успішною сестрою, і я була б змушена годинами страждати від коментарів за спиною, на кшталт: *Це не може бути сестра Жаклін! Чи була вона усиновлена?*

Відштовхуючи мерзенний спогад, я благаю:

— Будь ласка, скажи мені, що він не більш відомий, ніж Майкл Джордан.

Батько сміється.

— Він набагато відоміший за Майкла Джордана! Він, по суті, найвідоміший спортсмен на планеті.

Містер Бінглі застрибує на стілець, який звільнив Кем, і задумливо озирається навколо, а мені потрібен ще один келих вина.

Потім мій батько пішов, а мати бурмоче мені на вухо, як психічно хвора, навіть не переводячи подиху.

— Свята корова, Джолін, як ти могла не сказати мені, що Кемерон МакГрегор живе у твоєму будинку, це божевілля, і він у твоїй квартирі, о Боже, зачекай, я скажу Сінді, вона помре.

— Тобі заборонено розповідати будь-кому, мамо, особливо цій балакучій Сінді! Це буде по всьому Твіттері протягом півгодини!

Вона ігнорує мене, бо її постменопаузальні гормони воскресають з мертвих.

— Чи такий він гарний в житті, як на фотографіях? Чи справді він такий м'язистий, як виглядає по телевізору? А як щодо його волосся? У нього гарне волосся?

— Мамо. Зосередься. Він людина, а не сексуальний об'єкт.

Через лінію долітає звук стуку слухавки об стіну, а потім саркастичний голос моєї мами.

— Вибач, у нас, здається, поганий зв'язок. Мені здалося, що я щойно чула, як моя дочка сказала, що Кемерон Макгрегор, секс-об'єкт, який заткне за пояс усіх секс-об'єктів, не є секс-об'єктом.

З якоїсь дивної причини я відчуваю, що трохи захищаю Гору.

— Він насправді досить розумний, якщо хочеш знати правду. Він дуже інтуїтивний, і у нього дивовижний словниковий запас.

Її мовчання — це грім. Я зітхаю і здаюся.

— Гаразд, добре. Так, він м'язистий. І у нього гарне волосся. Задоволена?

— Ні, я не задоволена! Деталі, сонечко, деталі!

— Ніколи не думала, що почую від себе ці слова, мамо, але я думаю, що ти запізнилася на сексуальний час з татом.

Її голос знижується, і вона починає розмовляти зі мною тим тоном *ми найкращі подруги*, який заганяє мене в глухий кут.

— Ось що я тобі скажу, сонечко, твій тато сьогодні дуже розважиться, бо мамине гаряче тамале спалахує при одній думці про Кемерона МакГрегора у плоті! *(прим.пер. Тамале — це Месоамериканська страва; тісто з кукурудзяного борошна, обгорнуте кукурудзяним листям, приготоване на парі)*

— Мені треба йти. Мій психічний зрив кличе.

— Боже, цей шотландський діалект.

Чути, як вона тремтить від захоплення.

— І почуття гумору теж!

— Що він сказав такого смішного?

— Що ви двоє закохані!

— Ах, це. Так, він справжній сміхотворець, — п'яно кажу я, хитаючи головою. І тут мене щось вражає. — Чому це було смішно?

Моя мама сміється.

— Ой, доню! Ніби такий чоловік міг у тебе закохатися!

Це так боляче, що мені перехоплює подих. Коли я занадто довго мовчу, мама розуміє свою помилку.

— Я не це мала на увазі, сонечко...

— Я точно знаю, що ти мала на увазі.

Її голос стає твердим.

— Джолін, не роби цього.

— Не робити чого? Не почуватися ображеною, коли хтось ображає мене?

— Не перетворюй нешкідливий коментар на одну з твоїх особистих вечірок жалю!

Я стою з відкритим ротом, не в змозі говорити, тому що я так розлючена і так розчарована в собі, що знову дозволяю, щоб на мене вплинуло це давнє сімейне лайно.

Рівним, тихим голосом я кажу:

— Мамо, вечеря готова. Дякую за дзвінок. Поговоримо наступного тижня.

Я кладу слухавку до того, як вона може відповісти, і витрачаю кілька довгих секунд на те, щоб проковтнути клубок у горлі, поки не впевнююсь, що можу спокійно говорити без сліз. Потім я виймаю

м'ясний рулет з духовки, роблю картопляне пюре і підливу і йду до МакГрегора з усім цим на тарілці.

Коли він відчиняє двері, ніхто з нас не посміхається.

Я простягаю тарілку, як втішний приз команді, що програла у випічці, хоча це я програла.

— Це твоє.

Він дивиться на нього, потім повертається до мене.

— Я не збирався вмикати музику.

— Знаєш що? Нічого страшного, якщо ввімкнеш. Хто я така, щоб вказувати тобі, як тобі жити?

Ми дивимося одне на одного, повітря наелектризоване невимовленими словами. Він не робить жодного руху, щоб взяти тарілку з моїх рук, тому я ставлю її на килим біля його ніг, потім випрямляюся і дивлюся йому в очі.

— О п'ятій годині, — твердо кажу я. — Тоді й побачимося.

Він повільно киває. Коли я повертаюся через коридор і зачиняю двері, він все ще стоїть там, дивлячись на мене.

***

Той, хто хоче дізнатися, що таке пекло, повинен провести ранок на морозі разом з професійним спортсменом, який має нескінченний запас енергії і не має душі, на тренуванні з цим самим професійним атлетом.

— Не відставай! — кричить на мене через плече Кем, коли я відстаю від нього на тротуарі, дихання біліє з носа і відкритого рота, піт заливає очі, а воля до життя швидко згасає.

— Мушу. Зупинитися. Смерть. Неминуча.

Моє хрипіння і хитання лякає зграю голубів, які з криком злітають зі своїх місць на спинці автобусної лавки.

Кем розвертається і біжить назад до мене. Він навіть не спітнів, безсердечний виродок.

— Джолін, — терпляче починає він. — Ми лише в двох кварталах від квартири.

— Боже мій! Я пробігла цілих два квартали?

Я думаю, як, чорт забирай, я повернуся назад і вирішую, що візьму таксі. Якщо не доведеться спочатку викликати швидку.

Кем робить акуратне коло навколо мене, поки я хитаюся, просто щоб бути придурком.

— Як це сталося? У тебе ж серцево-судинна система дев'яносторічної людини!

Я кричу:

— Я ж казала, що у мене алергія на фізичні вправи!

Він риссю обходить мене в інший бік, задом наперед.

— Я думав, ти жартуєш.

Я дико замахуюсь на нього рукою, сподіваючись дати йому добрячого ляпаса, але не влучаю, бо цей чоловік — диявол, і його не спіймати.

— Ти завжди така зла зранку?

— Не смій дражнити мене, диявольський чоловіче.

Я хапаю ротом повітря, коли мої желатинові ноги продовжують свої жахливі спроби утримати мене у вертикальному положенні і прямувати вперед. Я думаю, що я можу осліпнути.

— Що було в тій зеленій рідині, яку ти змусив мене випити перед виходом? Отрута?

Перш ніж відповісти, Кем робить десять стрибків.

— Так. Це стара шотландська традиція. Ковток отрути одразу після пробудження. Якщо не вб'є, то зробить волосся на грудях.

— О, Боже.

Задишка. Хрип.

— Тільки цього мені не вистачало.

Хрипи. Кашель.

— Волосся на грудях.

Витанцьовуючи навколо мене навшпиньки, так що сніг виблискує навколо його миготливих ніг, Кем погрожує:

— Якщо ти збираєшся після цієї маленької промови сказати щось принизливе про свою зовнішність, я надеру тобі дупу, *lassie*.

Я видаю звук, який нагадує мені передсмертний хрип, який видають погані актори перед тим, як драматично піти з життя в кіно.

Тільки мій звук справжній. — Знову цей клятий пес! Я дійсно починаю ненавидіти цього пса!

Кем хихикає. Він виглядає дратівливо добре у своєму дурнувато-спортивному костюмі, картина здоров'я і благополуччя, тоді як я схожа на старе крісло, яке хтось викинув з вікна у провулок, сподіваючись, що його підберуть разом зі сміттям, але замість цього воно заселилося гризунами. Слава Богу, що сонце ще не зійшло, бо велика ймовірність того, що стривожений громадянин викликав би службу контролю за тваринами, щоб вони приїхали і забрали мене, як тільки побачили б мій огидний вигляд.

— Я не можу повірити, що ти добровільно робиш це щодня. Безкоштовно. Не під дулом пістолета.

Кем піднімає пояс своєї толстовки, оголюючи гектари пульсуючих м'язів живота.

— Все заради доброї справи.

Я витираю піт з чола тильною стороною долоні.

— Ти міцно притискаєшся до ліжка вночі, шепочучи солодкі нісенітниці на власне вухо?

— Подумай про гарненького хлопчика. Уяви його обличчя, коли ти ввійдеш на святкову вечірку в сексуальній сукні, вся така підтягнута і сліпуча.

Я пихкаю і пихкаю, обдумуючи образ, який він вклав у мою голову.

— Підтягнута — це добре. А ще краще — худа.

— Неправильно! Мета — бути сильною, дівчинко, а не худорлявою. Чоловік не хоче хапати мішок з брязкаючими кістками, коли він в настрої. Він хоче красиву, соковиту жінку з гарними вигинами, гарячу і смачну.

— Ти буквально описав мій ідеальний стейк.

— Моя мама завжди говорила, що не можна довіряти худим жінкам. Худе тіло, худе серце, худе кохання.

— Здається, я люблю твою маму.

— Так, — тихо каже Кем. — Її було легко любити.

Було. Це висмоктує останній шматочок енергії з моїх ніг. Я зупиняюся, тримаючись за бік і задихаючись, і дивлюся на Кема. Він чомусь відмовляється дивитися на мене, тримаючи обличчя відвернутим, коли він біжить на місці в декількох футах від мене.

— Вона померла?

Короткий кивок — його єдина відповідь.

— Мені дуже шкода.

Він ковтає, мружачись на вуличний ліхтар. У холодному жовтому світлі його обличчя складається з різких кутів і площин. Гострий зріз щелепи. Прямий, як бритва, ніс. Темні западини під його повними вилицями.

Біль на його обличчі — ще одна гостра риса, викарбувана там, як різьблення на склі.

— Сто років тому. Давня історія. Але дякую.

Його голос низький і грубий, і я ніколи не бачила його таким оголеним. Без звичної бравади, яку він носить, як обладунок, він знову здається незнайомцем, темнішим і складнішим, і набагато переконливішим.

Але ця мить минає так само швидко, як і з'являється, коли Кем повертається до мене з блискучою посмішкою.

— Припиняй дуркувати, дівчинко, і берися за розум! Ми тільки починаємо!

Він розвертається і біжить тротуаром у передсвітанкову темряву, спина пряма, голова високо піднята, крок жвавий.

Але вже занадто пізно. Я зазирнула за золоту завісу. Я побачила справжню людину, яка стоїть за Великим і Могутнім Озом.

Я бачу тебе, Кемероне МакГрегор, — шепочу я порожній вулиці, коли повз мене з гуркотом проїжджає сміттєвоз. Я вдихаю повні легені дизельних випарів і змушую свої ноги знову рухатися. Потім я біжу за Кемом, моя воля відновилася, біль у моєму тілі витіснений на периферію моєї свідомості єдиною думкою, яка витісняє все інше в моїй голові.

Я бачу тебе.

РОЗДІЛ 11

До другої години дня я забула про Кема і про цікавий момент на ранковому холоді, тому що мені було так боляче, що я була переконана, що поїздка в лікарню невідкладної допомоги — це моє найближче майбутнє.

— Що там за стогін? — запитує Шаста з-за стіни кабінки, голосом, який вказує на те, що вона не особливо підтримує мій стан здоров'я.

— Я почала тренуватися. Вбийте мене.

Вона перескакує через стіну, впираючись підборіддям у край і звисивши руки так, що стає схожою на обезголовлену маріонетку.

— Пілатес? Пелотон? Крав Мага? Кундаліні? Буті-Тверк?

— Якою мовою ти розмовляєш?

— Я сама займаюся капоейрою.

Коли я дивлюся на неї у вимушеному мовчанні, вона пояснює.

— Це бразильське бойове мистецтво, що поєднує танець, музику та акробатичні рухи.

Не дивно, що вона така легка і скоординована. Її схожість з газеллю вражає.

— Все, що я не вмію. Нагадай мені ніколи не йти.

— То що ти робиш?

Я обережно масажую одне болюче стегно.

— Біг.

Коли Шаста виглядає не враженою, я додаю:

— І дуже агресивна розтяжка.

Її брови піднімаються.

— Як *тортурна* розтяжка.

При згадці про тортури вона виглядає зацікавленою.

— Круто. Жорстка розтяжка хороша для сексу. Мій хлопець дуже гнучкий. Йому подобається тримати прогин, поки я скачу на ньому, як на бику.

Я ледь не проковтнула язика від цього шматка зайвої інформації, але змусила себе посміхнутися, бо не хочу, щоб вона думала, що я

ханжа. Однак я проведу решту дня, намагаючись очистити свій мозок від образу Шасти в шортах і ковбойському капелюсі, верхи на своєму голому U-подібному бойфренді.

— Ти щаслива дівчина.

Вона не помічає сарказму в моєму голосі і посміхається.

— Безумовно. Хочеш побачити його фото?

Перш ніж мене можуть змусити збрехати про те, який милий гнучкий хлопець Шасти, мене рятує поява Порші, у якої таке обличчя, ніби хтось щойно стратив її kota.

— Джолін, — каже вона, перебільшено витягуючи склади. Вона, напевно, знущається з мене, але я вважаю це перемогою, тому що це перший раз, коли вона правильно вимовила моє ім'я за весь час моєї роботи в *Меддокс Паблішинг*.

— Порша, — відповідаю я, щоб вона знала, що не тільки вона може вимовити ім'я.

Її губи стискаються.

— Чи не могла б ти піти за мною?

Моє серце завмирає, і ми з Шастою обмінюємося стурбованими поглядами. Єдині причини, які я можу збагнути, чому Порша може попросити мене йти за нею куди завгодно, — це якщо мене збираються звільнити або вона веде мене на дах, щоб зіштовхнути з нього.

— Все гаразд?

— У тебе зустріч з відділом кадрів.

Паніка розгортається в моїх грудях, як клубок змій.

— У мене? Відколи?

— Відсьогодні, — крізь зуби відповідає вона. Вона крутиться на п'ятах і йде геть, перш ніж я встигаю поставити ще кілька запитань, на кшталт: *Чи входить до моєї вихідної допомоги медична страховка? і Як ти застрягла з цією палицею так глибоко у своїй дупі?*

Будучи вірним другом, Шаста зосереджується на важливих речах.

— Якщо тебе звільняють, я забираю твоє нове крісло.

Я гарячково перебираю в пам'яті будь-яку викривальну поведінку в минулому, яка могла б призвести до мого звільнення, але нічого не знаходжу. Я завжди приходжу вчасно, ніколи не пропускаю жодного

дня і жодного дедлайну, і якщо мене не дуже люблять мої колеги, то принаймні загалом терплять.

За винятком Порши, яка, очевидно, хотіла б підвісити мене за щиколотки над ліжком з розпеченим вугіллям, поки я не помру.

— Краще поквапся, Джолін. Порша виглядала так, ніби збиралася луснути горіх. (*прим.пер. вираз bust a nut по-різному означає "бути збудженим чимось", "вийти з себе", "наполегливо працювати" або... "еякуляція або оргазм"*)

Ігноруючи дивне посилення Шасті на чоловічий оргазм, я підводжуся зі стільця, кривляючись, коли м'язи стегна виють на знак протесту. Я шкутильгаю через лабіринт кабінетів до відділу кадрів, який знаходиться на іншому кінці поверху, повз кабінети керівництва. Я помічаю, що Майкла немає в його кабінеті, і це добре, тому що я, напевно, кинулася б йому в ноги і благала про пощаду.

У мене не так багато заощаджень. Якщо мене звільнять і я не зможу одразу ж знайти роботу, то до Дня Святого Валентина спатиму на батьківському дивані, обмірковуючи, який спосіб самогубства залишив би найменше слідів, які доведеться розгрібати коронеру.

— Заходьте, — каже Рут, менеджер з персоналу, коли я підходжу до її відчинених дверей.

Жінка, для якої було винайдено слово *zaftig* (*прим.пер. zaftig походить з їдишу, від слова zaftik, що означає "соковитий", і означає з повною, округлою формою; пухкенький, і зазвичай вживається для опису жінок*). Рут об'ємна. Поруч з нею я виглядаю стрункою. Але вона одягається в прекрасні жіночні вбрання, завжди має ідеально зроблені нігті та зачіску, і весь свій образ вона виконує з величним стилем. Якщо вона має якісь сумніви щодо того, що сидить за чотири фути від глянцевої, худорлявої Порші, вона цього не показує.

Худе тіло, худе серце, худе кохання.

Слова Кема відлунюють у моїй голові, коли я сідаю навпроти столу Рут. Я посміхаюся їй, тому що, якщо Кем має рацію, у Рут достатньо любові в серці, щоб зцілити світ, але любов Порші така ж тонка і суха, як черствий крекер, що розсипається на порошок, коли ти кладеш його між голодними зубами.

— З тобою все гаразд?

Рут хмурить брови, дивлячись, як я здригаюся, коли схрещую ноги.

— Так, вибачте, — кажу я, збентежена. — Я щойно почала тренуватися, і в мене трохи все болить.

Рут променіє на мене.

— Молодець! Регулярні фізичні вправи — найкращий спосіб підтримувати здоров'я!

Порша, що сидить навпроти нас у маленькому кабінеті, видає невеликий звук у глибині горла. Це приглушений сміх, в якому капає презирство. Коли Рут гостро дивиться на неї, я знаю, що я не єдина, хто не є фанатом Порші.

Відкривши манільську папку на своєму столі, Рут гортає стос паперів.

— Я так розумію, що ти щойно відсвяткувала десятиріччя своєї роботи у фірмі, Джолін.

Вона піднімає на мене очі за підтвердженням. Коли я нервово киваю, вона повертається до вивчення справи.

— І за цей час ти пропустила...

Її вказівний палець пробігає довжину однієї сторінки, зупиняючись на цифрі внизу. Вона знову піднімає на мене погляд.

— Один день.

— Мені зробили операцію з видалення фіброміоми матки!

Я затинаюся, запанікувавши, що мене звинувачують у тому, що я зробила щось не так.

— Я призначила її на ранок, бо хотіла прийти після обіду, але мій хірург не дозволив, тож мені довелося...

Я озираюся назад і вперед між Рут, яка притиснула руку до горла, і Поршею, яка відсахнулася з огидою.

— Гм... взяти вихідний до кінця дня.

За окулярами карі очі Рут стали совиними.

— Звичайно, тобі треба було взяти вихідний, — каже вона в жаху.
— Джолін, це ж серйозна операція! Мені видаляли міому в тридцять років — ти повинна була взяти тиждень відпустки!

Я відчуваю полегшення, що мені не загрожують неприємності, але водночас розгублена. Чи не забагато у мене накопичилося лікарняних?

Порша перебиває, її голос сухий, як кістка.

— Давайте відразу перейдемо до справи, чи не так?

Коли Рут переводить свій недовірливий погляд на Поршу, вона зустрічається з байдужим поглядом.

— У мене немає цілого дня.

Рут трохи затримується, щоб ретельно розправити всі папери в моїй особовій справі. Я уявляю, що вона так сильно кусає себе за язик, що відчуває смак крові. Це жінка, відома своєю добротою і тактом — відмінні риси для її посади — але Порша може вивести з рівноваги навіть найсвятіші нерви.

— Підвищення, про яке ти просила минулого місяця, було схвалено, — каже Рут, і це єдине, що вона встигає вимовити, перш ніж я підхоплююся зі стільця від радості.

— Справді? Це фантастика! Я не можу в це повірити!

Порша прикриває рот рукою, щоб придушити жахливий позіх, але я надто захоплена, щоб перейматися цим. Я намагаюся виконати невеличкий щасливий танець, але замість того, щоб співпрацювати, мої покалічені ноги підкошуються піді мною. Я приземляюся на бідне гостьове крісло Рут, як бомба, скинута з неба, з жахом чуючи гучний тріск, коли дерев'яна рама розколюється під потворною бордовою тканиною.

Я знову підхоплююся і дивлюся на стілець, бажаючи, щоб він не вибухнув на мільйон шматочків, мовчки благаючи всесвіт про перерву.

— Здається, ти його вбила, — зауважує Порша, коли ця клята штука робить уповільнене бокове смертельне занурення на підлогу.

Ми втрюх дивимося на нього, що лежить на підлозі, як мертвий, коли Майкл просовує голову в двері, яскраво посміхаючись.

— Вибачте за вторгнення. Ми повідомили їй хороші новини?

Судячи з виразу обличчя Рут, це порушення протоколу для генерального директора з'являтися під час кадрової зустрічі зі співробітником. Або це, або їй дуже подобалося мертве крісло.

— Ми тільки почали нашу зустріч, — передусім каже Рут, на що Майкл відповідає:

— То ви ще не сказали їй про відкриту вакансію?

Порша видає блювотний звук, і всі з тривогою дивляться на неї. Її обличчя набуває цікавого фіолетового відтінку, а очі заковчуються. Очевидно, у неї інсульт.

— Ми ще навіть не опублікували її! — вигукує Порша, дряпаючись в спідницю, як божевільна. — Білл може взяти на себе додаткову роботу на деякий час, або Конрад...

— Дурниці.

Майкл притуляється до одвірка і посміхається до мене.

— Джолін, на жаль, Марія не повернеться на роботу, тому що...

Рут голосно прочищає горло. Майкл здивовано дивиться на неї.

— Ох. Е... так.

Він починає знову, цього разу більш обережно.

— Марія більше не працює у *Меддокс Паблішинг*.

— Гм. Добре?

Я збентежена, чому він мені це говорить, чому у Порші стався нервовий зрив, і яке відношення Марія має до мене. Ми обоє редактори. Якщо вона пішла з компанії, то вакансія копірайтера буде відкрита. І що з того?

— Марію щойно підвищили до заступника редактора. Ми збиралися оголосити про це на цьому тижні.

Моє серце завмирає. Я дивлюся на Рут, яка ніжно мені посміхається. Я дивлюся на Поршу, яка бажає, щоб вбивство було законним. Я озираюся на Майкла, який терпляче чекає моєї реакції на найфантастичнішу новину, яку я отримала за останнє десятиліття.

— Є вакансія заступника редактора?

Я запитую, широко розплющивши очі.

— Тебе би це зацікавило?

Єдине, в чому я зацікавлена більше, так це в тому, щоб зірвати з вас увесь одяг і взятися за вас, сер. Мені вдається звучати як раціональна людина, коли я кажу:

— Так. Я б хотіла.

— Очевидно, ця посада є більш високооплачуваною, Джолін, — каже Рут, — тому, оскільки тебе затвердили на підвищення, якщо ти отримаєш цю роботу, ти отримаєш надбавку до початкової зарплати, яка буде відповідати твоєму підвищенню.

Я глибоко шкодую про те, що вбила стілець, тому що мені справді потрібно кудись зануритися прямо зараз. Підлога не здається хорошим вибором, тому я притуляюся до стіни і намагаюся регулювати дихання, щоб не звучати як мопс з проблемами носових пазух.

— Це дивовижна новина.

Порша огризається:

— Ти маєш подати заявку, як і всі інші!

Майкл хмуриться від її різкого тону, і мені хочеться намазати арахісове масло по всьому його голому тілу і провести вихідні, злизуючи його.

Рут, досвідчена у знятті напруги на робочому місці, втручається, перш ніж Порша встигає забити мене до смерті зіпсованим стільцем.

— Звичайно. Всі належні протоколи повинні бути дотримані. Але у тебе є стаж, Джолін, і винятковий послужний список, і я наполегливо рекомендую тобі, — її гострий погляд — погляд співучасника, — подати заяву.

Порша схоплюється на ноги, і температура в кімнаті падає на кілька градусів.

— Як головний редактор, остаточний вибір, звісно, за мною.

І тут відбувається диво. Хмари розходяться, промінь золотистого світла осяває землю, і над головою Майкла з'являється німб. Він каже:

— Технічно, Порша, остаточний вибір за мною.

Я затамувавши подих дивлюся, як вони дивляться одне на одного. Порша відступає першою, її вії в поразці опускаються вниз.

— Так, містере Меддокс. Звісно.

Майкл нахиляє голову, королівський жест, і я майже задихаюся від похоті.

Він бог. Він прекрасний, доброзичливий, бог, що вбиває відьом.

Він обертається до мене з посмішкою, яка могла б покласти край усім війнам. — Я хотів би побачити твою заяву до кінця тижня.

Він киває на Рут і Поршу.

— Дами.

Потім він розвертається і йде, забираючи моє серце з собою.

Рут радісно вигукує:

— Ну що ж! Думаю, ми тут закінчили! Джолін, ти можеш повертатися до роботи. Я принесу заяву на твій стіл пізніше сьогодні.

Вона майже так само щаслива від того, що Порша облажалась, як і я, і я розумію, що у мене є друг у відділі кадрів. Коли Порша сердито виходить з кабінету, Рут посміхається до мене.

Я думаю, це говорить, що *ми, великі дівчата, повинні триматися разом.*

Звичайно, я посміхаюся у відповідь, бо це правда.

***

Решта дня — як у тумані. Я пролітаю крізь нього, наче на хмарах, дивуючись своєму везінню. Я з дитинства мріяла стати старшим редактором у великому видавництві, і з підвищенням до заступника редактора я нарешті досягла цієї мети. Виступати на захист видатних рукописів, допомагати відкривати нових авторів, приносити літературу і красу в світ, який відчуває голод на культуру...

Деякі люди хочуть бути багатими або знаменитими. Я хочу, щоб ціла плеяда авторів-рок-зірок згадувала мене за їхній успіх у розділах подяк у своїх романах. Книги були моєю пристрастю з тих пір, як я відкрила для себе *Шпигунку Гарріет*, коли була маленькою. З того часу читання стало одержимістю. Я перечитала все — від таємниць *Ненсі Дрю* до *Лоліти*, яку моя перелякана мати знайшла захованою під моїм ліжком.

Вона була налякана не через ризикований характер книги — не будучи сама читачем, вона поняття не мала, про що вона, — а через те, що вона була прострочена в бібліотеці на рік. Я взяла її і не повернула, і ця звичка одного дня призвела до того, що чиновник з місцевої бібліотеки постукав у наші двері і зажадав повернути зниклі книги — на той момент їх були десятки — або сплатити штрафи. Я заплатила штрафи готівкою, яку заощадила, працюючи нянею. Навіть тоді книги були для мене набагато ціннішими за гроші.

Коли я повернулася додому ввечері, перед моїми дверима стояла чиста тарілка і сковорода з м'ясним рулетом, з запискою, надрукованою акуратним шрифтом *Гора*.

Ти мала рацію. Це було дуже смачно. Твій м'ясний рулет навіть кращий за твій пиріг.

Я впевнений, що немає нічого, що могло б його перевершити.

Я посміхаюся, бо впізнаю виклик, коли його чую. І хоча я не візьму жодного шматочка з того, що приготую для нього, будь я проклята, якщо залишу останнє слово за чоловіком.

Я підходжу до його дверей і стукаю. Він відчиняє так швидко, ніби стояв поруч. — О, привіт.

— І тобі привіт, дівчинко. Чому ти кліпаєш, як сполохане пташеня?

Я дивлюся в обидва боки коридору.

— Ти когось чекав?

— Ти маєш на увазі когось, крім тебе?

— Ну, так.

Він якийсь час дивиться на мене примруженим поглядом, ніби не може мене зрозуміти.

— Знаєш, люба, для розумної дівчини ти до біса тупа.

— Ага. Це все пояснює, дякую. І до речі, чому ти вживаєш слова *до біса* для опису речей, які не мають нічого спільного з бісом?

— А чому ти вживаєш слово *розкішний*, описуючи чоловіка, який зробив стільки пластичних операцій, що виглядає так, ніби його створили для музею воскових фігур мадам Тюссо?

Я здивовано відкидаюся назад.

— Ти маєш на увазі Майкла Меддокса?

Киваючи, Кем складає руки на грудях.

— Так. Я знайшов його на сайті компанії. І я повинен сказати тобі, дівчино, що це дуже дивний хлопчик.

— Він не хлопчик. Він чоловік! І він зовсім не дивно виглядає! Він класичний красень!

— Він схожий на ляльку. Тільки з меншою кількістю слів, щоб додати до розмови.

Я сміюся, бо він жартує.

— Зрозуміло. А як, по-твоєму, має виглядати *справжній* чоловік? Як лісоруб? Як людина з нерегулярним доступом до бритви і шматка мила?

— Ставлю п'ятдесят доларів, що він користується маскою, яка звужує пори, і щовечора перед сном намазується дорогим омолоджуючим кремом.

— Чи можу я просто вказати на цьому етапі розмови, що ці спостереження є смішними, виходячи від людини, яка, очевидно, сама не вірить в одяг вище пояса?

Я показую жестом на його груди, які, як завжди, оголені. Його ноги одягнені в пару вицвілих синіх джинсів, низько накинута на стегна, так що V-подібна лінія його черевних м'язів діє як неонова вивіска, що вказує на випуклість в промежині.

До цього часу я опанувала мистецтво помічати його опуклість, не дивлячись прямо на неї, що є майстерністю рівня джедая.

Він відмахується від моєї настирливої логіки помахом руки і одним зі своїх класичних висловлювань у стилі Кемерона МакГрегора про любов до себе.

— Неможливо знайти сорочку, яка б підходила всім цим м'язам.

Я хитаю головою.

— Чувак, ти піднімаєш визначення егоїста на нові висоти.

Він посміхається мені.

— Дякую.

— Це був не комплімент.

— Це ти так думаєш.

Я знову сміюся, бо інший варіант — плакати.

— Рухаємося далі. Вечера через годину. Це буде краще, ніж мій рулет і мій пиріг. І ще одне, Тарзане. Одягни сорочку.

Я розвертаюся і йду до своєї квартири, хитаючи головою від того, що він каже далі.

— Я міг би, але ти, мабуть, просто зірвеш її з мене наприкінці ночі, дівчинко. Даремно витратити таку гарну сорочку.

Він зачиняє двері, хихикаючи. Я заходжу всередину, посміхаючись, тому що у мене був такий фантастичний день і я збираюся приготувати Горі страву, яка винесе йому мозок.

Я не витрачаю час на роздуми, чому друга частина робить мене майже такою ж щасливою, як і перша.

РОЗДІЛ 12

Стогін, що долинає з іншого боку столу, зробив би порнозірку гордою.

— Господи Ісусе. О, заради всього святого. Це так до біса добре. У мене в роті наче вечірка. Як оргія в моєму роті! Якби я помер в цю мить, я був би щасливий, тому що я б нарешті відкрив для себе сенс життя.

Намагаючись не надто тішитися екстравагантною похвалою Кема, дозволяю собі невеличку посмішку.

— Сенс життя — це рігатоні карбонара?

— Ні, дівчинко. Сенс життя — це рігатоні карбонара з домашнім часниковим хлібом, ньоккі з чорним трюфелем і дивним фруктовим салатом.

— Це салат з фенхелем, апельсином, м'ятою, червоним цикорієм, гранатом, бальзаміком і оливковою олією першого віджиму, а не *дивний* салат.

Закривши очі, Кем розмахує виделкою в повітрі так, ніби він Папа Римський, який благословляє на месі.

— Деталі. Я хочу сказати, що це чистісінький косяк. Педро.

— Що таке косяк і при чому тут Педро?

Кем розплющує очі, і вони іскряться від сміху.

— Це означає — дивовижно.

— Ти міг би просто сказати це.

— Я так і сказав!

Він закидає до рота ще одну виделку рігатоні і підморгує мені, поки жує.

— Я рада, що тобі подобається. Але не чекай цього на решту своїх хабарницьких обідів, бо сьогодні ми святкуємо.

— Справді? — каже він з повним ротом. — І що ж ми святкуємо?

— Мене підвищили.

Кем перестає жувати.

— І є вакансія заступника редактора, на яку директор з персоналу порадив мені подати заявку.

Я дивлюся на Кема, коли він ковтає повний рот їжі.

Минає мить, перш ніж він відповідає.

— Вітаю, дівчинко. Ти заслуговуєш на підвищення, я впевнений.

В його голосі є щось смішне, від чого у мене аж дух перехоплює.

— Чому це схоже на один з тих компліментів, які я отримую на побаченнях наосліп, на кшталт: *Чудово, що ти не зациклена на тому, як ти виглядаєш?*

Перш ніж відповісти, Кем робить ковток води зі своєї склянки. При цьому він не зводить очей зі своєї тарілки з їжею.

— Просто здається, що це трохи збіг обставин, ось і все.

— Як це збіг? Я подала заяву на підвищення ще місяць тому!

Його погляд зустрічається з моїм.

— Ага. І отримала його на тому тижні, коли красунчик замінив тобі крісло, а я послав троянди.

— Боже, ти зануда.

— Просто вказую на це. Що там з вакантною посадою?

Спогад про обличчя Рут, коли Майкл увірвався до її кабінету, змушує мене на мить зупинитися, так само, як і дивний спосіб, у який вона обірвала його, коли він говорив про Марію. У той час я була занадто зайнята своїм хвилюванням, щоб помітити, наскільки це було дивно, але зараз...

— Дівчина, яка мала роботу, раптово пішла.

Як тільки я це вимовила, я зрозуміла, що це помилка. Брови Кема злітають вгору. Він відкидається на спинку стільця і впивається в мене гострим поглядом.

— МакГрегор, твоя уява майже така ж гіперактивна, як і моя. Немає тут ніякої змови, дурню! Це просто відкрита вакансія! Люди постійно звільняються з роботи!

Він дивиться на мене, не кліпаючи.

— Невже?

Бажання розбити йому тарілку об голову дуже сильне, але я все ще перебуваю в надто гарному настрої, щоб піти на це.

— Це цікаво. Я щодня відкриваю для себе нові аспекти твоєї особистості. Гігантське его — є. Фетишизм до обтягуючих штанів і

поганої музики — є. Вкорінена підозрілість до удачі і активна параноя — є.

— Це не параноя, якщо ти маєш рацію.

— Дозволь мені все прояснити.

Я відкидаюся на спинку стільця, насунувши окуляри на ніс, щоб краще його бачити.

— Твоя теорія полягає в тому, що Майкл Меддокс хоче дістатись до мене... через просування по службі?

Кем піднімає плече і повертається до закидання їжі до рота.

— Ти міг би змусити Матір Терезу піти на вбивство кількох штатів, ти це знаєш?

— Ти робиш найкращі компліменти, люба. Візьми собі тарілку, поки я не з'їв всю цю їжу.

— Я не їстиму.

Вовче гарчання наповнило кухню.

— Тихіше, Біле Ікло. Ти налякаєш сусідів.

— Ти їла сьогодні? — запитує він, надуваючись у своїй манері Росомахи.

— Так.

Він дивиться на мене.

— Крім протеїнового напою, який я дав тобі вранці?

Я стискаю губи і оглядаю свої кутикули.

Лаючись собі під ніс, Кем відсуває стілець від столу і тупотить до моїх шаф. Я дозволяю йому потупцювати там кілька хвилин, перш ніж сказати йому, що тарілки в шафці над кавоваркою.

Більше тупотіння, більше стукоту, якесь загострене сопіння. Таке враження, що у мене на кухні блукає антилопа гну. Потім він біля плити, викладає макарони на тарілку ложкою з більшою силою, ніж потрібно. Він додає часниковий хліб і салат і з брязкотом ставить тарілку на стіл переді мною.

Показує на неї.

— Їж. Негайно.

Я мило посміхаюся йому.

— У мене немає виделки.

Ніздрі роздуваються, він дивиться на мене зверху вниз.

— Ти випробовуєш долю, жінко.

— На відміну від деяких людей на цій кухні, я не дуже люблю їсти пальцями.

Вираз гніву на його обличчі збочено задовольняє. Він відвертається, підходить до шухляд і починає витягувати їх одну за одною, шукаючи посуд. Я дивлюся на нього, все ще посміхаючись.

— Якби я знала, що тебе дратує, коли люди пропускають їжу, я б оголосила голодування, щойно ми зустрілися.

Кем повертається з виделкою у своєму м'ясистому кулаці. Він простягає її мені, його очі горять.

— Справа не в тому, щоб пропустити їжу, — каже він, його голос грубий. — А в *причині*, яка стоїть за цим.

Наші погляди затримуються на мить. Потім я вирішую, що не варто сперечатися, і забираю виделку з його руки.

Він сідає на стілець і дивиться на мене, поки я не здаюся і не відкушую шматочок макаронів. Заспокоєний, він повертається до закидання їжі до рота, але не зводить з мене настороженого погляду, поки їсть. У мене таке відчуття, що він спробує силоміць нагодувати мене, як гусака, якщо я не буду підтримувати швидкий темп, тому я намагаюся виглядати зайнятою.

— Штовхати їжу виделкою не вважається за їжу, — каже Кем через хвилину.

— Гаразд, тату, — бурмочу я і беру звичайну вилку з їжею. Я жую, ковтаю, потім висолоплюю язика, широко відкриваючи рот, щоб довести Горі, що я хороша дівчинка, і він може перестати мене дразнити.

— Краще. Зроби так ще раз.

Я зітхаю, заковую очі і з'їдаю ще. Я вмираю з голоду, тому моя сила волі руйнується досить швидко. За секунду я поглинаю рігатоні так, ніби хтось приставив пістолет до моєї голови.

Кем схвально хрюкає.

Я ненавиджу себе за те, що мені подобається це бурчання.

— До речі, про твого батька, — каже він недбало, дивлячись тепер на свою тарілку, — що з ним сталося?

— Мій батько? О, він фотограф. Тобто був ним. Зараз він на пенсії.

— Так? А що він фотографував?

— Він робив деякі роботи для кіностудій, але його хліб з маслом — це фотографія моди. Модельні зйомки, розвороти журналів і таке інше.

— То він працював з багатьма моделями.

Я киваю, жуючи часниковий хліб, як сільськогосподарська тварина.

— І з акторами. Він називав їх *прекрасними людьми*.

— А твоя мама?

— Вона була манекенницею. Вони познайомилися на зйомках у Парижі. Зараз вона здебільшого одержима пошуком ідеального макробіотичного салату під час щоденних поїздок на фермерський ринок.

Кем на мить замовкає.

— А твоя сестра — королева краси.

— Так, Жаклін пройшла весь шлях до конкурсу *Міс Америка*. Її перемогла сільська дівчинка з Канзасу. Я не думаю, що вона коли-небудь оговталася. Вона і моя мама практично ідентичні близнюки — класичний тип довгоногих каліфорнійських блондинок. Мій тато теж. Він схожий на серфера — дуже засмаглий і підтягнутий.

Я хихикаю.

— Моя сестра дразнила мене, коли ми були дітьми, що мене всиновили, тому що я не схожа ні на кого з родини.

Кем підводить погляд від своєї тарілки. Його очі темні, а обличчя серйозне.

— Це багато чого пояснює.

Я роблю паузу з виделкою на півдорозі до рота.

— Про що ти говориш?

— Про твій негативний образ тіла, пошкоджену самооцінку і конфліктні стосунки з їжею.

Я повільно опускаю виделку в тарілку, моє обличчя палає, а шлунок скручує.

— Перепрошую?

Кем каже:

— У тебе зразкова мати, сестра-королева краси і батько, який всю свою кар'єру був оточений ідеальними людьми...

— Ти не в тому становищі, щоб критикувати мою сім'ю або психоаналізувати мене, — жорстко перебиваю я, моє серце сильно калатає в грудях. — І давай не будемо забувати, що ти теж досить захоплений своєю зовнішністю, МакГрегор.

— Може, так, а може, і ні. Але я б ніколи не змусив когось іншого відчувати себе погано через те, що він не відповідає моїм уявленням про досконалість.

— І це те, що, ти припускаєш, моя сім'я зробила зі мною?

— Хіба ні?

Я так розлютилася, що мене аж трясє. Погіршує ситуацію те, що він має рацію.

— Думаю, твої сорок п'ять хвилин закінчилися.

Я встаю, несучи свою тарілку до раковини і висипаю в неї залишки їжі. Я кидаю тарілку поверх недоїденої їжі і сильно кліпаю, намагаючись очистити очі від води, що скупчилася в них.

— Джолін...

— Зупинись. Більше ні слова. Ти можеш вийти.

Позаду мене стоїть довга, важка тиша. Потім Кем зітхає. Я чую, як його стілець відсувається від столу, коли він піднімається.

— Ми все ще збираємося на ранок?

Я рахую до десяти, перш ніж відповісти, щоб мій голос не тремтів.

— Так.

— Гарзд, — каже він, його голос стає м'якшим. — Добре.

Він робить кілька кроків, але зупиняється, перш ніж дійти до дверей.

— Як би там не було, дівчинко, вони помиляються.

Я заплющую очі. Одинока сльоза видавлюється з-під повіки і стікає по моїй щоці. Потім мої вхідні двері відчиняються і зачиняються, і я залишаюся наодинці з містером Бінглі, який обвиває мої щиколотки, і усвідомленням того, що я не єдина, хто зазирнув за завісу.

Якщо я бачила справжнього Кемерона МакГрегора, то він бачив наскрізь Джолін Біксбі.

***

Тієї ночі я не спала. Слова Кема крутяться в моїй голові, як торнадо, здіймаючи всілякий огидний, давній бруд. Я ненавиджу себе за те, що мене так зачепило його просте спостереження, і хвилююся, що якщо він бачить мене так ясно, то і всі інші теж повинні.

Але коли я думаю про це, то розумію, що він *єдиний*, хто дивиться. Вранці ніяково.

— Привіт, — каже він приглушеним голосом, затуляючи собою мій дверний отвір, коли я відчиняю на його стукіт. Його руки засунуті в передні кишені чорної толстовки з капюшоном, капюшон насунутий на лоб, пара чорних спортивних штанів і чорні спортивні кросівки завершують образ.

— Привіт. Це найменша кількість шкіри, яку ти коли-небудь виставляв напоказ. Ти добре почуваєшся?

Його губи сіпаються, але він посміхається лише очима.

— Якщо хочеш, я можу зняти сорочку. Це скоротить час твого розігріву щонайменше на п'ять хвилин.

— А ось і він. Доброго ранку, пустунчику.

— Доброго ранку, леді-дракон.

Він тягнеться до талії і дістає пластикову пляшку з зеленою рідиною, якою він нагодував мене вчора вранці. Коли я беру її, він виглядає полегшено, ніби очікував бійки.

— Зачекай.

Я дивлюся на пляшку в моїй руці, потім піднімаю очі на Кема, насупивши брови.

— Звідки це взялося?

— З мого блендера.

— У тебе блендер ззаду в штанах?

— Він був у мене на поясі.

Це дає мені паузу.

— Ти думав, що це гарна ідея — носити пляшку з рідиною за поясом для п'ятифутової прогулянки по коридору? У тебе що, обидві руки зламані?

Він робить джазові рухи руками, розпливаючись в усмішці, яку намагався стримувати.

— Руки повністю працездатні, дівчинко. На випадок, якщо ти захочеш дати хлопцеві тактильний тур по твоїх величних жіночих частинах, як ти це називаєш.

— Будь ласка, скажи мені, що ти в білизні, і що ця пляшка не була на твоїй сідничній щілині.

Він з серйозним обличчям каже:

— Так, дівчинко, ти мене спіймала. Це пляшка соку з дупи. Пий, він повний вітамінів.

— Вітамінів?

Моя уява починає розгулювати. Колись я читала кулінарну книгу під назвою *Природний урожай*, написану чоловіком, який вважав, що кожна страву можна покращити, додавши певний *природний* інгредієнт, який виробляється лише парою чоловічих яєчок. Фотографія, що супроводжує рецепт — *Трохи солонішої ікри* — переслідує мене донині.

— Просто випий цю клятву штуку, дівчинко. Це овочевий сік і протеїновий порошок!

Я зачиняю за собою двері квартири і ховаю ключі в маленьку кишеньку на блискавці на флісовому жилеті.

— Гаразд. Але якщо це буде підозріло солоним на смак, я надеру тобі дупу.

Я відкриваю пляшку і нюхаю вміст, слухаючи хихикання Гори.

— Єдина солоня річ у цьому коридорі — це ти, люба.

Його голос такий же теплий, як і його погляд, коли я зустрічаюся з ним поглядом над пляшкою. Сьогодні він поголився, але чомусь його звичайна щетина йому більше личить. Він не з тих хлопців, які

повинні бути відполіровані до блиску, доглянуті, гарненькі. Всі його шорсткості поєднуються в щось більш цікаве. Більш...

Мужнє.

Я ковтаю зелений слиз і витираю рукою рот, коли закінчую, відводячи погляд, бо моє обличчя раптово спалахує.

Кем задирає голову.

— Ой-ой. У тебе, мабуть, були брудні думки про гарненького хлопчика Майкла. Твоє обличчя щойно перетворилося на буряк.

Коли я відповідаю лише посмішкою і жорстким кивком, Кем знову хихикає.

— Трохи зарано, щоб відчувати себе грайливою, чи не так, серденько?

Коли я чую, як він називає мене серденьком, моє обличчя стає ще гарячішим, і тепер мені хочеться надерти собі дупу за те, що я така дурепа.

— Давай почнемо, — кажу я йому, трохи занадто різко.

Його розважає моя раптова зміна манери поведінки.

— Гаразд, гаразд, не треба дратуватися.

Я залишаю порожню пляшку на підлозі біля дверей, і ми робимо розминку в коридорі, поки я слухаю його розповідь про цільову частоту серцевих скорочень, ейфорію бігуна і всілякі інші здорові речі, на яких я не можу зосередитися, тому що я занадто зайнята, намагаючись знову не помітити його суворий гарний вигляд.

Мабуть, це через недосипання я так розхвилювалася.

Або ж я просто усвідомила, що Гора, у своїй дратівливій, зарозумілій манері, насправді досить гарячий.

РОЗДІЛ 13

До п'ятниці я скинула п'ять фунтів — п'ять! — і ми з Кемом увійшли в нашу рутину ранкових пробіжок і вечірніх прийомів їжі. Він дотримав свого слова і вимкнув музику, щоб у мене весь тиждень не кровоточили вуха. Він також розробив для мене план харчування, зосереджений на нежирному білку і овочах, і обшукав мою комору і холодильник у пошуках продуктів, які, на його думку, не підходять для моєї нової дієти. Те, що він знайшов, він відніс до місцевого притулку для бездомних у картонній коробці.

Сором'язливо *велику* картонну коробку.

Потім ми разом пішли за продуктами, і я виявилася об'єктом такої заздрості з боку інших жінок, що я думала, що вони всі зберуться разом і зроблять ляльку вуду, щоб встромляти в мене шпильки. Їхні заздрощі були відчутними, а все, що я робила, це йшла поруч з ним. Вони, напевно, думали, що я його економка, але погляди, які я отримувала... ой.

Погляди, які *він* отримував, дали мені зрозуміти, як його его роздулося до розмірів Годзілли. Ті жінки дивилися на нього так, ніби він був найсоковитішим філе у м'ясника. Ніби вони хотіли зірвати з нього весь одяг і осідлати його, прямо там, у відділі органічних овочів. Ніби він навіть не був справжньою людиною, а просто великим шматком смачного чоловічого м'яса, в яке вони хотіли впитися зубами.

Мені було соромно за свою статъ.

Але він сприймав це все спокійно. Важко було сказати, чи він поглинав захоплення, чи відводив його, тому що на людях його посмішка була більш крихкою, ніж коли ми були наодинці. Він явно насолоджувався увагою, але моя жіноча інтуїція підказувала мені, що йому не так легко з нею, як здавалося.

Або, можливо, це знову була моя надмірно активна уява. У будь-якому випадку, жоден з нас не згадав про всі ті голодні очі в продуктовому магазині, коли ми повернулися додому.

Я стою на кухні в офісі в п'ятницю вранці, роблю собі ще одну чашку кави, коли чоловічий голос каже за моєю спиною:

— Яка гарна сукня.

Я обертаюся так швидко, що ледь не перекидаюся, але встигаю притулитися до прилавка, перш ніж впасти обличчям дотолу. За два фути від мене стоїть Майкл, одягнений у вугільно-сірий костюм з кишеньковою краваткою, схожий на кінозірку.

Він посміхається мені.

— Не думаю, що коли-небудь бачив тебе в сукні. Це нова?

Я опускаю погляд на себе.

— О. Це? Гм.

Я намагаюся придумати якесь виправдання для цієї сукні, яке б не включало сором'язливу правду про те, що вчора ввечері я рилася в своїй шафі в пошуках чогось, що могло б йому сподобатися, на випадок, якщо ми зустрінемося, і це було єдине, що мені прийшло в голову. Це синій колір, який, як я пам'ятаю, є його улюбленим кольором. Крім того, завдяки якомусь геніальному дизайнерському рішенню, вона творить маленьке диво, роблячи мої дітородні стегна стрункішими.

Я відкриваю рот, щоб відповісти, і чую в голові пустотливу говірку Кема. *Скажи йому, що у тебе побачення.*

— У мене побачення, — так голосно вимовляю я, що Майкл моргає.

— О?

Його погляд ковзає по мені, вгору-вниз, з голови до ніг, оцінюючи.

— Ну, ким би він не був, я йому заздрю.

Мої пальці так сильно вчепилися в стільницю *Formica*, що я дивуюся, як вона не розбилася. Я намагаюся кокетливо засміятися, але в підсумку це звучить так, ніби я намагаюся виплюнути клубок волосся.

Майкл, мабуть, відчуває мій психічний зрив, тому що він хитає головою, його посмішка стає ширшою.

— Ти не проти? — вказує він на кавоварку, що стоїть прямо за мною.

— О! Звичайно, вибач!

Я зіскакую з дороги і стаю збоку, де можу милуватися його красою з безпечної відстані.

Майкл без слів простягає мені горнятко кави, яке я залишила на кавомашині. Я беру його тремтячими руками, уникаючи його погляду, бо всі мої нервові закінчення пульсують від жаги, і я боюся, що він зможе це побачити, якщо ми зустрінемося очима.

Він пахне свіжістю і чистотою, як свіжа білизна. Як нові стодоларові купюри.

Зайнятий приготуванням власної чашки кави, він недбало каже:

— Я розглянув твою заяву на посаду заступника редактора.

Мені перехоплює подих. Добре, що у мене немає повного рота рідини, бо вона б зараз розлилася по його елегантному костюму.

Він дивиться на мене з-під густих чорних вій. Його блакитні очі виблискують. На щоці блимає ямочка.

— Сонети?

Миттєво моє обличчя спалахує жаром тисячі сонць.

В анкеті була графа, в якій просили вказати будь-яку додаткову інформацію, не включену в резюме, яка б мала відношення до виконання цієї роботи. Спеціальні навички, відповідні хобі, будь-який досвід за межами формальної освіти чи трудової діяльності, який міг би дати вам перевагу. За примхою, я вказала єдине, що, на мою думку, могло б підійти, а це видавнича індустрія і все таке.

Я пишу сонети як хобі. Класично структуровані сонети в шекспірівському стилі, тому що я жалюгідна людина з неіснуючим особистим життям, яка колись помре на самоті в оточенні своїх котів.

Дивлячись на свої туфлі, я бурмочу:

— Гм. Так.

— Все в порядку, — каже Майкл зі сміхом. — Не соромся. Я думаю, що це досить чарівно.

Чарівно? Чоловік моєї мрії щойно назвав мене чарівною? Я не впевнена, як відчувається серцевий напад, але, напевно, це близько до цього.

Я дивлюся на нього, схвильована теплом в його очах, але моє хвилювання швидко переходить в жах, коли він каже:

— Прочитай мені один.

Моя кров перестає циркулювати по жилах.

— О, ну ж бо, — м'яко закликає він, побачивши вираз мого обличчя. — Я хочу почути один з твоїх сонетів, Джолін. Будь ласка?

О, Боже. О, Боже, Боже, Боже, *Боже*. У роті пустеля. Мої долоні починають пітніти. Я відчуваю, що мене починає нудити, але Майкл Меддокс стоїть за два фути від мене і дивиться на мене з очікуванням після того, як я вимовив *будь ласка*. Я приречена підкоритися йому, хоч як би мені не хотілося отримати обширний інсульт і померти на місці.

Я зволожую губи. Мій голос виходить як шепіт, ледь помітний над моїм калатаючим серцем.

— Будь ласка, не смійся.

Його вираз обличчя стає смертельно серйозним.

— Обіцяю, що не буду.

— Гарзд.

Я глибоко вдихаю, сподіваючись, що це додасть мені хоробрості, але мені це абсолютно не вдається.

— Це називається *Ода старим пташкам*.

Брови Майкла піднімаються вгору.

— Я сказала, не смійся!

Він піднімає руку, хитаючи головою.

— Присягаюся могилою моєї матері, я не сміюся. Даю тобі слово. Будь ласка, продовжуй.

За мить, оглянувши його обличчя, я не бачу жодного натяку на веселість, тож, проковтнувши свій переляк, починаю.

Коли в житті настала криза

І троянда відцвіла,

Ми, жінки певного віку, похмурі,

Ігноровані чоловіками через тих

Молодих дівчат з пишними грудьми і стегнами

Сором'язливих, з довгими віями.

Але ж така насолода — така насолода!

Для чоловіків, що прагнуть нових відчуттів,

Бо ми, зрілі дами (ще повні життя)

Приправлені своїми складнощами.

Ми вносимо в кохання певну пікантність

Невідому менш досвідченим дівчатам.

*Тож не шукайте, чоловіки, у молодих їхніх легких чарів,
а задовольняйте свої глибинні бажання в обіймах старшої жінки.*

Після того, як я читаю *Оду старим пташкам*, обличчя Майкла переживає низку дивовижних трансформацій. Я не знаю, скільки емоцій перетинає його обличчя, але фінальна, на якій воно зупиняється, є нерозбірливою і тому жахливою.

— Який захоплюючий сонет, — каже він, голос його стиснутий, очі палають синім вогнем. — І як цікаво, що ти вибрала саме його, щоб поділитися зі мною.

Мій шлунок падає. Я зробила колосальну, ненавмисну, але тим не менш непростенну помилку.

Мій бос думає, що я щойно зробила йому пропозицію. Мене звільнять за сексуальні домагання.

Моїй кар'єрі кінець. З таким же успіхом я могла би зараз піти в притулок для тварин і забрати решту своїх котів.

Я затуляю рот рукою, широко розплющивши очі, і з жахом видихаю.

— Це, ні-ні, це останнє, що я написала. Я нічого такого не мала на увазі...

Погляд Майкла, що палає, падає до моїх вуст. Він бурмоче:

— Ні? Шкода.

Він простягає руку і проводить кісточкою пальця по схилу моєї щоки.

Земля перестає обертатися навколо своєї осі. Я усвідомлюю всі клітини свого тіла, кожен співаючий нерв, своє нерівне дихання, тремтіння, що пробігає по моїй шкірі. Ми стоїмо і дивимося одне на одного, коли потужний магнетизм стирає мій розум.

Мій розум застиг, але моє тіло — це все відчуття, все калатання серця, і літаючий пульс, слабкий натиск його кулака на моїй шкірі — центр мого всесвіту.

Його губи розтуляються. Він нахиляється ближче.

Срань господня. Він збирається поцілувати мене.

— Містере Меддокс, мені треба поговорити...

Порша вривається на кухню, цокаючи підборами, з папкою під пахвою. Вона бачить нас і зупиняється.

Майкл відвертається і продовжує наливати собі каву, ніби нічого не сталося, в той час як я стою на місці, пригнічена і дивно винувата, не в змозі ні говорити, ні поворухнутися.

Лід утворюється в довгих, потріскуючих лініях на підлозі та стіні навколо місця, де стоїть Порша. Вона дивиться на мене, її погляд твердий, поза жорстка, вираз обличчя звинувачувальний, потім вона переводить свій крижаний погляд на спину Майкла.

— Вибачте, сер, — каже вона жорстко. — Ваша секретарка сказала мені, що ви тут. Я не хотіла вам заважати.

Майкл обертається з кухлем в руці, на його гарному обличчі невимушена посмішка.

— Ти не завадила. Ми з Джолін якраз обговорювали її заявку. Вона дуже хоче отримати цю роботу.

Це неправильно. Якби люди могли самозайматися, Порша зараз була б розбризкана по стінах і підлозі маленькими замерзлими шматочками.

Вона впирається в мене своїм крижаним поглядом. Її губи тонко стискаються, ніздрі роздуваються, і я боюся, що вона може фізично напасти на мене.

— Я бачу, — тихо каже вона, пропалюючи дірки в моїй голові своїми очима.

Це катастрофа гінденбурзького масштабу. Зрозуміло, що Порша думає, що Майкл мав на увазі під словами *дуже хоче*, і що, на її думку, я задумала.

Одним рухом руки я стала офісною розпусницею, що проклала собі шлях до підвищення, якого інакше не заслужила б.

Мій голос здавлений, я кажу:

— Я просто повернуся до роботи.

Я вислизаю, підібгавши хвіст, обминаю Поршу, дивлячись у землю. Як тільки я виходжу з кухні, я кидаюся бігти, задихаючись,

назад до свого столу, де я планую провести решту дня, розробляючи собі різні дизайни Червоної Літери, щоб носити її на своєму одязі (прим.пер. це відсилка до роману американського письменника Натаніеля Готорна, в якому йдеться про Гестер Прінн, яку визнають винною в адюльтері і змушують носити на сукні червону літеру А. В подальшому, Червона А стала видимим символом того, що ви зробили неправильно і про що шкодуєте, або клеймом минулої помилки, яке переслідує вас).

***

За кілька хвилин до п'ятої години дзвонить мій робочий телефон.

— Говорить Джолін Біксбі.

— Джолін, це Майкл.

Моє серце б'ється об грудну клітку. Я крадькома озирваюся, ніби Порша може причаїтися за рогом моєї кабінки, потім опускаюся в крісло і затуляю рукою слухавку телефону. Чому я раптом відчула себе як у шпигунському фільмі, я не знаю.

— Добрий день, сер.

Він зітхає, і навіть це звучить красиво.

— Будь ласка, перестань називати мене сер. Всі називають мене сер. Це змушує мене відчувати себе як мій дідусь.

— Вибач. Звичка. Ти ж генеральний директор і все таке.

Майкл прочистив горло.

— Так. Про це.

Виникає коротка пауза, потім він видихає в пориві.

— Я перепрошую за те, що сталося на кухні. Це було недоречно з мого боку. Сподіваюся, ти приймеш мої щирі вибачення. Я явно поставив тебе в незручне становище, і це було абсолютно недоречно...

— Мені не було незручно.

Тиша.

Дивно підбадьорена його відсутністю реакції, я знижую голос до шепоту.

— Я маю на увазі, що мені було незручно, але в хорошому сенсі.

Ще один видих, цього разу довший і повільніший.

— Ти нічого не кажеш.

— Мені стало легше.

Його голос знижується на октаву.

— І... я дуже радий це чути.

Я тримаю телефон подалі від обличчя і беззвучно кричу, дригаючи ногами вгору-вниз і підстрибуючи на стільці, як божевільна. Коли я знову підношу телефон до вуха, я збираю всю свою хоробрість і ставлю йому питання на 64 000 доларів.

— Чому?

Після нервової паузи він відповідає ще нижче, ніж раніше.

— Ти точно знаєш, чому, Джолін.

Мої трусики скручуються, як палаючий папір. Окуляри запітніли, як тоді, коли я вперше прочитала *П'ятдесят відтінків сірого*. Моє серце знаходиться в небезпеці вибуху в моїх грудях.

Я шепочу:

— Ні, я не знаю. Скажи мені.

Хто ця людина? Ця смілива, кокетлива особа? Очевидно, мене поглинув викрадач тіл.

Я чую якийсь шурхіт, скрип стільця, щось схоже на кроки, що відбиваються від кахлю.

— Що ти робиш?

— Ходжу.

Він ходить. І голос у нього грубий. І він щасливий, що мені не було незручно в поганому сенсі, але не відповідає, коли я запитую, чому.

— Майкл, — прошепотіла я.

— Так, Джолін?

— Що відбувається?

Більше шурхоту. Можливо, він сідає. Я уявляю його в його кабінеті, з таким прекрасним і змученим виглядом.

Він починає уривчасто, наче проти волі вичавлює з себе слова.

— Ти знаєш... що я... розлучаюся.

— Так.

— І... також, що ... я генеральний директор цієї компанії.

— Так.

— А ти... мій працівник... який нещодавно подав заяву на підвищення.

Я не можу відповісти, бо ейфорія заморозила мені язик, але серце кричить *ТАК! ТАК! ТАК!*

— Так, це... складно.

Я схоплююсь на ноги, не помічаючи нікого і нічого навколо, смертельною хваткою вчепившись у телефон, моя душа ось-ось вирветься з тіла. Я слухаю, що він скаже далі, з переляканою зосередженістю людини, яка чекає на вердикт присяжних у справі про вбивство.

— Ти ще там?

— Я тут.

Мій голос тремтить, але мені байдуже. Ядерна бомба може вибухнути в Нижньому Мангеттені, а мені все одно.

Звучить жалюгідно, Майкл знову зітхає.

— Мені дуже шкода. Я поставив тебе в жахливе становище. Я поводжуся як ідіот. Я не повинен був відкривати рота.

Занадто пізно. Він відкрив ящик Пандори, і всі диявольські маленькі істоти шаленіють, радісно кричать у всіх моїх репродуктивних органах.

— Ти збирався поцілувати мене, чи не так?

Це твердження, а не питання, тому що тепер я впевнена, що це правда. До цієї розмови я могла би переконати себе, що це була моя уява, але все кардинально змінилося.

— Мені треба йти.

— Майкл. Скажи мені.

Запанувала довга, печерна тиша, потім Майкл прошепотів:

— Так.

Він кладе слухавку.

Я піднімаю руки вгору, закидаю голову і так голосно переможно плескаю, що всі в лабіринті кабінетів припиняють свої справи і витріщаються на мене.

З-за моєї спини лунає роздратований голос Шасті.

— Сучко, що з тобою, в біса, не так? Тут люди зайняті нічим — мовчи!

Я починаю сміятися і не можу зупинитися.

Майкл Меддокс збирався мене поцілувати.

Я не можу дочекатися, коли повернуся додому, щоб розповісти про це Кему.

РОЗДІЛ 14

По дорозі додому я зупиняюся на ринку на розі, щоб купити пляшку хорошого вина, тому що я святкую. Ознаки Різдва всюди. Вітрини магазинів мерехтять кольоровими вогниками, землю вкриває м'який сніг, з усіх гучномовців лунає святкова музика, фальшиві Санти просять милостиню на розі, агресивно дзвонять дзвіночки у роздратовані обличчя людей.

Все це здається чарівним. Я відчуваю дух свята, як ніколи раніше, просто тому, що губи Майкла мали намір притиснутися до моїх.

Неважливо, що вони насправді не змогли цього зробити. Важлива сама думка. Якби не ця відьма Порша, я б сьогодні святкувала з *Dom Pérignon* замість пристойного каберне з Напи.

Я відчиняю двері своєї квартири, коли чую голос Кема. Він приглушений за його власними дверима, але все ще легко розрізняється.

— Тому що я, чорт забирай, не хочу повертатися раніше, ось чому!

Я зупиняюся, нашорошивши вуха, цікавість переповнює мене.

Важкі кроки тупотять по підлозі в один бік, потім розвертаються і йдуть назад. — Мій довбаний адвокат мав би цим займатися! — реве він. — Він сказав, що мені не доведеться з'являтися в суді до сімнадцятого числа наступного місяця!

О, Боже. Це звучить не дуже добре.

Намагаючись не шуміти, я повертаю ключ у замку і відчиняю двері. Я не хочу, щоб Кем подумав, що я шпигую за ним, і мене знову назвали підглядачем, тому я маю намір пробратися всередину, як миша, але у містера Бінглі інші ідеї.

— Шшшш! — шиплю я, махаючи на нього рукою. — Я нагодую тебе за одну секунду!

Але пізно. Двері навпроти вже відчиняються.

Дивлячись на мене, Кем бубонить у телефон, який тримає в руці:

— Мені, бляха, треба йти! Я передзвоню тобі пізніше!

Він тицяє пальцем в екран, щоб завершити дзвінок, перекидає телефон через плече так, що він з брязкотом падає на підлогу, потім

стоїть і дивиться на мене, важко дихаючи, його груди здіймаються і опускаються, а очі дико дивляться.

— Привіт, пустунчику. Поганий день?

Я дозволила йому помовчати кілька секунд.

— Хочеш поговорити про це?

— Ні!

— Гарзд, гарзд, не заводься. Приємного вечора.

Я припускаю, що він не захоче сьогодні бути товариським через сильну грозу, що вирує над його головою, але він відкидає цю думку, грюкаючи дверима, перетинаючи коридор і проштовхуючись повз мене до моєї квартири.

— Звичайно, заходь, відчувай себе як вдома, — кажу я, дивлячись, як він падає на мій диван. — Завжди приємно мати в домі розлючену трьохсотфунтову горилу.

Він відкидає голову на спинку дивана і заплющує очі. Коли він говорить, його голос приглушений.

— Вибач, дівчинко. Просто дай мені секунду, щоб заспокоїтися.

Містер Бінглі недвозначно нагадує мені про своє невдоволення тим, що його змушують чекати на вечерю, і з високо піднятим хвостом проскакує на кухню. Я зачиняю двері, дивуючись, як я стала рабиненою цих двох вибагливих чоловіків.

Я кидаю сумочку на консоль, скидаю пальто і шарф, накидаю їх на стілець і несу вино на кухню, де годую кота, а потім вирушаю на пошуки відкривачки і гарного кришталевого келиха. Він захований за всіма іншими паскудними, непідходящими один до одного келихами в шафі. Я витрачаю деякий час на боротьбу з пробкою, поки вона не вискакує, а потім гукаю через плече:

— Хочеш келих вина?

— Кемерон МакГрегор не п'є вина.

Я кричу, тому що цей покидьок з'явився з повітря і тепер стоїть прямо біля мене.

— МакГрегор! Припини це робити!

Він виглядає злегка розваженим.

— Я не винен, що ти глуха, як твоя кішка, *lass*.

— Я зовсім не глуха. Ти просто неприродно тихий!

Він сміється, і я з полегшенням бачу, що кілька грозових хмар розсіюються.

— Це правда. Схожим на Ніндзя є я.

— Не говори зворотнім порядком слів, як Йода. Ти занадто м'язистий, щоб це робити.

— Ага! Ти нарешті визнаєш, який я гарний, дебелий диявол!

— Поїхали.

Я посміхаюся і хитаю головою, потім наливаю собі келих. Роблю великий ковток і щасливо зітхаю.

І тут я помічаю, що Кем дивиться на мене з ніг до голови.

— Що?

— На тобі сукня. І підбори.

— Вітаю з твоєю дивовижною спостережливістю.

Він не сміється.

— Ти виглядаєш...

Коли йому не вдається закінчити речення, моє обличчя червоніє.

— Як людина в сукні? Дякую, який ефектний комплімент.

Його погляд піднімається до мого.

— Чудово, я хотів сказати... ти виглядаєш справді чудово.

Я примружую на нього очі, але він не подає жодних ознак того, що жартує.

Присягаюся, ця сукня має магічну силу. Відтепер я носитиму її щодня.

— Дякую. Якщо ти не п'єш вино, то що ти п'єш?

— Пиво. Але темне пиво. Лагер, ель, нічого прозорого.

— Тому що справжні чоловіки не п'ють бліде пиво.

— Саме так. Я знав, що ти вважаєш мене справжнім чоловіком.

— Присяжні ще не визначилися, приятелю. Ти носиш дуже багато спідниць. Боюся, я можу застати тебе в моїй шафі однієї з цих ночей. Але якщо тобі потрібен друг, щоб поговорити про це, я готова. Я навіть дозволю тобі приміряти мої ліфчики.

Ми посміхаємося одне одному. Він спирається на прилавок і схрещує руки на грудях. Сьогодні він одягнений по-справжньому: біла

футболка, чорні черевики та вицвілі сині джинси, низько накинуті на стегна. З усіма татуюваннями на біцепсах, кошлатим волоссям і темною щетиною на щелепі, він виглядає так, ніби може бути ким завгодно — від байкера-злочинця до рок-зірки.

Я могла би зрозуміти привабливість, яка змусила всіх тих жінок в супермаркеті пускати слину.

— Що це ти так дивишся, дівчинко? У тебе смішне обличчя. У тебе кишкові гази?

Збентежена, я переходжу до сарказму, моєї звичайної першої лінії захисту, коли мені кидають виклик.

— Так, МакГрегор. У мене епізод кишкових газів. І на мені немає вугільних трусиків, тож відійди, або я тебе підірву.

Я даю йому невеликий поштовх в груди, який схожий на спробу штовхнути цегляну стіну і точно такий же ефективний.

— Ах, я впевнений, що твій пук пахне пелюстками троянд, люба.

Я вибухнула сміхом.

— Будь ласка, не говори зі мною про пердіння! На роботі є хлопець, який розповідає мені жарти про пердіння 24/7. Мені не потрібно, щоб хтось ще піднімав цю тему!

Щось промайнуло на обличчі МакГрегора — спалах напруги, який швидко зник.

— Є інший хлопець на роботі, яким ти цікавишся?

— Ні. Фу. Денні близько сімдесяти років. І жарти про пукання — це не зовсім те, від чого дівчина може впасти в непритомність. Але якщо говорити про роботу...

Я ставлю своє вино на стійку і плескаю, трохи підстрибуючи, тому що мені так хочеться поділитися новиною.

— Майкл мало не поцілував мене сьогодні на кухні компанії.

Після паузи Кем підходить до кухонного столу і сідає в один зі стільців.

З-під насуплених брів він зміряє мене поглядом.

— Не зрозумій мене неправильно.

— Боже мій. Ти вже все псуєш!

Він ігнорує мене і переходить одразу до суті.

— Якби у тебе була подруга, яка сказала тобі, що її досі одружений бос мало не поцілував її на роботі, що б ти сказала?

Частина повітря витікає з моєї любовної кульки Майкла.

— Це звучить погано, коли ти це кажеш.

Він робить жест рукою, на кшталт *Тому що так і є*.

Я наливаю собі ще вина.

— Гарзд, але ти не чув усієї історії.

Він кривить губи.

— У мене перехоплює подих від передчуття.

Я починаю пояснювати все, що сталося, включаючи всі деталі, що я сказала, що сказав Майкл, як нас застала Порша, потім телефонний дзвінок, в якому Майкл зізнався, що збирався мене поцілувати. Коли я закінчила говорити, Кем виглядав стурбованим.

— Що?

Я жую ніготь великого пальця в тривозі.

— Ти думаєш, що ти стара?

Абсолютно збентежена, я дивлюся на нього.

— Ти сказала, що сонет, який ти читала йому, називався — *Ода старим пташкам*. Це було про тебе?

Тепло піднімається по моїй шії повільним, повзучим рум'янцем.

— Мені тридцять шість, МакГрегоре.

— І ти думаєш, що це старість?

— Ти знущаєшся наді мною прямо зараз?

Він хитає головою, проводить руками по волоссю і щось бурмоче собі під ніс. — Не зважай. Повернімося до загальної картини. Одружений бос. Самотня працівниця. Майже поцілунок на кухні компанії. Можливість змити всю свою кар'єру в унітаз, якщо твоя подружка зла відьма вирішить донести на тебе керівництву.

— Майкл і є керівництво.

— Так. І тебе чекає підвищення. Як це буде виглядати?

Я вагаюся, враховуючи те, що він каже. Мабуть, Кему не сподобався мій вираз обличчя, тому що його голос звучить жорстко.

— Не будь наївною. Якщо ця жінка захоче, вона може створити тобі великі проблеми на роботі. Є багато способів, як вона може

перетворити твоє життя на пекло. Заплямувати твою репутацію. Налаштувати людей проти тебе. Підірвати легітимність твоєї важкої роботи, сказавши, що підвищення відбувається тільки тому, що ти спиш з босом. Використовуй свою уяву, дівчинко.

Я думаю про Рут у відділі кадрів і про те, що їй, схоже, не сподобалося, що Майкл увірвався на нашу зустріч, про те, наскільки глибокою є ненависть Порші до мене, і мій шлунок перевертається від тривоги. Я випиваю решту келиха вина.

— Облом. А я вже думала, що пристану на твою пропозицію навчити мене цілуватися.

Я нервово сміюся.

— Це найменша з моїх проблем!

Я наливаю собі ще вина. І тільки коли я збираюся піднести його до рота, я помічаю, що Кем знову безшумно з'явився поруч зі мною.

— Чувак. Серйозно. Це дивно. Припини.

— Я просто подумав.

— Ще раз? Це рекордний тиждень для тебе.

Кем бере з моєї руки келих з вином і обережно ставить його на стійку. Потім дивиться на мене примруженими очима і безвиразним обличчям.

— Можливо, я занадто суворий до тебе, дівчинко. Я ж пропонував тобі свою допомогу.

— Так, пропонував.

— Ну що ж. Тоді вперед.

Я нахмурюю брови і дивлюся на нього.

— Вперед що?

— Поцілуй мене.

Звук містера Бінглі, який пожирає свою їжу, на мить стає єдиним шумом на кухні, поки Кем не підказує:

— Давай, подивимося, що у тебе є. Я повинен знати, що у тебе є. Я повинен знати, з чим я працюю, якщо хочу бути корисним.

Тепло розливається по моїх грудях і по шиї, потім мої вуха горять.

Кем знизує плечима.

— Або не треба. Мені ж не буде погано, якщо гарненький хлопчик спробує тебе поцілувати, а в підсумку отримає повне обличчя слини.

Він починає повертатися до столу, але я хапаю його за сорочку.

— Зачекай!

Він кидає на мене косий погляд.

— Гм... гаразд.

Я роблю глибокий вдих.

— Але ти не можеш до мене торкатися.

— Розумію, — промовив він хмільно. — Значить, це буде просто поцілунок наших аур.

— Досить сарказму. Це дуже серйозно!

Кем зітхає, складаючи руки на грудях.

— Дівчинко. Я не знаю, як давно ти не цілувалася з кимось, але там задіяні ці штуки, які називаються губами? Я впевнений, що це вважається дотиком.

— Я мала на увазі твої руки!

Він піднімає руки догори в жесті капітуляції.

— Я б і не подумав про це.

Коли я примружую на нього очі, він хихикає.

— Знаєш, що я тобі скажу. Я буду стояти ось так, — він підходить до протилежного прилавка, закладає руки за спину і притискає їх своєю вагою, — а ти можеш займатися своїми справами, не хвилюючись, що до тебе доторкнуться чужі руки.

Він виглядає абсолютно незворушним. А мене, тим часом, охоплює вихор емоцій.

Я не сказала йому, що востаннє, коли я ходила на побачення — багато років тому — поцілунок на ніч був настільки жахливим, що я плакала, поки не заснула тієї ночі. Хлопець відштовхнув мене за плечі, задихаючись, і сказав: — *Це була моя легеня, яку ти щойно лизнула!*

Думаю, я поводитися досить агресивно. Досить довга суха смуга може довести дівчину до відчаю, і, мабуть, я так глибоко засунула свій язик у горло бідоласі, що обмацувала ним його внутрішні органи.

Зрозуміло, що більше я його ніколи не бачила.

Моє серце калатає, я розгладжую руками передню частину сукні.
Кем мовчки спостерігає за мною з нудьгуючим виглядом.

— Обіцяй мені, що потім не буде дивно.

— Ну, ти, очевидно, миттєво закохаєшся в мене, дівчинко, але з мого боку нічого дивного не буде.

Я закочую очі, трохи заспокоюючись, що він дражниться. Роблю крок до нього, потім зупиняюся.

— У тебе є якісь венеричні захворювання, які можуть передаватися через слину?

Він зітхає, заплющуючи очі.

— Я просто перестраховуюсь.

— Ні, ти просто боїшся.

— Я не боягузка!

Його погляд сухої невіри кидає виклик цьому твердженню, і тепер я мобілізуюсь. Я відводжу плечі назад і піднімаю підборіддя.

— Гаразд. Ми зробимо це. Якщо ти будеш чіплятися, я проломлю тобі череп.

Його довгий видих схожий на видих роздратованого батька, який має справу з метушливою дитиною.

Ще кілька кроків — і я стою прямо перед ним. На підборах я на чотири дюйми вища, а він на кілька дюймів нижчий, бо спирається на прилавок, розставивши ноги, але мені все одно доводиться нахилити голову назад, щоб подивитися на нього.

— У тебе золоті блискітки в очах, — кажу я.

Він хихикає.

— Може, тобі варто написати сонет про мою красу.

Я ляскаю його по плечу.

— Замовкни.

— Облиш, дівчинко, ти робиш з цього надто велику виставу. Просто покінчимо з цим. Я не можу чекати всю ніч.

Я насупилася на нього.

— Вибач, що забираю стільки твого дорогоцінного часу, пустун!

— Ти пробачена. А тепер зроби це, щоб я міг дати тобі кілька корисних порад для твоїх спроб з містером Досконалість.

Вкрай знервована, я переводжу подих і даю собі невелику ментальну підбадьорливу промову.

— Гарзд, але... коли даватимеш мені свої поради, будь ласка, будь ніжним.

Брови Кема повільно піднімаються, і тепло розливається по моїх щоках.

— Я не дуже талановита в цій сфері. Останній хлопець, з яким я цілувалася, залишив після себе емоційні шрами.

Його голос м'який, коли він відповідає.

— Обіцяю, я буду гарним.

Гарзд, Джолін. Будь сміливою. Не схоже, що комусь із вас це сподобається. Це суто освітній захід. І не дай Бог, якщо Майкл знову спробує тебе поцілувати, а ти все зіпсуєш.

— Закрий очі.

Кем слухняно заплющує очі. На його губах з'являється ледь помітна посмішка, і це обнадіює, бо я сприймаю це як доказ того, що вся ця вправа його розважає.

Мої руки тремтять, я роблю зміцнюючий вдих, потім нахилиюся і притискаюся своїми губами до його губ.

Його губи напрочуд м'які. Також дивує те, скільки тепла виходить від його тіла. У нього може бути лихоманка, настільки він гарячий. Він пахне чистою шкірою, чоловічим мускусом і чимось невизначеним, темним і землистим, таємним і чарівним, як опівнічна прогулянка в лісі.

Дуже смачно.

Я відриваюся від нього, задихаючись, і стою, кліпаючи на нього, моє серце б'ється зі швидкістю мільйон миль на годину.

Він відкриває очі і хмуриться.

— Це все?

— Так! — кричу я, на межі зриву. — Чому? Все було так погано?

— Ні, все було чудово, дівчинко. Якби я був твоєю бабусею.

Його губи кривляться, і я розумію, що він сміється наді мною.

— Боже мій, ти нестерпний.

Я вихором вилітаю, але він хапає мене за руку і ніжно тягне назад.

— Ти просто нервувала, дівчинко. Це була хороша перша спроба, нічого соромитися. Але якби я міг зробити пропозицію...

Я стою перед ним, вібруючи від збентеження, мої щоки такі гарячі, що аж світяться.

— Що?

— Не затримуй дихання.

— О, я ж так і робила, чи не так?

Кем киває.

— Просто спробуй розслабитися. А ще ...

Його пауза лякає мене.

— Справжній поцілунок включає в себе язик.

Я кривлюся.

— Якщо бути до кінця чесною, боюся, що мій язик має власний розум. Ти можеш опинитися з ним у борцівському поєдинку не на життя, а на смерть.

Він намагається придушити сміх, що виривається з грудей, затуляючи долонею рот, але це йому не вдається.

— Це не смішно!

— Це смішно, і ти це знаєш!

Я дивлюся в його блискучі очі і мушу визнати, що він має рацію. Я стогну.

— О, Боже. Я така жалюгідна.

Миттєво сміх Кема зникає.

— Ні, чорт забирай, ти не жалюгідна, — гарчить він, його очі палають. — А тепер поцілуй мене ще раз, поки я не передумав і не перекинув тебе через коліно за те, що ти була такою клятою ідіоткою.

Я на мить вдивляюся в його обличчя, дивуючись, чому він так злиться, коли я кажу такі речі, а потім вирішую, що це насправді не має значення.

Головне — Майкл. І ось ми тут.

Я роблю крок у простір між розставленими ногами Кема, знімаю окуляри і кладу їх на стійку поруч з ним, складаю руки на його грудях і з останнім видихом притискаюся губами до його губ.

РОЗДІЛ 15

Якщо я вважала, що Кемерон МакГрегор добре смакує з закритим ротом, то він стає найсоковитішим, найсмачнішим подарунком смаку, коли його губи розтуляються і мій язик торкається його губ.

Його рот солодкий, гарячий і ніжний. Він обережно тисне, злегка присмоктуючись до мого язика, і видає низький звук у глибині горла.

Цей звук — у поєднанні зі смаком його рота і жорстким теплом його тіла, притиснутого до мого — посиляє електричний струм задоволення, що стріляє по моїх венах.

— О!

Я підскакую, вражена цим, і відсторонююсь. Я стою перед ним з широко розплющеними очима, моє серце калатає, а в голові роїться безліч небезпечних думок, як у коробці, повній змій.

Очі Кема розплющуються.

— Легше, дівчинко, — каже він м'яко, притягуючи мене до себе.
— Ми ще не закінчили.

Перш ніж я можу вирішити, чи хочу я продовжувати, він вирішує за нас обох, знову беручи мій рот і просуваючи свій язик між моїми губами.

Боже, він справді хороший друг.

— Подумай про гарненького хлопчика, — шепоче він, коли я стою там, застигши, як дошка, незручно, тому що мені подобається цей маленький експеримент трохи занадто сильно. — Уяви, що я — це він. Уяви, що це його рот на твоєму. Його тіло на твоєму. Його рука в твоєму волоссі.

Рука Кема в моєму волоссі. Коли це сталося?

Я з жахом усвідомлюю, що мені все одно, тому що мені це так подобається. Він тримає мою голову на місці, коли ми цілуємось, його рука стиснута в кулак на моїй шиї, дія настільки цілковито і несподівано еротична, що мій розум вимикається. Я притискаюся до нього, відчайдушно втягуючи повітря через ніс.

О, Боже. О, це. О так, це. Зроби це ще раз. Ти геній. Мої соски можуть розрізати скло.

Він такий великий, твердий і гарячий, як піч, але його рот — найм'якша річ у світі. Це хмаринка. Солодка, смачна хмарка, яка затьмарює мої думки і прискорює викид яйцеклітин з моїх яєчників, доки я не буду впевнена, що зможу приготувати з них омлет на шведському столі в готелі.

Якимось чином мої руки обвилися навколо його плечей. Якимось чином його інша рука стала залізним прутом навколо моєї талії. Яюсь я видаю відчайдушні котячі звуки і притискаюся до його тіла.

Яюсь він видає відчайдушні вовчі звуки і притискається у відповідь.

Дзвонять у двері.

Ми розриваємося, ніби нас спіймали на змові з метою повалення уряду, і дивимося одне на одного.

— Хтось стукає у двері.

Мій голос звучить так, ніби я проковтнула жабу.

— Ти збираєшся відчинити?

Його голос звучить так, ніби він проковтнув жменю гравію.

Я хрипко дихаю, як астматик.

— Це може бути важливо.

Погляд Кема опускається до моїх губ, потім знову спалахує на моїх очах. Тепло в його очах майже спалює мене.

— Важливіше, ніж це?

Вау. Це був землетрус? Ні, у нас на Мангеттені не буває землетрусів. Тоді чому земля рухається?

Дверний дзвінок дзвонить ще двічі. Це розбиває дивні чари, під якими я перебуваю, і я можу відірватися від Кема і перевести подих, перш ніж знову кинутися в його обійми і благодати його робити зі мною погані речі.

Цікаво, чи є в його губній помаді наркотики?

Я хапаю свої окуляри і шкандибаю до дверей трясучою ходою, наче зомбі. Коли я відчиняю їх, місіс Дінвідл стоїть у королівсько-блакитному халаті з павиним пір'ям на рукавах і подолі, з келихом мартіні в одній руці і незапаленою сигаретою в довгому чорному

тримачі в іншій. Її бірюзова пов'язка з блискітками на голові з одного боку має бризки перлин, які хитаються, коли її голова рухається.

Я надто збентежена, щоб вести світську бесіду.

— Відколи ви палите, місіс Дінвідл?

— Боже милостивий, Дакі, я не палю!

Я пильно дивлюся на муштук в її руці.

Вона розмахує ним, наче Герміона, яка вимовляє заклинання.

— О, це! Хіба це не елегантно? Я знайшла його вчора вдень, захованого в задній частині моєї шафи з деякими старими сценічними костюмами. Я попросила Блесіку збігати в магазин за пачкою цигарок, бо без них він виглядав досить сумно. Дакі, ти знаєш, що пачка сигарет коштує тринадцять доларів? Шокуюче!

Вона не виглядає шокованою. Вона виглядає позитивно запамороченою. Цікаво, який за рахунком мартіні вона п'є.

— Чим можу допомогти, місіс Дінвідл?

Вона пропливає повз мене до моєї квартири на хмарі *Шанель №5*, розвіюючи павине пір'я. Містер Бінглі підбігає і починає бити по пір'ю, його хвіст настобурчився від хвилювання.

— У мене виникла думка, моя люба, оскільки ти взялася за свою програму самовдосконалення.

Я зачиняю за нею двері.

— Хто вам сказав, що я взялася за програму самовдосконалення?

Вона обертається, підборіддя підняте під королівським кутом, муштук зі смішною незапаленою сигаретою піднятий догори. Кіт бігає навколо її розвіяного пір'яного подолу з божевільними очима мисливця.

— Це Кемерон, моя люба.

Вона помічає його, притуленого до стійки на кухні.

— О! Привіт, Кемероне!

— Привіт, місіс Дінвідл.

Вона примружилася на нього.

— З тобою все гаразд, любий? Твоє обличчя виглядає кумедно.

Одночасно ми з Кемом кажемо:

— Кишкові газу.

Наші погляди зустрічаються через кімнату. Я спочатку відводжу погляд, бо не впевнена, що мій вираз обличчя може щось означати.

— У мене є дещо для цього, любі. Я попрошу Блесіку принести це разом з моєю косметикою.

— Вашою косметикою?

У мене погане передчуття.

— Ми робимо тобі макіяж! — радісно вигукує вона, а потім переходить до справи. — Тепер, коли Майкл розлучається, ми повинні діяти швидко. Ми не хочемо, щоб його забрала інша дівчина. І вибач мені, Дакі, але я подумала, що тобі може знадобитися професійна допомога з зачіскою і макіяжем. Сьогодні вечір п'ятниці, тож у нас буде достатньо часу, щоб поекспериментувати з різними образами.

У моїй уяві з'являється жахливий образ після макіяжу, з червоними губами, важкими синіми тінями для повік, фальшивою косметичною плямою, приклеєною до щоки, і накладними віями, такими довгими, що коли я моргаю, у містера Бінглі прокидаються мисливські інстинкти.

— Це дуже мило з вашого боку, місіс Дінвідл, але я не впевнена, що це гарна ідея.

— Шшшш! Дурниці!

Вона махає рукою в повітрі. Перлини на її пов'язці шалено тремтять.

— Це ідея з великої літери! Ти так не думаєш, Кемероне?

— Звичайно. Ми хочемо, щоб вона виглядала якнайкраще для Майкла, чи не так?

Його тон невимушений, але щелепа стиснута, а спина напружена. Він знущається з мене?

Місіс Дінвідл задоволена.

— Саме так!

— Що ж, добре. Якщо Кем вважає, що це гарна ідея.

Я не хотіла, щоб це прозвучало як виклик, але це прозвучало, і місіс Дінвідл спантеличена. Вона озирається туди-сюди між нами.

— Чому б і ні, Дакі?

Ми з Кемом дивимось одне на одного. Раптова напруга нестерпна. Я так збентежена і просто хочу, щоб все повернулося на круги своя, як було до того дурного поцілунку. Того *неймовірного, чудового, дурного поцілунку*.

Дозвольте мені все зіпсувати.

— Взагалі-то, я якраз збиралася готувати вечерю, місіс Дінвідл...

— Ні, — різко каже Кем, відштовхуючись від стійки. — Вам, дівчатка, гарного вечора. У мене є справи.

Його тон звучить так: *У мене є кращі справи*, і тепер мені безпідставно боляче.

Не кажучи більше ні слова, Кем виходить з кухні, відчиняє мої вхідні двері і зникає в них. Через кілька секунд двері його квартири грюкають, і тоді його забутий богом реп починається на повну гучність, як великий музичний середній палець в моє обличчя.

Місіс Дінвідл, як і кіт за її подолом, підбігає до дверей і зачиняє їх. Вона допиває залишки свого мартіні і повертається до мене із загадковою посмішкою.

— Не звертай на нього уваги, Дакі. Чоловіки — це діти.

Я бурмочу:

— Деякі з них більше схожі на малолітніх злочинців.

Її посмішка стає ширшою.

— А тепер, поки ми чекаємо на Блесіку, давай пройдемося по твоїй шафі, добре?

***

Вечір був приблизно таким же приємним, як якби мені вирвали нігті і розбили молотком усі пальці на ногах.

На той час, коли з'явилася Блесіка з набором косметики і ще одним мартіні для місіс Дінвідл, я допила решту пляшки вина, піддаючись шоку і жаху літньої жінки від вмісту мого гардеробу. Можна було подумати, що вона натрапила на братську могилу, коли вона продовжувала. З надр шафи регулярно долинали жахливі вигуки: *Боже, що це?*, а також огидне кудкудакання і бурмотіння слів, які починались з *Господи*.

Упевненості це не додавало.

Потім мені подарували незабутній досвід макіяжу, який робила людина, що випила приблизно півдюжини мартіні і до того ж мала не надто тверді руки. У клоунів грим привабливіший. На дев'яту годину моє обличчя нагадувало тест Роршаха, я була п'яна і нещасна.

До кінця життя я не змогла б викинути з голови той поцілунок.

— Що ти думаєш, Дакі? — запитала місіс Дінвідл в якийсь момент, дивлячись через моє плече на моє відображення в дзеркалі, коли вона дихала мені в обличчя випарами джину.

— Я думаю, що це ідеально. Якби я грала головну роль у п'есі про воїна Кабукі.

Зрештою, Блесіка відвела місіс Дінвідл до ліжка, а я заснула у своїй блакитній сукні, все ще в повному макіяжі.

Мене розбудив стукіт у вхідні двері.

— Ой.

Усередині мого черепа теж щось стукає. Я підношу руку до голови, здригаюся, коли торкаюся чола, бо навіть цей легкий тиск завдає болю. Годинник на тумбочці показує п'ять хвилин на шосту ранку. Цікаво, чи не сталася якась надзвичайна подія і будівлю евакуюють?

Стукіт посилюється, потім дзвонять у двері. Я відмахуюся від хвоста містера Бінглі і намагаюся сісти. Кімната пливе перед очима, і я хапаюся за живіт, стогнучи.

— Джолін! Ти там? Відчини!

О, Боже. Це Кем. Я запізнююся на ранкову пробіжку.

Я краще помру, ніж піду на ранкову пробіжку.

Я шкандибаю з ліжка, борючись з нудотою, і босоніж виходжу зі спальні. Коли кіт нявкає, щоб поснідати, мені в череп ніби вбивають сталеві шипи. Мені потрібна вся моя сила, щоб відчинити двері.

Кем відскакує назад, коли бачить мене.

— Матір Божа! Що, в біса, з тобою сталося?

Я буркнула:

— Зі мною трапилася місіс Дінвідл.

— Ти програла парі?

— Ха. Йди геть, у тебе голос приносить біль.

Я намагаюся зачинити двері, але Кем штовхає їх і вривається всередину, тому що він настирливий, неприємний біль у моїй дупі.

Я шкандибаю від нього, махаючи рукою через плече.

— Зроби мені послугу і погодуй kota. У мене похмілля. Я повертаюся в ліжко.

— Надовго?

— Назавжди.

— А як же наше тренування?

Я з вираченими очима обертаюся і дивлюся на нього.

— Якщо ти не помітив, я не в тому стані, щоб тренуватися, пустун.

Він оглядає мій зовнішній вигляд, борючись з посмішкою.

— Ти маєш рацію. Небезпечно випускати тебе на вулицю — налякаєш дітей.

Я не можу образитися, бо це справедливе зауваження.

— Котячий корм на третій полиці в коморі.

Не чекаючи відповіді, я йду до спальні і залажу назад у ліжко.

Я чую, як Кем пересувається по кухні, відкриває і закриває двері комори, щось бурмоче містеру Бінглі. Потім він у моїй ванній кімнаті, запускає воду в раковині.

— Що ти робиш? — бурмочу я із заплющеними очима, роздратована його присутністю.

Край матраца прогинається під його вагою. Він притискає до мого чола прохолодну мокру ганчірку.

— Змиваю це лайно з твого обличчя.

Він починає ніжно витирати макіяж з моєї шкіри, поки я лежу і думаю, чи не дивно, що мені це подобається.

— Перестань хмуритися. Я роблю тобі послугу, дівчинко. Думаю, твій бідолашний кіт травмований тим, що бачить тебе такою.

— Місіс Дінвідл мала добрі наміри.

— Або вона таємно тебе ненавидить.

Це викликає у мене посмішку.

— Рада чути, що ти не вважаєш це покращенням.

Мочалка робить паузу, потім повертається до роботи під мою щелепою.

— Тобі не потрібен макіяж.

Я пирхаю, бо це смішно.

— Екстрена новина: тобі потрібно звернутися до окуліста. Зазвичай я не ношу макіяж, але я безумовно повинна. Моя гола шкіра викликала у багатьох чоловіків нічні кошмари.

Зітхання Кема лагідне і водночас огидне.

— У тебе в голові повно лайна, дівчинко. Твоя шкіра прекрасна.

Прекрасна? Ні, він не може мати це на увазі. Він знову мене дурить. Він відчуває жалість. Я настільки жалюгідна, що він змушений вигадувати брехню, щоб відволікти мене від моєї жалюгідності.

Його голос стає сухим.

— Ти завжди божеволієш, коли хтось робить тобі комплімент?

— Я не божеволію.

— О, ні? Тоді чому у тебе все тіло закам'яніло? І очі закотилися під повіки. Ти виглядаєш так, ніби тобі роблять електрошокову терапію.

Він повертається до ванної кімнати і знову відкриває воду, залишаючи мене на ліжку беззахисною і вразливою.

Ніхто ніколи не казав мені, що у мене гарна шкіра. Ніхто ніколи не говорив мені, що у мене є щось красиве. Ну, є доктор Штернберг, мій стоматолог, який завжди говорить мені, як мені пощастило, що у мене такі рівні від природи зуби, але в той же час він зазвичай пропонує відбілюючий засіб, так що його не можна рахувати.

Коли матрац знову занурюється, я розплющую око і дивлюся на Кема.

— Ти справді думаєш, що у мене гарна шкіра?

Він робить такий вираз обличчя, ніби я ідіотка. *Клята ідіотка*, я впевнена, він би сказав.

— У тебе навіть пор немає.

— Але ж я така бліда.

— Ха! Хочеш побачити, що значить бути блідим, приїжджай до Шотландії.

— О. То це все пояснює.

Він дивиться на мене насторожено.

— Я не знаю, що за божевільна маячня зараз злетить з твоїх вуст, дівчинко, але дозволь мені сказати ось що. Твоя шкіра — не єдина прекрасна річ у тобі. Якби ти не була таким маленьким бовдуром, ти б зрозуміла, що ти за бойова пташка.

Моє друге око відкривається, і тепер я дивлюся на нього, шкодуючи, що під рукою немає перекладача.

— Гм... дякую?

— Закрий очі, — вимагає він, звучить як скажений. — Я маю зняти всю туш з твоїх вій.

— Я думаю, що ти просто знімеш їх. Обережно, там був клей.

Він бурмоче:

— Господи.

Це звучить як *Хосподи* і змушує мене хихикати.

Кем обережно здирає накладні вій з моїх повік, видаючи при цьому звуки огиди. Коли він закінчив і переконався, що зняв більшу частину липкого тонального крему з моєї шкіри, він каже:

— Ти ж не їла вчора ввечері, правда?

Я відвертаюся від нього на бік і ховаю обличчя в подушку.

Його величезний порив зітхання ворушить моє волосся.

— Гарзд, дівчинко. Я зроблю тобі що-небудь випити, а потім дам тобі поспати.

Він встає і йде. Я не знаю, як довго його не було, тому що я знову засинаю, але потім він знову з'являється, ніжно трясє мене за плече, щоб розбудити. Я перевертаюся і бачу, що він простягає мені склянку з отруйною на вигляд бурштиновою рідиною.

— Що це? — запитую я хмільно.

— Домашній засіб від похмілля. Випий все, поспиш кілька годин, і будеш як новенька.

Я підводжуся на лікоть, беру з його руки напій і випиваю його, кашляючи під кінець, бо це така гидота, що аж сльози на очі навертаються.

— Що це в біса таке?

Він підморгує мені.

— Сік з дупи. Свіжий, сьогодні вранці зробив.

Слабкий смак жовчі піднімається в глибині мого горла, гарячий і кислий. Я затуляю рота долонею.

Кем закидає голову назад і сміється. Він бере склянку з моєї руки і підводиться з ліжка, дивлячись на мене зверху вниз з величезною посмішкою.

— Побачимося пізніше, дівчинко. Солодких снів.

Я засинаю за мить, посміхаючись.

РОЗДІЛ 16

*Зеленим, золотим і карим світяться вони,
Складаються зі сліпучого кольору,
З іскрами, сміхом і дотепністю.
Вони зворушують мене, як ніхто інший.
Очі, що я коли-небудь бачила.
Такі вони спокусливі,
Погляд прямо з прекрасного сну.
З блиском, як у яскравої зірки.
А вії довгі, вигнуті і темні.
Як сажа і душі дияволів,
Весь мій опір — жайворонок,
А коліна слабкі, як у новонародженого лошати.
Благаю тебе, сонце моє пекуче,
З цим бідним серцем ти скоро покінчиш.*

Коли я відкриваю очі, надворі світло, а в голові абсолютно ясно. Я обережно сідаю, хвилюючись, що кімната ось-ось закрутиться, але все залишається стабільним. Від головного болю і нудоти не відчуваю ні сліду.

Я біжу до письмового столу, витягаю свій збірник сонетів і швидко записую слова, що виникають у мене в голові.

Закінчивши, читаю вголос, потім хмурюся на перший рядок.

— Тут має бути написано *блакитні*. У Майкла блакитні очі. Я закреслюю слова *зелений, золотий і карий*, і вставляю кобальт, лазур і сапфір.

Я відчуваю, що це неправильно. І незграбно. Занадто багато складів, занадто прикрашено, занадто багато. Тож я переписую початковий рядок знову, над тим, що я видряпала, і вдивляюся в нього.

Зелений, золотий і карий — це ліщина. Уві сні я склала сонет про карі очі.

— Він щось смішне підмішав у той напій, — звинувачую книжку.

— Що саме?

Я захоплюю книгу з придушеним криком, тому що в дверях моєї спальні стоїть Кем.

— Нічого! Що ти тут робиш?

Він смикає великим пальцем через плече.

— Дивлюся *ESPN* з котом. Чому ти кричиш?

Його погляд падає на мою книгу сонетів.

Я кричу:

— Я не кричу! — і кидаю книгу у верхню шухляду свого столу, грюкаючи нею з такою силою, що весь стіл здригається.

— Угу. Зовсім не схоже на провину.

Його посмішка діє мені на нерви, як кислота. Я підхоплююся зі стільця, пригладжую руками волосся і намагаюся опанувати себе.

— Я думала, ти пішов.

— Ти помилялася.

Він все ще дивиться на шухляду, в яку я кинула збірку сонетів, тож я підходжу до нього, схрестивши руки на грудях. Він дивиться на мене, його посмішка стає ширшою.

— Гаразд, я забуду про це. *Поки що*. Як тобі спалося?

— Добре. Дивовижно, насправді. Я не мала би так добре почуватися після вина. Що було в твоєму домашньому зіллі?

— Це секрет. Я міг би тобі розповісти, але тоді мені доведеться тебе вбити.

Коли я просто стою і дивлюся на нього, він здається.

— Імбир, сирий мед, лляне насіння, червоний перець, лимонний сік, вітаміни групи В, ще щось. Збивається в блендері за мить.

— А ти вправно володієш блендером, чи не так?

— Це рецепт моєї мами. Вони всі такі.

На його обличчя набігає хмара. Він відводить погляд, переминаючись з ноги на ногу.

— Котра година? — запитую, щоб змінити явно небажану тему.

Він проводить рукою по волоссю і хитає головою, ніби відганяє поганий спогад. — Десята. У тебе є якісь плани на сьогодні?

— Ні.

— Добре. Ми йдемо по магазинах.

Він розвертається і зникає, і тепер я хвилююся.

— Покупки?

Я поспішаю за ним у вітальню.

— Ми вже купили достатньо їжі на місяць...

— Не їжу, дівчинко. Сукню для святкової вечірки.

Коли я стою і здивовано кліпаю на нього, він знизує плечима.

— Хіба що ти не хочеш почути чоловічу думку з цього приводу. Я впевнений, що б ти не вибрала, це буде добре.

Я згадую, у чому була на минулій святковій вечірці, і мені стає моторошно. Я думала, що рюші допоможуть приховати мій обхват, але на фотографіях я виглядала як божевільний пірат, який з'їв всю свою команду.

— Я маю на увазі, якщо тобі немає чим зайнятися, це було б чудово.

Його очі — *кляті карі очі!* — пропікають мене наскрізь.

— Мені немає чим зайнятися.

Тепер я відчуваю себе сором'язливо. Також дивно винуватою, ніби він зловив мене за мастурбацією або щось подібне.

— Гарзд. Мені потрібно прийняти душ.

— Піду переодягнуся. Скільки часу тобі потрібно?

— Двадцять хвилин.

— І все?

— Чому ти виглядаєш таким здивованим?

— Та нічого. Просто, з мого досвіду, жінки зазвичай збираються набагато довше.

Точно. З його досвіду спілкування з жінками, який, якби його викласти у вигляді книги, охопив би кілька тисяч порнографічних томів.

Оглядаючи моє обличчя, Кем каже:

— У тебе знову цей вираз кишкових газів, дорогенька.

— Я постукаю в твої двері, коли буду готова.

Насупившись, я повертаюся до своєї спальні і щільно зачиняю за собою двері, відсуваючи вбік свою цікавість, чому я раптом так розлютилася.

Це, мабуть, тому, що він назвав мене дорогенькою.

Придурок.

***

Якщо я думала, що похід з Кемероном МакГрегором в продуктовий магазин — це виховання колективної похоті жінок, то похід з ним в торговий центр, заповнений святковими покупцями, виявляється вихованням колективної похоті всього людського роду.

Всі витріщаються на нього. Всі. Жінки, чоловіки, діти, собаки. Голови крутяться вслід за ним, як флюгери на вітрі. Роти роззявляються. Люди зупиняються на місці і роззявляють роти.

Це настільки моторошно, що після кількох годин такого видовища я готова вистрибнути зі шкіри.

— Боже, як ти це витримуєш? — запитую я собі під ніс, підходячи до нього ближче, коли пара витріщених жінок наближається до нього. Вони кружляють, як стерв'ятники, вже майже двадцять хвилин, перешіптуючись між собою, слідує за нами від вішалки до вішалки у відділі одягу в *Саксі*.

— Що витримую? — запитує Кем, оглядаючи вішалку досвідченим поглядом. Час від часу він щось витягує, потім кладе на місце після короткого огляду і йде далі. Очевидно, він має дуже конкретне уявлення про те, що він шукає.

— Витріщання.

Я штовхаю його ліктем.

Він піднімає голову і бачить жінок. Коли він посміхається до них, вони завмирають. Потім роблять кумедну гримасу і кидаються геть, істерично хихикаючи, як пара дурних дівчаток-підлітків, хоча їм, очевидно, обом за п'ятдесят.

— Я вже майже не помічаю цього, — каже він, знизуючи плечима, а потім знімає з вішалки червону сукню з легким гарчанням від задоволення. — Ось ця.

Він кидає її мені і йде далі.

Я накидаю сукню на руку і дивлюся, як він продовжує свої пошуки.

— Серйозно, це має набриднути! Кількість уваги, яку ти отримуєш, не турбує тебе?

— Це притаманно цій місцевості, дівчинко. Така рідкісна, надзвичайна краса має свою ціну.

Він підморгує мені, і я закриваю очі.

— Боже, як добре, що я не вродлива. Я б стала відлюдницею, якби мені доводилося стикатися з цим кожного разу, коли я виходжу на вулицю.

Я обмацую пальцями виріз сукні через руку, коли натикаюся прямо на Кема, тому що він перестав рухатися. Перелякана, я дивлюся вгору в пару карих очей, напружених і немигаючих.

— Єдина причина, чому тобі не доводиться мати справу з цим, полягає в тому, що ти цього *не помічаєш*, — каже він, його голос низький. — І єдина причина, чому ти цього не помічаєш, полягає в тому, що ти обдурила себе, думаючи, що ти товста і звичайна.

Мої губи розтуляються, але я занадто шокована, щоб сформулювати речення. Він сприймає моє мовчання як дозвіл продовжувати.

— З тих пір, як ми зайшли в цей магазин, я бачив, як щонайменше півдюжини чоловіків дивилися на тебе. Так, на тебе, — повторює він, коли я починаю протестувати. — Якщо ти хочеш побачити приклад того, про що я говорю, подивись праворуч від себе. Хлопець у шкіряній куртці з червоним шарфом. Поглянь.

Він піднімає очі, і я слідкую за напрямком його погляду. І справді, через прохід стоїть хлопець у шкіряній куртці з червоним шарфом і дивиться прямо на мене. Він високий, з гарним волоссям і приємним обличчям. Він навіть симпатичний.

Коли він бачить, що ми обоє дивимося на нього, він відводить погляд, щоки рум'яніють. Він відвертається і вдає, що переглядає вітрину зі складеними светрами.

— Це, мабуть, ти, — кажу я, здивована. — Я отримую трохи твого сьайва. Як місяць відбиває сонячні промені. Якби сонце не світило так яскраво, місяць просто сидів би в нічному небі, як мертвий шматок скелі.

Кем прикро зітхнув.

— Чорт забирай, — бурмоче він і кидається до іншого стелажа. Я йду за ним на безпечній відстані і з наростаючою тривогою спостерігаю, як він продирається крізь стелаж, його очі чорні, губи потоншали, все тіло напружене.

Молодий чоловік у костюмі із золотим бейджиком на лацкані дивиться на Кема палаючими очима з сусідньої каси. Коли він бачить, що я дивлюся на нього, він кусає губу і прикладає руку до горла, мовляв, *подруга, цей великий, славний звір твій?*

Треба познайомити його з Кемом. З них вийшла б чудова пара.

Посміхаючись, я підходжу до Гори і хоробро долаю бурю, що назривала над його головою.

— Що ти не зміг забрати з мого коментаря, так це комплімент, який я тобі зробила.

Він дивиться на мене з—під насуплених брів.

— Не розмовляй зі мною зараз. Я розлючений на тебе.

Він жорстоко стягує з вішалки сукню, пробігає по ній своїм чорним поглядом і жбурляє її в мій бік. Мені доводиться підстрибнути на кілька футів, щоб зловити її, перш ніж вона впаде на землю.

— О, добре, — кажу я, поводячись невимушено. Настільки невимушено, наскільки це можливо, стоячи на схилах вулкану, що вивергається. — То нічого страшного, що я назвала тебе красивим.

Він завмирає, звужуючи на мене очі.

— Ні, не назвала.

— Хіба ні?

Я дрейфую до іншої стійки. Кем слідує за мною по п'ятах, як я і знала, тому що для його самолюбства немає нічого більш непереборного, ніж погладжування по спині.

— Коли? — запитує він, обриваючи мене, коли я тягнуся до блискучої сріблястої куртки.

— Використовуй свій великий мозок і думай.

Я рухаюся навколо нього і захоплено пещу рукав піджака, потім вирішую, що виглядатиму в ньому, як дискотечна куля, і відпускаю його.

Кем знову рухається переді мною.

— Ти сказала, що рада, що не вродлива. Як це може бути компліментом для мене?

— Тому що мається на увазі, що *ти* вродливий.

Він стискає губи, дивлячись на мене скоса.

— Ні. Негатив не рахується. Ти не можеш довести, що це не так.

Це так очевидно, що він хоче, щоб я сказала, але я знаю, що якщо я просто скажу йому, що він красивий, я ніколи не почую кінця цього. Крім того, будівля може вибухнути, якщо його его стане ще більшим, тому я просто знизую плечима і знову відходжу.

Кем несподівано бере мене за руку і ніжно притискає до своїх грудей.

— То ти хочеш сказати, що вважаєш мене красивим?

Я намагаюся говорити безтурботним, незворушним тоном, щоб не видати раптового стукоту мого серця.

— Ну... ти маєш не зовсім поганий вигляд.

Він серйозний і цілеспрямований, дивиться на мене з лазерним фокусом, ані натяку на посмішку в очах чи на обличчі.

— Це питання з відповіддю *так* або *ні*, Джолін. Так чи ні?

Тепло починає повзти по моїй шиї.

— Ти точно знаєш, як ти виглядаєш, МакГрегор.

— Краса в очах того, хто дивиться, дівчино. Я не знаю, як я виглядаю для тебе.

Грубість його голосу дивує мене, так само як і інтенсивність, що горить в його очах. Невже всі мої уїдливі слова зачепили його почуття?

Мені перехоплює подих від сорому, коли я усвідомлюю, що всі рази, коли я була саркастичною з ним, можливо, були сприйняті за чисту монету. Не всі цінують гострий язик або те, що його власник, як правило, просто великий боягуз, який використовує сарказм як щит.

О, *Боже мій*. Я така дурепа. Злостива, дріб'язкова, маленька дурепа, яка змусила людину почуватися погано.

Дивлячись йому в очі, я тихо кажу:

— Як на мене, ти схожий на людину, яку всі недооцінюють, об'єктивують і неправильно оцінюють через її зовнішність. Ти схожий

на людину, яка вдумлива, прониклива і добра, але сподівається, що цього ніхто не помітить, бо це сприймуть за слабкість. Ти схожий на чоловіка, який ховає свій біль за посмішкою, ховає його в жінках і намагається зробити все можливе, щоб забути те, що йому болить, але не може, тому що у нього м'яке серце, яке легко ранити, але ніхто ніколи не підходив до нього достатньо близько, щоб побачити.

Вираз болю перетинає його обличчя. Його пальці стискають мою руку. Він ковтає, важко, м'яз на його щелепі згинається.

Раптовий шум і спалах світла змушують нас обох обернутися.

Поперек проходу стоїть чоловік з камерою. Це одна з тих камер з довгими об'єктивами і великим спалахом, якими користуються папараці.

З грудей Кема виривається гарчання, таке жорстоке і звіряче, що волосся на моїх руках стає гусячою шкірою.

Це до смерті лякає і фотографа. Він зривається з місця, біжить по проходу, нашттовхуючись на людей, коли тікає.

Кам випускає під ніс потік нецензурної лайки, від якої можна було б обдерти фарбу зі стін.

— Це був...

— Так. Ходімо.

Тримаючи мене за руку, Кем відводить мене від проходу через відділ одягу до роздягалень, розташованих в глибині. Там стоїть молода продавчиня, яка допомагає покупцям зайти до кімнати. Її очі розширюються, коли вона помічає нас.

— Їй потрібна кімната, — гарчить Кем, — а мені потрібно поговорити з вашим менеджером.

Ніхто з нас не наважується йому не підкоритися. У своєму нинішньому стані він занадто залякує, щоб відмовити йому. Дівчина швидко проводить мене, і я залишаюся наодинці зі своїми тремтячими руками і вузлом у животі, гадаючи, що він збирається робити.

І що було б, якби там не було фотографа.

Він збирався мене поцілувати?

— Ти з'їхала з глузду, Джолін? — шепочу я своєму відображенню. У дзеркалі я вся з дикими очима і розчервонілими щоками, налякана

пташка, готова до польоту. — Візьми себе в руки. Твоя уява знову тікає разом з тобою.

Але ця уява не працювала, коли я думала, що Майкл збирається мене поцілувати...

Зі стогоном розпачу кидаю сумочку на стілець у кутку, вішаю сукні на штангу на стіні, зриваю пальто. Я надто довго намагаюся звільнитися від одягу, тому що я схвильована, і на той час, коли я стою там в нижній білизні, я задихаюся.

— Дурепа, — бурмочу я, смикаючи червону сукню з вішалки. — Дурна, дурна, дурна, дурна. Один чоловік виявив до тебе увагу, і тепер ти думаєш, що вони всі тебе хочуть. Кем не збирався тебе цілувати! І він, напевно, заплатив тому хлопцеві в шкіряній куртці, щоб той витріщався на тебе, тому що він милий!

Я розстібаю блискавку, яка проходить по довжині однієї сторони сукні, і входжу в неї, мимохіть відзначаючи, що вона мого розміру. Пощастило вгадати.

— Будь вдячна, що бідолаха допомагає тобі, заради Бога, і перестань поводитися, як дурепа!

Я просовую руки в рукава сукні, вправляю груди в ліф, потім застібаю блискавку і, розсердившись, випрямляюся і дивлюся на себе.

— Ох.

Це майже все, що я можу придумати.

Повільно повертаюся ліворуч, потім праворуч. Сукня не є чимось, що я коли-небудь вибрала б для себе, але — якимось дивним чином — вона працює з моєю фігурою. Вона поклоняється моїй фігурі.

Ліф вирізаний низьким V-подібним вирізом, оголюючи гектар декольте. Навколо талії тканина підвернута в одну сторону, зібрана маленькою блискучою штучкою, схожою на брошку. Сукня облягає, але робить мене стрункішою, вона скроєна так добре, що немає ні проміжків, ні складок, ні непривабливих опуклостей, лише багато м'яко драпірованої червоної тканини, яка привабливо розвівається, коли я рухаюся.

Навіть колір лестить. Він робить мою бліду шкіру яскравішою, мишаче волосся теплішим, надає моїм зеленим очам загадкового,

вогняного відтінку.

— Тобі обов'язково треба носити більше червоного, — кажу я своєму відображенню, яке погоджується, захоплено киваючи головою.

У двері гримерки обережно постукали.

— У вас там все гаразд, міс? Вам потрібні інші розміри?

Я прочиняю двері і несміливо визираю назовні.

— Гм, у вас випадково немає підборів, які я могла б приміряти до цього?

Продавчиня оглядає мене з ніг до голови.

— Ого, це виглядає так, ніби зроблено для вас! Який розмір взуття ви носите?

Я кажу їй, і вона йде. Не минуло й хвилини, як вона повернулася з парою золотих туфель на ремінцях.

— Я в них ногу зламаю, — з сумнівом кажу я, відзначаючи висоту каблука.

— Сонечко, якщо вже наважилася на це, то йди напролом. Образно кажучи.

Вона має рацію. Я стягую туфлі і шкарпетки і стаю на підбори, потім ще раз оглядаю своє відображення. Потім витягую резинку з волосся і розчісую його пальцями так, щоб воно розвівалося по плечах і спині.

— Твоєму хлопцеві це сподобається, — посміхаючись, каже продавчиня.

— О, він не мій...

Але вона вже витягує мене з роздягальні, без сумніву, мріючи про комісійні, які вона отримає, якщо зможе переконати нас взяти сукню.

Кем стоїть прямо біля входу в роздягальню, повернувшись до нас спиною, склавши руки на грудях.

Коли продавчиня гукає: *А ось і вона!*, він озирається через плече. Потім його смикає на всі боки, очі великі, щелепа відвисла.

Він ковзає поглядом вгору і вниз по моєму тілу, ледь чутно вимовляє: *Срань господня*, і опускається на стілець, що стоїть поруч.

РОЗДІЛ 17

Мій перший інстинкт — затулитися руками. Що б не викликало цей приголомшений вираз на його обличчі, це, мабуть, дуже погано. Але потім до мене доходить, що його вираз не є виразом відрази.

— Все... в порядку?

Він ковтає. Його моргання, здається, триває неприродно довго. Він прочищає горло і відповідає:

— Ага.

— Ага? І це все?

Я дивлюся на себе, шкодуючи про підбори. Може, я виглядаю шльондрою. Може, забагато грудей виставила напоказ. О Боже, може я помилилася з кольором...

— Джолін.

Різкий тон Кема висмикує мене з моїх думок і повертає до реальності.

— Га?

Я дивлюся на нього, заламуючи руки.

Повільно і м'яко, тримаючи мій погляд, поки він вимовляє кожне слово, він каже:

— Блядь. Ти. Гаряча. Як. Пекло.

Моє обличчя заливає жар. Я сором'язливо дивлюся в підлогу, поки продавчиня радісно плескає в долоні, верещить від захвату.

— Так? Я сказала їй те ж саме! Тобто, не зовсім те ж саме, — вона сміється, і її голос звучить як крик, — але ви знаєте, що я маю на увазі. Вона виглядає фантастично!

Я поглядаю на Кема з-під вій. Його руки так сильно стиснуті на підлокітниках стільця, що кісточки пальців побіліли.

Це дуже бентежить.

— Так... гм... ти думаєш, Майклу це сподобається?

При згадці імені Майкла щасливий вереск продавщиці вмирає швидкою смертю. Вона витріщила очі на Кема, а потім поспішно відступила, побачивши, що над його головою збираються грозові хмари.

— Вибачте, друзі, тут декому потрібна моя допомога...

Вона пішла. Після болісної хвилини мовчання, Кем каже рівно:

— Так. Йому сподобається.

— Ти знову з глузду з'їхав?

— Не будь дурною, дівчино. З чого б мені злитися?

Він дивиться на мене, його щелепа відвисла, а брови опущені, і здається, що він ось-ось вибухне.

— Просто... ти виглядаєш трохи злим.

Він зціплює зуби і робить довгий, повільний вдих через ніс.

— Я. До. Біса. Не. Злий.

О, Боже. Він дуже злий. Я краще піду переодягнуся. Не кажучи більше ні слова, я розвертаюся і тікаю в безпечну гримерку, де зачиняю за собою двері і падаю в крісло, прямо на свою сумочку.

Я сиджу там хвилину, намагаючись зрозуміти, що саме щойно сталося, коли чую низький голос Кема прямо за дверима.

— Дівчинко.

— Так?

— Спробуй і чорну теж.

Я гризу ніготь.

— Може, нам краще піти...

— Спробуй і чорну, жінко! — огризається він. Його кроки віддаляються.

— Ти мені не начальник, — бурмочу я, похмуро дивлячись на двері.

З гримерки поруч зі мною лунає жіночий голос.

— Я б йому дозволила бути моїм начальником, сестричко!

Я зітхаю і втрачаю будь-яку надію щось зрозуміти. Потім перевдягаюся з червоної сукні в чорну і ще раз представляю себе для огляду.

Одним пальцем вистукуючи повільний ритм стаккато по підлокітнику свого крісла, Кем не поспішає розглядати мою фігуру. Його очі досліджують кожен мій сантиметр, кожен вигин, кожную горбинку і незграбну опуклість. Мені стає так соромно, що я закриваю обличчя руками.

— Перестань ховатися, дівчинко. Тобі не десять років.

— Тьху.

— Подивись на мене.

Я збираюся з духом і дивлюся на нього, але все ще корчуся.

— Що з тобою?

— Ти змушуєш мене соромитися.

— Чому?

— Тому що ти виглядаєш так, ніби тебе зараз знудить!

Він довго дивиться на мене в печерній, жахливій тиші, його очі чорні, брови зведені разом, спазмований м'яз на щелепі стрибає, як божевільний.

— Дівчинко.

— Що?

— Те, що ти знаєш про чоловіків, не набереться в чайну ложку.

Я схрещую руки на грудях і дивлюся прямо на нього, піднявши підборіддя у фальшивій демонстрації хоробрості.

— Я не знаю, що це має означати.

Він стискає перенісся і важко видихає, заплющивши очі. Він бурмоче:

— Заради всього святого, *ця жінка*.

— Вибачте, сер, ви хотіли мене бачити?

Усміхнений чоловік у костюмі стоїть праворуч від мене, очікувально дивлячись на Кема. Продавчиня нервово зависла в декількох футах позаду нього.

Кем підводиться на ноги.

— Так. Поговоримо там.

Вони йдуть, а я біжу назад до роздягальні, ледь не зламавши по дорозі щиколотку, спіткнувшись об невидимий дефект килима.

Ні, — послужливо нагадує мені мозок, — *це просто твої великі ноги*.

Тепер я згадала, чому ненавиджу ходити по магазинах.

***

У таксі по дорозі додому Кем мовчить. Я кілька разів намагаюся завести розмову, але коли він відповідає лише впівголоса, я здаюся і

починаю дивитися у вікно.

Врешті-решт я купила червону сукню. Вона складена на сидінні між нами в пакеті для одягу, ймовірно, так само, як і я, не розуміючи, чому всі так напружені.

Піднімаючись ліфтом, я дякую Кему за всю його допомогу. Здається, йому це здається дуже смішним, але я не маю жодного уявлення чому.

Коли я запитую його, чи не хотів би він повечеряти зі мною і місіс Дінвідл — адже це наша давня традиція в суботу ввечері — він ввічливо відмовляється, кажучи, що у нього запланована зустріч з кимось у Вілледж.

Я нерозумно розгублена цією новиною, але з посмішкою кажу йому, що сподіваюся, що його побачення буде веселим.

Погляд, яким він дивиться на мене у відповідь, міг би заморозити магму.

Коли він тихо зачиняє двері своєї квартири після того, як я попрощалася з ним, я залишаюся здивована, що я зробила не так, прокручуючи в голові весь день знову і знову.

Я не знаю, що сталося, але я твердо вирішила, що б це не було, я це виправлю.

***

Вечеря з місіс Дінвідл — як у тумані. Коли я виходжу за двері, вона дає мені сумку, повну косметичних засобів, і каже, що я повинна використовувати масляний кондиціонер для волосся, інакше вона змусить мене няньчитися з Фі, Фай і Фо, коли вона поїде навесні до своєї сестри в Корнуолл. Я швидко погоджуюся, тому що хоча її собаки милі, але вони ще й психічно хворі.

Я сплю міцно і не бачу снів. Я прокидаюся ще до того, як пролунає будильник о 4:30 ранку, дивуючись тому, як мені хочеться зробити свою щоденну пробіжку. Звичайно, це все ще пекло, але навіть якщо моє тіло болить після цього, моя голова ясніша, і це допомагає мені втрачати вагу.

Якби хтось сказав мені кілька тижнів тому, що я отримуватиму задоволення від фізичних вправ, я б порадила йому звернутися за

допомогою до психіатра, але ось ми тут.

Завдяки Кему.

Але він не стукає в мої двері ні о п'ятій, ні за п'ять хвилин, ні за десять хвилин. О чверть на шосту я починаю хвилюватися.

— Що ви думаєте, містере Бінглі? Чи варто мені піти туди?

Містер Бінглі відмовчується, вирішивши, що йому важливіше доглядати за своїм хвостом, ніж давати відповідь, тому я вирішую сама і прямую до Кема.

Коли я бачу, що двері його квартири прочинені, моє серце перемикається на п'яту передачу.

— Кеме?

Я стукаю у двері, від чого вони відчиняються ще на кілька сантиметрів.

Горить лише одне світло, на кухні, але цього достатньо, щоб побачити, що пара джинсів лежить у коридорі поруч з одним великим чорним черевиком. Його супутник лежить за кілька футів від нього, забитий під лавку. Я просовую голову в квартиру і знову вигукую його ім'я, але не отримую відповіді. Однак я помічаю, що один з обідніх стільців лежить на боці, а на підлозі під столом розбита склянка.

Тепер я починаю хвилюватися. Його пограбували? Викрали? Він потрапив у засідку? Він лежить у калюжі власної крові на підлозі у ванній?

Задихаючись, я врываюся всередину, несамовито кличу його на ім'я. Я не отримую відповіді. Двері його спальні відчинені. Я штовхаю їх з такою силою, що вони вдаряються об стіну.

Потім я зупиняюся, жахнувшись.

Кем розкинувся на спині на ліжку, його руки і ноги розкинуті, очі закриті, груди рухаються вгору і вниз в повільному, рівномірному ритмі. Він спить.

А ще він голий.

Він голий!

Я кружляю навколо, задихаючись, затуляючи долонею рот, настільки пригнічена, що моє обличчя палає від жару. Я беру паузу,

щоб перевести подих, відчайдушно намагаючись стерти з голови образ його великого татуйованого оголеного тіла, але безуспішно.

Це все, що я можу бачити. Образ випалений на моїй сітківці і буде переслідувати мене до самої смерті.

Боже мій. Не дивно, що цей чоловік користується такою популярністю у жінок. Йому б зніматися у власному реаліті-шоу про життя колосально забезпеченого холостяка.

Я роблю кілька кроків навшпиньки, поки мене не спіймали.

— Дівчинко.

Його голос густий від сну. У поєднанні з обпалюючим гарячим зображенням у моїй голові, він мало не збиває мене з ніг. Гормони, про які я навіть не підозрювала, влаштовують якусь рейв-вечірку в моїх жіночих частинах, доповнену гримучою музикою, миготливими вогнями та лазерними променями.

Тремтячи, я шепочу:

— Ем.

Позаду мене шарудять простирадла. Я не можу поворухнутися. Я застигла. Я перетворилася на соляний стовп, як дружина Лота, коли вона озирнулася на Содом.

Кем прочищає горло. Це найбільш чоловічий звук, який я чула за весь час свого існування на планеті.

— Дівчинко. Ти в моїй спальні.

Він не звучить розлюченим або навіть особливо здивованим. Тим часом я свічуся від приниження і продала б душу, щоб стерти останні шістдесят секунд свого життя.

— Я... ох... лайно. Мені дуже шкода. Я думала, тебе пограбували.

— Пограбували?

— О, Боже. Я така ідіотка. Я вже йду.

Він гарчить:

— Стій, де стоїш.

Коли заскрипів матрац, я мало не знепритомніла.

Картинка в моїй голові... *Святе Різдво.* Мені потрібна гіпнотерапія. Мені потрібне промивання мізків. Мені потрібно буде приєднатися до програми захисту свідків і взяти іншу особистість,

тому що я ніяк не зможу продовжувати своє життя, як є, прикидаючись, що я не бачила того, що я бачила.

Закриваю обличчя обома руками і видаю жалібний стогін. Крізь пальці бачу, як наближаються босі ноги, за якими тягнеться простирадло. Ноги зупиняються переді мною.

— Чому ти подумала, що мене пограбували?

Сон все ще звучить у його голосі, роблячи його більш глибоким і гулким. У поєднанні з цим акцентом він руйнівний.

— Твої двері були відчинені. На підлозі був якийсь одяг... розбите скло...

Я не можу продовжувати. Я просто не можу вимовити більше жодного слова. У житті, повному незручних моментів, він виграє олімпійське золото.

Тепер його голос теплий від сміху.

— Я загорнувся в простирадло, дівчинко, можеш перестати ховатися.

Я хитаю головою.

— Я занадто зайнята плануванням свого зникнення. Як думаєш, Джейн Сміт — гарне ім'я для вигаданої особи?

Він хихикає. Я відчуваю його запах, дорогий Господи. Чудовий, сонний чоловік у розквіті сил — якби його розлити в пляшки і продавати жіночому населенню, це принесло б мільярди.

— Занадто очевидно, — каже він. — Ти повинна піти з чимось більш екзотичним. Як Беатрікс. Або Серафіна. Так, Серафіна Снаффлботтом.

Він торкається мого плеча.

Я дивлюся на нього крізь пальці. Він посміхається, його очі напівзаплющені, волосся скуйовджене, щетина затьмарює щелепу. Слабкий звук, який я чую, — це стогін моїх яєчників.

— Мене не пограбували, Серафіно.

— Без жартів.

Він тре кулаком одне з очей, що є одночасно дитячим і чарівним.

— Занадто багато випив минулої ночі. Мабуть, відключився. Все трохи розмито.

Я помічаю, що двері його ванної кімнати зачинені, але всередині горить світло, і це здається мені дивним. Чому двері були зачинені? Він був настільки п'яний, що не міг потурбуватися про те, щоб закрити вхідні двері...

Кілька речей збігаються воєдино, складаючись у щось жахливе.

У Кема було побачення вчора ввечері. Він занадто багато випив минулої ночі. Він спав голим... тому що *він був не один*.

Господи Ісусе, у ванній кімнаті МакГрегора жінка.

Мене нудить. Не знаю чому, але мене нудить. Не кажучи більше ні слова, я розвертаюся і виходжу з кімнати, затуляючи рота рукою і калатаючи серцем.

— Куди ти так поспішаєш, Серафіно?

— На пробіжку. До зустрічі. Вибач ще раз, це був нещасний випадок. Я просто... Я така...

Ідіотка. Дурепа.

Я вибігаю з його квартири, по двоє спускаюся сходами на перший поверх і щодуху вибігаю в холодний темний ранок, не зупиняючись, щоб перевести подих, поки будівля не залишиться далеко-далеко позаду, а крижаний вітер не виміє зі щік останні краплі тепла.

РОЗДІЛ 18

Я біжу, доки не починають протестувати м'язи стегна, а потім шкутильгаю додому в холоді і темряві, сповнена рішучості залишити весь цей безглуздий епізод позаду.

Для цього мені треба бути зрілою. Мені тридцять шість, а не шістнадцять. Застати його сплячим було випадковістю, а не кінцем світу. Побачити його голим — не кінець світу. Безумовно, те, що він провів ніч з жінкою — це не кінець світу, і це не моя справа. Я просто ще раз щиро вибачуся, і ми покінчимо з цим. Про це більше ніколи не згадуватимуть.

Коли я повернулася додому, мені стало легше. Аж поки я не побачила записку, приклеєну до моїх дверей.

Моя люба міс Снаффлботтом,

Ти засмучена. Чому? Я знаю, що не через те, що ти побачила мою величну чоловічу гідність, хоча від цього будь-яка розсудлива жінка втратила б розум.

Якщо ти збрешеш мені, присягаюся, я виконаю свою погрозу і перекину тебе через коліно.

Я буду твоїм доти, доки не згасне сонце і не вимре все живе на землі,

Пустун.

Я знала, що не варто було казати йому, що я пишу сонети.

Я розчавлюю записку в кулаці і заходжу всередину, грюкнувши за собою дверима. Я кидаю записку в кошик для сміття під консоллю і починаю бурмотіти собі під ніс, як божевільна, коли йду на кухню, щоб погодувати кота.

— О, ти перекинеш мене через коліно, так? Хм. Я впевнена, що це популярне місце. Сподіваюся, у тебе є промисловий дезінфікуючий засіб, тому що без нього я нізащо не перелізу через твоє коліно! Удачі тобі, друже! Зачекай. Про що це я? Я взагалі не збираюся перелазити через твоє коліно! Ти *клята чоловіча шльондра!*

Я зупиняюся і тяжко зітхаю, хитаю головою, картаючи себе за осудливість. *Живи і дай жити іншим* — ось мій особистий девіз. Це не моя справа, що двоє дорослих людей роблять разом, навіть якщо це включає в себе уколи від правця та антибактеріальні креми.

— Не те, щоб я могла тебе звинувачувати, — продовжую я, схвильована. — Ти неодружений, ти молодий, ти відомий, ти... великий.

Моє обличчя червоніє.

— Чому б тобі не скористатися своїм становищем? Заради справедливості, чому б тобі не спати з усіма підряд? Я маю на увазі, якби чоловіки кидалися на мене через кожні три фути, я впевнена, що я теж була б повією!

— Та невже? — пролунав голос позаду мене.

Я кричу, підстрибую в повітря і кружляю навколо, впустивши при цьому банку з котячим кормом.

Кем сидить за моїм кухонним столом з лінивою посмішкою на обличчі і котом на колінах.

Я grimнула:

— ЯКОГО БІСА, МАКГРЕГОР!

Його погляд пронизує, він відповідає спокійно:

— Ти подумала, що у мене у ванній була жінка, чи не так?

Моє серце калатає так сильно, що я не можу перевести подих. Я починаю брызкатися і трястися, розлючена, але також — знову ж таки — жахливо збентежена.

— Ти. Придурок! Ти не можеш вриватися сюди без попередження в будь-який час, коли тобі заманеться! Це мій дім! Моя приватна власність!

— Наскільки я пам'ятаю, ти ввалилася до мене без попередження всього кілька годин тому. Принаймні, ти одягнена.

Його посмішка самовдоволена, і мені хочеться його вбити.

— Забирайся!

— Ні.

— Так!

Я тупаю ногою і показую на двері.

— Геть!

Його брови піднімаються, але він не рухається ні на дюйм.

— У мене до тебе питання, міс Снаффлботтом: Яке тобі діло до того, що в моїй ванній кімнаті жінка?

— Ніякого! Мене це не хвилює! Ніяк!

Його стійкий погляд ніколи не відривається від мого. Він тихо каже:

— Що я тобі казав про те, щоб ти мені не брехала?

Він підводиться, і моє серце завмирає. Коли він робить крок вперед, я роблю крок назад і простягаю руку. Ніби це може чимось допомогти.

— Кеме. Зупинись. Про що б ти не думав...

— Ти точно знаєш, про що я думаю, дівчинко.

Його очі горять, губи підняті в кутиках.

Те, що відбувається в моєму тілі, коли я чую тон його голосу і бачу цей погляд в його очах, неможливо передати словами. Хочеться жбурнути в нього щось гостре і важке, але в той же час хочеться, щоб це щось було мною.

Коли він робить ще один крок до мене, я, задихаючись, відскакую в куток.

— Припини! Це не смішно!

— Я б зупинився, якби подумав, що ти справді злякалася.

Його очі горять, коли він робить ще один крок.

— Ти боїшся, дівчинко? Скажи правду.

У паніці я видаю звук, як двері, що потребують змащення петель.

Він хихикає.

— Це не було *так*.

Він підходить прямо до мого обличчя, впирається руками в стійку по обидва боки від мене і дивиться мені в очі. Я відсахнулася настільки, наскільки змогла, аж поки потилиця не врізалася в шафу. Він так близько, що я впевнена, що чую, як б'ється його серце.

Через мить, коли він нічого не робить, я прошепотіла:

— Я насправді дуже налякана.

Він дивиться на мої губи, перш ніж його очі піднімаються і зустрічаються з моїми.

— Але не на сто відсотків.

Я заплющую очі і ковтаю.

— До чого ти ведеш?

Його тепле дихання торкається мого вуха, від чого у мене мурашки по шкірі.

— Я маю на увазі... який інший відсоток?

Я прикушую губу, щоб стримати стогін, що загрожує вирватися з грудей, і знову ковтаю.

— Дванадцять.

— Дванадцять?

Я чую сміх у його голосі, тому розплющую очі. Побачивши, що він посміхається, я зриваюся.

— Так, дванадцять! Задоволений?

Його посмішка швидко зникає, а голос стає хрипким.

— Ні, дівчино. Зовсім ні. Ще ні.

Він зволожує губи, потім впивається зубами в нижню.

Чоооооооорт, каже моя матка, роздуваючись.

Коли я вже думаю, що коліна підкосяться і я сповзу на підлогу, Кем відштовхується від мене і виходить з кухні. Через плече він каже:

— У мене вчора була зустріч з одним з моїх адвокатів, дівчинко. Я прийшов додому один. Не те, щоб тебе це хвилювало, чи не так?

Вхідні двері грюкнули, і він пішов.

Добре, що містер Бінглі глухий, бо мій крик розчарування налякав би його до смерті.

***

Решту дня я проводжу всередині з зачиненими дверима. Я перевіряю їх тричі, щоб бути впевненою. Я перу білизну, прибираю в квартирі, бавлюся з косметичними засобами, які дала мені місіс Дінвідл, і намагаюся викинути Кемерона МакГрегора з голови.

Дратівливий космічний загарбник, яким він є, не підкоряється, тож я застрягла із самовдоволенням, уявним Кемом в моєму мозку, який

лежить голий на матраці з однією ногою, що повільно розгойдується туди-сюди з боку в бік.

О шостій годині крізь стіни пробивається реп-музика.

Принц Трусикопад кличе на вечерю.

Бурмочучи вигадані прокльони вуду, я стукаю по кухні, поки не знайду для нього щось поїсти. Коли я стукаю в його двері, музика миттєво стихає.

— Привіт, дівчинко, — каже він, відчиняючи. — Що тебе привело?

Він посміхається, притулившись до дверної рами зі складеними на грудях руками, так що його біцепси випирають звідусіль, так само нестерпно самовдоволено, як і він сам.

Воюючи із бажанням копнути його по гомілці, я посміхаюся.

— Я не забула про нашу угоду.

Я піднімаю тарілку, яку тримаю в руках.

— Паста примавера з салатом. Ось, будь ласка.

Він дивиться на тарілку, потім знову на мене.

— Ось, будь ласка, що?

Моя посмішка стає крихкою.

— Забирай свою їжу, пустун.

— О, ні. Ні, ні, ні, ні. Ми ж домовлялися, що ти мені приготуєш їжу, а я з'їм її у тебе вдома. Сорок п'ять хвилин, пам'ятаєш?

Він відчиняє двері ширше, і реп-музика гучніше лунає в коридорі.

— Чи ти волієш провести вечір з моїм добрим другом *Старим Брудним Виродком*?

Він дивиться на мене з викликом в очах, його посмішка стає ширшою в оберненій пропорції до того, як звужується моя.

Не кажучи ні слова, я розвертаюся і йду назад до своєї квартири. Я залишаю двері відчиненими за собою, тому що він знайде свій шлях всередину, хочу я цього чи ні. Він підступний, як нашестя термітів.

Але він не єдиний, хто має козирі в рукаві.

Я залишаю тарілку з їжею на кухонному столі. Як тільки я чую, що музика Кема відключилася, я з котом відступаю в свою спальню і зачиняю двері.

І замикаю їх.

Потім дзвоню мамі. Вона бере слухавку після другого дзвінка.

— Алло?

— Привіт, мамо. Це Джолін.

Я завжди відчуваю потребу нагадати їй, хто я, на випадок, якщо вона забула, що у неї дві дочки з часу нашої останньої розмови.

— О, привіт, люба! Я якраз про тебе думала!

— А що? Щось сталося?

Вона сміється.

— Нічого, дурненька, я просто думала, що подзвоню тобі сьогодні ввечері. Як ти?

З-за дверей моєї спальні Кем кричить:

— Краще не пропускай вечерю, дівчинко!

Я висунула язик у двері.

— У мене все добре. Взагалі-то, чудово. Мені підвищили зарплату на роботі.

— О, люба, це чудово!

Вона звучить схвильовано, що змушує мене посміхнутися.

— Плюс, мене чекає підвищення.

— Підвищення?

— На посаду заступника редактора. Я вже подала заявку. Чекаю на відповідь.

— Це фантастика! Коли ти дізнаєшся?

У двері стукає Кем.

— Це твоя мама, дівчинко? Передавай їй привіт!

Я дивлюся на двері, бажаючи, щоб у мене була суперсила, яка дозволяє стріляти лазерами з очних яблук, щоб розносити людей на друзки через тверді предмети. — Напевно, скоро, може, наступного тижня? Я подзвоню тобі, як тільки дізнаюся. Як тато?

— Хто це з тобою?

Дідько! Мамин слух знову вмикається. Я відвертаюся і йду до ванної кімнати, зачиняючи за собою двері, так що тепер між мною і Наймовірно Дратівливим Чоловіком є двоє дверей.

— Хмм?

— Я чула чийсь голос, люба.

— Це телевізор. Я включила новини.

— То це не Кемерон МакГрегор?

Від надії в її голосі мене нудить.

— Ні, мамо, це не Кемерон МакГрегор.

Голос ледь чутно вигукує:

— Я чую, що ти говориш про мене!

Цим людям місце в ЦРУ! Я вмикаю душ на повну потужність, заходжу до шафи і присідаю біля кошика з брудним одягом, відчуваючи себе біженцем, який тікає від тоталітарного режиму. Що насправді не так вже й далеко від дійсності.

— Слухай, я хотіла вибачитися за те зауваження, яке я зробила про нього під час нашої останньої розмови.

Я зітхаю, витираючи рукою обличчя.

— Забудь про це, мамо. Я просто була чутливою.

Настає коротка пауза.

— Я відчуваю, що ми говоримо про дві різні речі.

— Я говорю про те, коли ти сказала, що такий чоловік, як він, не може закохатися в таку дівчину, як я.

Її видих звучить розчаровано.

— О, люба, давай не будемо про це знову. Це просто реальність. Кожен повинен боксувати у своїй ваговій категорії, як сказав би твій батько. Птахи одного польоту і все таке. Я маю на увазі те, що я назвала його сексуальним об'єктом. Це було трохи...

Вона ніяково сміється.

— Я не можу називати себе феміністкою, якщо я винна в тому ж, що чоловіки завжди роблять з жінками. А саме — об'єктивують їх.

Мені важко встежити за її логікою, бо зараз я просто розлючена. Їй шкода, що вона назвала чоловіка, якого ніколи не зустрічала, сексуальним об'єктом, але їй не шкода, що вона змусила свою дочку відчути себе недостойною любові успішного, привабливого чоловіка. Двічі.

— Мамо.

— Так, люба?

— Я знаю, що я не така красива, як ви з Жаклін, але іноді ти змушуєш мене відчувати себе дуже паскудно через це.

Вона здивована.

— Про що ти взагалі говориш?

Вона навмисно нічого не розуміє? Роками стримуване розчарування від того, що я була гидким каченям у родині лебедів, починає набирати обертів.

— Я говорю про бокс у своїй ваговій категорії! Я говорю про те, як ти любиш *жартувати* про те, що у мене не другий розмір, як у вас! Називати мене *товстункою* — це не ласкаве прізвисько, це особиста атака! І тільки тому, що я не висока, не тендітна і не блондинка, не означає, що я ніколи не відчую дотику чоловіка...

— Джолін!

— ... або не заслуговуватиму на кохання...

— Зачекай хвилинку!

— ... або на повагу з боку моєї сім'ї, тих, кому я повинна довіряти і з ким можу бути собою. Абсолютно незнайомі люди говорили мені приємніші речі, ніж ви! Хтось сказав мені днями, що у мене прекрасна шкіра, і я мало не знепритомніла від шоку!

— Звичайно, у тебе прекрасна шкіра, люба! Вона у тебе від мене!

Вона захищається. І зовсім не розуміє суті. З таким же успіхом я можу пояснити свої почуття цегляній стіні, тому що ніякого розуміння від неї я точно не отримаю.

Все те ж саме лайно, тільки в інший день. Емоції, які я напрацювала, випаровуються, і я не відчуваю нічого, крім виснаження.

— Гарзд. Добре поговорили, мамо. Бувай.

Я кладу слухавку, опускаю голову на коліна і зітхаю. Містер Бінглі третєся своїм пухнастим обличчям об мою ногу.

— Ти любиш мене незалежно від того, як я виглядаю, чи не так, містере Бінглі?

Його глибоке муркотіння запевняє мене, що так.

Я гладжу kota кілька хвилин, перш ніж підперезати свої душевні крижі, щоб вийти і зустрітися з Кемом. Я виходжу з шафи і вимикаю душ, потім прямую до вітальні з котом, що ризикає за мною по п'ятах.

Сидячи за кухонним столом посеред трапези, Кем кидає один погляд на моє обличчя і відкладає виделку.

— Щось не так?

Я сідаю навпроти нього, намагаючись не відчувати себе відкинутою, коли містер Бінглі стрибає на коліна Кема замість моїх.

— Можна задати тобі серйозне питання?

— Звичайно, дівчинко. Запитуй мене про що завгодно.

— Чи легше жити, будучи красивим?

Він дивиться на мене мовчки так довго, що мені стає не по собі.

— Так, добре, я визнаю, що вважаю тебе красивим.

Я махаю рукою на його тіло, жест відрази.

— Ти виглядаєш так, ніби тебе вирізав з ідеального шматка мармуру майстер-скульптор. Задоволений?

Він настільки нерухомий, що це нервує. Нарешті тихо запитує:

— З ким ти говорила по телефону?

— З мамою. Ти збираєшся відповісти на моє запитання?

М'яз на його щелепі згинається. Я відчуваю, що він злиться, але не думаю, що це спрямовано на мене.

— Гарзд. Ось тобі відповідь: моє життя ніколи не було легким.

Мій сміх схожий на звук, який можна почути на похороні.

— Справді? Тому що з того місця, де я сиджу, це виглядає досить добре.

Його очі спалахують.

— Справді? Як так?

— Давай, МакГрегор. Ти знаменитий. Ти красивий. Ти, напевно, супер багатий. У тебе є свій вибір жінок і чоловіків, судячи з усього. Для тебе світ — це один великий банкет вибору.

— Хіба?

— Чи не так?

Ми дивимося одне на одного. Температура в кімнаті, здається, потеплішала на кілька градусів. Перехопивши мій погляд, він запитує:

— Що вона сказала, що зачепило тебе цього разу?

Він робить невеликий наголос на *цього разу*. Я ненавиджу цей наголос і все, що він означає. Ще більше я ненавиджу те, що підтекст

влучний. Але найбільше я ненавиджу те, що він так легко здогадується, про що йде мова, бо цей клятий чоловік має рентгенівський зір і бачить мене наскрізь.

Я відводжу погляд, соромлячись, що мене спіймали.

— Джолін.

Я заплющую очі, стискаючи їх від гарячого уколу сліз, які викликає ніжність у його голосі. *Йому шкода мене.* Боже, я жалюгідна.

Потім він піднімається на ноги і тягне мене вгору, обхопивши руками мої зап'ястя. Перш ніж я встигаю відреагувати, він обіймає мене ведмежими обіймами.

Своїми сильними руками обхопивши мою спину і схиливши голову поруч з моєю, він каже:

— Люди можуть бути мудаками. Іноді ці мудаки — члени сім'ї. Це відстійно, але це не означає, що ти маєш приймати їхнє лайно. Лайно твоєї матері стосується її, а не тебе. Ти ідеальна така, яка ти є, дівчинко. Будь-хто, хто скаже тобі інакше — тупий клятий засранець.

Моє горло стискається. Моє обличчя зморщується. Звідкись із глибини грудей піднімається скиглення, якому неможливо запобігти. *О, ні. Не плач. Не плач, заради Бога...*

Я заливаюся сльозами, ридаю йому в груди — голосним, потворним риданням, з риданнями і соплями, моє тіло трясеться, руки вчепилися в його сорочку.

Він повільно видихає, його руки міцніше притискають мене до себе. Його наступні слова вимовляються низько і м'яко, з вагою обітниці.

— Ах, люба. Якби це був хтось інший, крім сім'ї, хто змусив тебе так плакати, він би вже був у машині швидкої допомоги.

Не знаю чому, але від цього я плачу ще сильніше.

РОЗДІЛ 19

Я притискаюся до нього, безсила зупинити себе, щоб не бути таким сумним видовищем. Роки гніву, болю і самотності виливаються з мене, як з-під крана. Я плачу до знемоги, сопучи і гикаючи, тремтячи від сорому.

Тоді Кем робить диво і підхоплює мене на руки.

Я б протестувала, але надто втомилася, тому дозволяю йому перенести мене на диван, дивуючись, з якою легкістю він піднімає вагу маленького слоненяти.

Він кладе мене на диван, підкладає мені під голову подушку, натягує ковдру до підборіддя і забирає пасмо волосся з мого вологого чола.

— Я зараз повернуся.

Коли він іде, я зариваюсь під ковдру, підібгавши ноги і ховаючи обличчя. Моє мокре, безсумнівно, поцятковане і набрякле обличчя.

Деякі жінки вміють плакати красиво, витонченими маленькими жіночими сльозами і елегантними звуками страждання, але я не одна з тих жінок. Я плачу так само, як і їм: безладно, голосно і з повною байдужістю.

Я некерована в емоціях і апетиті. Я провела так багато свого дорослого життя, намагаючись не бути неприборканою, бути меншою, більш стриманою, більш прийнятною, але під всім цим я все ще залишаюся самою собою. З усіма пристрастями, бажаннями і бурхливими потребами, з болями і печалями, з усіма потворними і прекрасними речами. Я просто некерована, особлива я, і я так втомилася прикидатися іншою.

Принаймні з Кемом мені не треба.

Він повертається зі своєї квартири через кілька хвилин, несе подарунки.

Він піднімає мої ноги, сідає на диван і кладе їх собі на коліна.

— Вилазь, дівчинко. У мене є частування.

Я відкидаю край ковдри і визираю назовні. Кем очікувально дивиться на мене, тримаючи в руках білу керамічну миску і

посміхаючись.

— Частування?

Я сідаю, вже відчуваючи себе краще.

— Шоколадне морозиво, полите калуа.

Мій подих низький і схвильований. Я простягаю руки і ворую пальцями.

— Дай мені.

— Ні, ми ділимося.

Він зачерпує ложку морозива і їсть його, дивлячись, як я облизую губи. Потім він зачерпує ложку для мене і простягає її.

Я дозволяю йому нагодувати мене, відчуваючи незручність, але водночас і втіху, як тоді, коли у мене була ангіна, коли мені було десять років, і моя мама годувала мене супом біля ліжка. Це був останній раз, коли я пам'ятаю, що вона не зробила несхвального обличчя, дивлячись на те, як я їла.

— Смачно, — кажу я, набиваючи холодний рот смакотою. — Але це не входить до моєї дієти.

— Тому це і називається *ласощами*.

Він відкушує ще один шматочок, смакуючи його, оближуючи ложку так, ніби це жіноче стегно. А може, це в моїй уяві. Спостерігати за тим, як він їсть, виразно чуттєво.

— Їжа — це паливо, але це також і комфорт. Біда трапляється тоді, коли вона стає більше комфортом, ніж паливом. Але для цього і потрібні обійми.

Він годує мене ще морозивом, і з кожною секундою я почуваюся краще.

— До речі, ти дуже добре вмієш обіймати.

— Я знаю.

Ми посміхаємося одне одному.

— А чи добре я цілуюся? Це справжнє питання, дівчинко.

Він з'їдає ще морозива, чекаючи моєї відповіді з піднятими бровами.

— Ти дочекався, поки я буду у вразливому стані, щоб запитати про це, чи не так?

— Я не такий вже й непомітний. На, візьми.

Він простягає ложку.

Я насолоджуюся повним ротом вершкового смаколика, намагаючись зробити так, щоб це тривало якомога довше, поки я ламаю голову над нейтральною відповіддю, яка не розкриє, наскільки термоядерним я вважала наш поцілунок. Я вирішую:

— Ти, здається, дуже досвідчений.

Він скорчив гримасу.

— Це жахливо клінічно.

— О, вибач, твоє его влаштовує істерику, тому що я не сказала, що це був найгарячіший поцілунок, який у мене коли-небудь був?

Він збирається покласти ще одну ложку морозива до рота, але зупиняється, тримаючи ложку біля губ.

— Так?

Ці клятві пронизливі карі очі. Я дивлюся вниз на ковдру, колупаючись в обірваному клаптику пряжі.

— Це може... бути десь там.

Коли він мовчить, я піднімаю на нього погляд з-під вій і бачу, що він посміхається до мене.

— О, замовкни, пустун, — бурмочу я.

Він поглинає шматок морозива, прицмокуючи губами.

— Для протоколу, це могло бути там і для мене.

Я перелякана і починаю швидко кліпати, як божевільна сова.

— Справді?

— Справді.

Я звужую свої очі на нього.

— Ти просто намагаєшся заспокоїти мене.

— Хіба?

Він відкушує ще один шматочок морозива, посміхаючись навколо ложки.

Я падаю спиною на подушки і натягую ковдру на обличчя.

Я чую сміх, низький і задоволений.

— Я кажу правду, дівчинко. Ти чудово цілуєшся. Дуже добре. І не так добре, як ви, американці, це називаєте, а чудово.

Я відкидаю край ковдри і дивлюся на нього.

— Але я не хочу, щоб це звучало так, ніби мені більше нічому тебе навчити, — каже він недбало, оближуючи ложку. Він скоса поглядає на мене. — Для Майкла, звичайно.

Я кусаю внутрішню частину губи.

— Чому саме?

— Хочеш список?

Тепер я обурена.

— Список? Є що покращувати? Ти ж казав, що все добре, тобто чудово!

Він піднімає плече, незворушний, наскільки це можливо. Я хотіла би розбити подушку об його обличчя, але це, напевно, відправило б у політ вазочку з морозивом. Його дурне обличчя не варте розбитої миски морозива.

Я зітхаю і сідаю, прибираючи ноги з його колін.

— Гаразд. Давай. І нічого не пропускай. Я хочу почути всю потворну правду.

Він дивиться в стелю, злегка постукуючи ложкою по краю миски.

— Це не з тих речей, про які можна говорити з кимось.

Дедалі більше хвилюючись, я суплю брови.

— То як же мені виправитися?

Він переводить погляд на мене. Його вираз урочистий і жалюгідний, як у лікаря, який збирається повідомити мені про неоперабельну пухлину в моєму мозку.

— Практика.

Не чекаючи відповіді, він зачерпує мені ще морозива і підносить до губ. Потім спостерігає своїми вовчими очима, як я затягну ложку в рот і ковтаю.

Після того, як я набралася сміливості, я наважуюся:

— То ти кажеш... ти хочеш поцілувати мене знову.

— Я хочу допомогти тобі здійснити бажання твого серця, дівчинко, — бадьоро відповідає він. — А це Майкл, так?

Знову ці вовчі очі. Я починаю плутатися.

— Ем. Так. Це... Майкл.

Його очі спалахують, але він киває, мабуть, задоволений, що доніс свою думку. — Гаразд. Подумай про це як про тренування. Якщо б ти збиралася пробігти марафон, ти б не просто пробігла двадцять з гаком миль за один раз. Ти б працювала над цим потроху. День за днем, тиждень за тижнем, потроху, поки ти не будеш у найкращій формі для великої події.

Коли я занадто довго сиджу мовчки, просто дивлячись на нього, Кем хитає головою.

— Ти маєш рацію. Це погана ідея. Ти прив'яжешся, і це буде смішно між нами. У тебе буде боліти серце. Мені буде незручно. Ти цього не знаєш, але мені нелегко розбити дівоче серце. Я не можу більше терпіти благання...

— Трясця твоїй матері, МакГрегоре!

Він виглядає приголомшеним, почувши мою лайку.

— Я просто намагаюся вберегти тебе від розбитого серця, дорогенька. Я згоден з тобою, це жахлива ідея.

— Я не збираюся закохуватися в тебе, МакГрегор. Ні від поцілунків, ні від чогось іншого.

Незворушний від мого спалаху, він недбало з'їдає ще морозива, поглядаючи на мене краєм ока.

— О, так, тепер я згадав. Ти казала, що я не в твоєму смаку.

— Саме так.

Я кажу це категорично, не впевнена, кого я намагаюся переконати — його чи себе.

Кем киває.

— Саме так. Тоді немає жодних проблем.

Я зітхаю, знімаю окуляри і проводжу руками по обличчю. Іду на кухню, відкриваю кран, бризкаю водою на обличчя, витираю його кухонним рушником. Потім знову надягаю окуляри, повертаюся, дивлюся на МакГрегора, який сидить на моєму дивані, закинувши ноги на журнальний столик, їсть морозиво, ніби він у відпустці на морському курорті, і знову зітхаю.

— Гаразд. Але це суто... освітній момент. І я не хочу про це говорити після сьогоднішнього вечора. Домовилися?

Кем навіть не обертається, коли він знизує плечима.

— Як скажеш, дівчинко. Я тут, щоб допомогти.

Це безтурботність у його погляді та голосі, повна байдужість остаточно переконує мене.

— Гаразд. Давай зробимо це.

— Звісно.

Він не підводиться з дивана.

— Ти йдеш сюди чи як?

— Мені зручно і там, де я є.

— Ох. Гм. Гаразд.

Я повертаюся до вітальні і сідаю на край дивана, склавши руки між стегнами. Я ніколи не знаю, що робити з руками, коли цілую чоловіка, тому безпечніше тримати їх у пастці.

Кем каже:

— Ну, тоді застрибуй.

— Що?

Він розмахує ложечкою, вказуючи на свої коліна.

— Чувак! Ні в якому разі! Я не сяду на тебе!

Він посміхається.

— Боїшся, що ти розпалишся і зірвеш з мене сорочку, дівчинко?

— Це смішно.

— О, так ти боїшся, що я збуджуся.

Видіння його монструозної чоловічої гідності пропливають в моєму мозку. Я вигукую:

— Щ-що? Ні! Боже!

— Добре, тому що я не буду. Досить тягнути час. Мені скоро в ліжку. Я зустрічаюся з кимось на пробіжці рано вранці.

Мені ірраціонально боляче, як від того, що я не гідна стояка, так і від того, що він планує тренуватися з кимось іншим, а не зі мною.

— З ким?

Кем перевіряє мій вираз обличчя з одним куточком рота, що скривився, дивний вираз задоволення в його погляді.

— З тобою.

— О, так. Я маю на увазі... Я знаю.

Інший куточок його рота піднімається, і тепер він посміхається мені.

— Ти чарівна, коли ревнуєш.

Я задихаюся, голосно і з силою.

— Я не ревную!

Кем нахилиється вперед, ставить вазочку з морозивом на журнальний столик, хапає мене за плечі і затуляє до себе на коліна, де я знову задихаюся, бо як же інакше?

Не кожен день дівчині випадає нагода сидіти на колінах у Годзілли.

Кем грубо каже:

— Добре. Все вирішено. Ти не ревнуєш, я не твій тип, і ти не дивишся ні на кого, крім гарненького хлопчика Майкла. А тепер припини теревенити, жінко, бо у мене інші плани на цей рот.

І о *Боже*, так і є.

Він бере мій рот майже злісно, однією рукою обхопивши мою шию, а іншою обхопивши моє плече, його губи гарячі і вимогливі. Коли його язик прориває мої губи і торкається мого, мене пронизує тремтіння, ніби я наступила на дріт під напругою.

Мої руки сплющуються на його широких грудях, я відштовхую його.

— Зачекай!

Він дивиться на мене з твердою щелепою, дихаючи нерівномірно.

— Що?

Я знімаю окуляри і кладу їх на подушку поруч з нами.

Цього разу він підходить до мене повільніше. Більш обдумано, більш контрольовано. Він запускає руки в моє волосся і нахилиє мене до себе, вагаючись з шириною простору між нашими ротами на волосину.

— Не забувай дихати, — шепоче він.

— Просто поцілуй мене вже, — шепочу я у відповідь, дивуючись, наскільки сильно це звучить як благання.

— Твої очі ще відкриті.

Я одразу ж заплющую їх.

Від його м'якого сміху по спині пробігають мурашки.

— Якби ти завжди була такою слухняною, дівчинко.

Він злегка прикушує мою нижню губу, темна, смачна маленька обіцянка.

Мої руки. Що мені робити зі своїми руками? Вони знову притиснуті до його грудей, але це здається незграбним, тому я ковзаю ними вгору по його шиї... і зариваюсь у його волосся. Боже мій. Густі, блискучі пасма волосся ковзають між моїми пальцями, як шовк. Його волосся довше, ніж у будь-кого з чоловіків в офісі, набагато довше, ніж у Майкла, за комір його сорочки, темне і хвилясте, вишукано м'яке.

Коли його язик повільно починає досліджувати мій рот, я смикаю його за розкішне волосся, забуваючи, що не повинна насолоджуватися цим.

Я вигинаюся проти нього, пом'якшуючись, розширюючись, глибоко дихаючи через ніс, коли поцілунок поглиблюється і починає обпалювати. Я не жартувала, коли говорила, що він досвідчений. Він точно знає, що робити, як змусити мою кров шипіти, а серце калатати, і всі порнографічні зображення його оголеного і розпластаного, як найкращий різдвяний подарунок, який я коли-небудь отримувала, пульсують, як неонові вивіски в моїй голові.

Мої соски стискаються. Між моїми ногами з'являється нова тяжкість, але це не він, це я, почервоніла і болюча, кожен потяг його губ посилає спалах тепла в той порожній простір всередині мене, який я починаю гостро усвідомлювати, з його приглушеними маленькими виттями потреби.

Я відриваюся, щоб перевірити, перш ніж повністю втратити себе і задушити його своїм довгим язиком.

— Як я? — бурмочу я, розчервоніла і захекана.

Його очі розплющуються. Гарячі і темні, вони притискають мене до місця.

— Присяжні ще не вирішили, — каже він густим голосом. — Потрібно більше доказів.

Його рот. Я потону в насолоді його рота. Я помру на цьому дивані, а місіс Дінвідл знайде моє тіло, пальці рук і ніг, обгризені бідним

голодним котом.

Поцілунок стає занепадницьким. Гріховним. Я стогну, відчайдушний звук виривається з глибини мого горла. Це має цікавий ефект на Кема.

Все його тіло закам'яніло.

Він бере мою голову в обидві руки, розриває поцілунок і відвертає обличчя. Кілька секунд він дихає нерівно, ніздрі роздуваються, а щелепа стає схожою на гранітну. Втиснувши пальці в мою шкіру голови, він грубо каже:

— Ти не можеш видавати такі звуки.

О, Боже. Я звучу як бородавочник. Віслюк. Дресирована свиня, яка шмигає по чагарнику в пошуках трюфелів.

— Гаразд.

Приниження в моєму голосі змушує його очі скотитися до моїх.

— Це непогано. Це просто... відволікає.

Відволікає?

Він злегка переносить свою вагу, і все прояснюється.

Я так сильно кусаю губу, що, мабуть, пустила кров. Моє серце, як колібрі, несамовито б'ється об клітку. Я шепочу:

— Ти сказав, що не будеш збуджуватися.

Він дивиться на мої губи, як воєначальник на королівство, яке він щойно захопив.

— Я збрехав.

Знову поцілунок, небезпечний, наче стоїш на краю обриву і дивишся вниз, розсуваючи бруд і каміння, що падає під ногами. Мої пальці перебирають його волосся. Його руки рухають мою голову, вліво або вправо, як йому заманеться, пульс, як барабанний дріб у моїх вухах. Я так збуджена, що відчуваю себе несамовитою, нестабільною, ніби я можу вирватися з власної шкіри.

Гусениця стає метеликом. Скинута лялечка, розправлені крила, вітер під животом. Підхоплена висхідним потоком. Б'юся, б'юся, лечу на волю.

Розрив поцілунку, раптово, вцент, розлука, як розбите скло. Паморочиться в голові, я скиглю від втрати його рота.

— Бляха. Джолін. Блядь.

Він задихається, його голос відчайдушно хрипить. Він випромінює тепло, як піч. Навіть його руки на моїй голові гарячі, пропікають мені череп.

З його запахом у моєму носі, з його теплом, що огортає мене, з його серцем, що калатає в моєму, я десь в іншому місці. Я — хтось інший. Циганка, що закликає. Співачка з виряченими очима в прокуреному джаз-клубі. Фатальна жінка у фільмі-нуар, всезнаюча посмішка, довгі ноги і горловий голос, схожий на муркотіння.

— Не зупиняйся, — кажу я своїм новим голосом. — Ти такий смачний.

Він дивиться прямо на мене, його очі інтенсивно палають. Очі тигра. Вовчі очі. Очі хижака, який ось-ось накинеться на свою здобич.

Він гарчить:

— Тобі подобається мій смак?

У цьому питанні є виклик. Крім його нерівного дихання, він настільки нерухомий, що кожен м'яз напружений.

Що відбувається?

Я різко приходжу до тями, одночасно усвідомлюючи, як далеко зайшов цей маленький експеримент, як небезпечно близько він знаходиться до точки неповернення, і бачу kota на кухонному столі, який їсть залишки вечері Кема з його тарілки.

О, чорт. Моє обличчя заливає жар.

Я не циганка. Я не фатальна жінка. Я незграбна, самотня жінка, яка сидить на колінах у найвідомішого спортсмена планети і виставляє себе повною дурепою.

— Вибач, — ледь чутно кажу я, мій голос сирий. Я прочищаю горло. — Здається, я трохи захопилася.

Я хапаю свої окуляри і злітаю з його колін, ніби мене запустили. Я біжу на кухню, де займаюся прибиранням обіднього посуду і намагаюся запобігти великому серцевому нападу. Довгий час я нічого не чую з вітальні. Коли я випадково озираюся через плече, Кем сидить, спершись ліктями на коліна і опустивши голову на руки, дивлячись в підлогу.

— То я побачу тебе вранці?

Я намагаюся зробити свій голос нормальним.

Він важко зітхає, схоже на хрипкий сміх, тільки сильніше.
Повільно піднімається на ноги.

— Ага. Побачимося вранці.

Він іде, так і не глянувши на мене, незграбна заминка в його ході.

Я намагаюся переконати себе, що моя вага, мабуть, перекрила кровообіг в його ногах, але це важко зробити, враховуючи всі докази.
Зрештою, я змушена дивитися правді в очі.

Кемерон МакГрегор був так само збуджений цим поцілунком, як і я.

Я не можу вирішити, чи це найкращий розвиток подій, чи найгірший.

РОЗДІЛ 20

Вранці ми поводимося так, ніби нічого не сталося.

Ми бігаємо засніженими вулицями, розмовляємо про регбі, Шотландію, найкращі місця на Мангеттені, про все легке і безпечне. Мені дуже хочеться поговорити з ним про поцілунок, але я знаю, що це краще залишити наодинці. До того ж, що я скажу? *Ей, це був чудовий поцілунок минулої ночі, еге ж? Ого, я, певно, так і шліфувала ту королівську кобру в твоїх штанях! Довелося лягти в ліжку і потерти дещо — як щодо тебе?*

Нічого не вийде.

На роботі я зіткнулася з трупом. Троянди, які минулого понеділка надіслав мені Кем, покінчили життя самогубством на вихідних і смердять у моєму кабінеті чимось несамовитим. Всюди розкидані зів'ялі пелюстки і хрустке листя. Я подумую про те, щоб викинути їх у відро для сміття на кухні, але відро лише трохи більше, ніж те, що стоїть під моїм столом, і не може вмістити рештки ста троянд. Крім того, я, напевно, спіткнуся і впаду по дорозі, тим самим розливши огидну квітково-рожеву воду по всьому килиму компанії і викликавши гнів Порші, яка вже зробила кілька зловісних проходів повз мій стіл, як акула, що грається з тюленем, якого вона планує з'їсти на вечерю.

Тож я покликала на допомогу.

Денні приїжджає з одним з тих сміттєвих баків промислового розміру на круглому візку з колесами.

— Ого! — каже він, посміхаючись. — Це троянди так смердять, чи ти вчора на вечерю їла чилі з бобами?

Навіть коли він не жартує про пердіння, він все одно жартує про пердіння.

— Хочеш, щоб я тобі допомогла?

— Ні, мала, я сам. дякую. Хочеш залишити вазу собі?

Я заперечую. Він швидко розправляє з трояндами, кладе всю композицію у відро для сміття і замітає ручним віником і совком сліди листя, що розкидані по підлозі.

Потім з-за стіни, що розділяє нас, я чую голос Шасти.

— Боже мій. Що за... Джолін? Це ти?

Я просовую голову через стіну і бачу її за робочим столом, втупившись в екран комп'ютера. Її очі широко розкриті від невіри, а вираз обличчя викликає у мене панічний страх.

— Це я де?

— На *TMZ*.

Вона дивиться на мене, кліпаючи.

— Ти на *TMZ*.

— Я?

Я сміюся з полегшенням.

— Я так не думаю.

Вона дивиться на екран свого комп'ютера, потім знову на мене, потім знову на екран.

— Тоді у тебе є близнюк, про якого ти не знаєш, тому що вона виглядає в точності як ти.

Насупившись, я пробираюся до її кабінки, потім перехиляюся через її плече, щоб побачити, на що вона дивиться. На екрані крупним планом ми з Кемом стоїмо ніс до носа у відділі жіночих суконь *Сакс* і дивимося одне на одного.

Жоден з нас не посміхається. Його велика рука владно обвиває моє плече. Сукні на вішалках розчавлені між нами. Це інтимний і напружений момент, і виглядає так, ніби ми або в середині бійки... або ось-ось поцілуємося.

Заголовок кричить: *Кемерон Макгрегор і таємнича жінка на шопінгу!*

Сучий син. Чоловік з камерою продав нашу з Кемом фотографію в *TMZ*.

Холонучи від жаху, я шепочу перше, що спадає на думку.

— Моє волосся справді так виглядає?

Шаста верещить.

— Це ти!

— Ш-ш-ш!

Я визираю через стінку кабінки, але, здається, ніхто не почув. Присівши назад, я впадаю в повномасштабну паніку, з пінними

долонями і прискореним серцебиттям.

— О, Боже. Що ж мені робити?

— Дівчинко! — гримить Шаста, змушуючи мене здригнутися. — Що ти повинна зробити, так це розповісти мені, що, чорт забирай, відбувається між тобою і Кемероном МакГрегором!

Поки я здригаюся і благаю її говорити тихіше, вона засипає мене питаннями, одне за одним більш настирливими, ніж попереднє.

— Як ви з ним познайомилися? Як ти могла тримати це в секреті? Між вами щось є? Він дивовижний у ліжку? О, Боже, я впевнена, що він божевільний у ліжку. Він під кайфом? Ти маєш розповісти! Як довго він витримує? Він дивакуватий? Б'юся об заклад, він супер дивакуватий, так?

Вона непристойно ворушить бровами і збирається продовжити свою тираду, аж раптом знайомий голос перериває її, і ми обидві завмираємо.

— Дами. Що, засиділися на роботі?

Ми з Шастою ковтаємо і робимо гуппі-очі одна на одну. Повільно я випрямляюся і повертаюся обличчям до музики, висуваючись на кілька дюймів, намагаючись закрити екран комп'ютера Шаста.

— Доброго ранку, містере Меддокс.

Він дивиться на Шасту, що ховається за мною, потім на екран, який, я впевнена, все ще хоча б частково видно, потім знову на мене.

— Доброго ранку.

Він відповідає спокійно, без жодної хвили емоцій у голосі, але його очі крутяться, як у божевільного, і я розумію, що я повністю влипла. Він вже знає про цю історію.

Шаста кволо каже: *Привіт*, а потім знову ховається за мою велику дупу.

— Джолін. У мене є питання щодо твоєї заяви.

Він багатозначно дивиться на Шасту, і я розумію.

— Ходімо зі мною.

Він розвертається і йде, не чекаючи відповіді, тому що, звичайно, він не повинен чекати. Він — прекрасний генеральний директор, а я —

скромна прибиральниця, яка була б щаслива цілу вічність мити йому підлогу за крихти його часу та уваги.

Я шкутильгаю за ним, рясно п'їтнїючи.

У нього довгї ноги, і він задає швидкий темп, так що важко встигати за ним. Таке відчуття, що ми від когось тікаємо. Мене поглинає почуття провини, просто так, без причини, але здається, ніби так і повинно бути, коли ми крокуємо коридором у шаленому темпі.

— Отже, ти в новинах.

Його голос лаконічний, щелепа відвисла, а очі бігають туди-сюди, ніби він стежить за наближенням ракет. Мені стає трохи легше від того, що йому теж незручно.

— Гм... так. Як ти про це дізнався?

— Чутки швидко поширюються. Це було те побачення, про яке ти казала?

— Ні!

Кажу я, занадто голосно.

— Він мій сусід!

Кілька людей дивляться на нас зі своїх кабінок, коли ми проходимо повз. Він киває одним з них, інших ігнорує.

— Так ти казала.

Я ніяк не реагую на це, не розуміючи, чи це виклик, чи що. Він думає, що я брешу?

— Він просто допомагає мені з... гм... проектом. Між нами нічого не відбувається.

Ми повертаємо за рїг, ледь не зіткнувшись з кимось, хто йде з іншого боку, але швидко відновлюємо рівновагу і продовжуємо нашу дивну прогулянку-біг, дивлячись прямо перед собою.

— То ви помирилися?

— Га?

Я — іскристе джерело інтелекту.

— Його музика. Ти казала, що він заважав тобі своєю музикою.

— А, точно. Це. Так, ми помирилися.

Це звучить надто любовно, як примирення закоханих, тому я швидко виправляю це.

— Ми оголосили перемир'я, я маю на увазі. А потім йому потрібна була допомога з покупками для його дівчини. У Шотландії. Для різдвяного подарунка.

Заради Бога, Джоеллен, просто засунь ногу в рот і покінчи з цим!

Майкл поправляє краватку, смикає її так, ніби вона його душить. Він у чудово підігнутому темно-синьому костюмі, його шкіра світиться здоров'ям у світлі прожекторів, його обличчя чисто виголене, а волосся ідеальне. Все в ньому таке досконале.

Занадто досконале?

Стривожена своєю зрадою, я спотикаюся, але швидко виправляюся.

— Зустрінемося після роботи, вип'ємо.

Тепер я ледь не падаю обличчям вниз.

— О шостій годині. *Liquid Kitty* на П'ятій.

Він не звертає уваги на мою раптову кататонію. Не чекаючи відповіді, він різко повертає праворуч і зникає в іншому коридорі, залишаючи мене з відкритим ротом.

Це що, побачення? Майкл Меддокс щойно запросив мене на побачення?

Перш ніж я втрачаю свідомість, перетворившись на желатинову купу кінцівок, я бачу Поршу, яка прямує до мене. Моє серце завмирає. Тікати вже пізно, бо ми зустрілися очима, тож я вдаю, що повертаюся з якоїсь неіснуючої зустрічі, і крокую вперед з наклеєною посмішкою і цілеспрямованою ходою.

Вона підрізає мене, коли я повертаю за ріг, зупиняється переді мною, щоб перегородити мені шлях.

Вона кладе руку на моє передпліччя і впивається пальцями.

— Будь обережною, — тихо каже вона, її блакитні очі блищать. — Будь дуже обережною, Джолін.

Перш ніж я встигаю відповісти, вона йде, цокаючи п'ятидюймовими підборами, залишаючи мене дивуватися, чому її слова звучать не як ворожа погроза, а як попередження товариша.

***

Решту дня я проводжу в жаху, змарнувавши свій антиперспірант і відчуваючи, що будь-якої миті можу впасти і померти. Мої наднирники істерично викидають гормони стресу в мої вени, і це вимагає величезного самоконтролю, щоб не випустити божевільний крик, що пульсує в моїх грудях.

Коли я приходжу додому, я розгублена.

— У мене є лише тридцять хвилин, щоб зібратися, — задихаючись, кажу я кішці, висипаючи котячий корм у тарілку. — Що мені вдягнути? Поголити ноги?

Містер Бінглі дивиться на мене з осудливим обличчям.

— Ти маєш рацію, це лише накликає неприємності. Але зачекай, я ж хочу неприємностей, хіба ні? Ми ж говоримо про Майкла Меддокса. Я хочу всіх неприємностей, які тільки можу отримати!

Очі kota звузилися до щілин.

— Ні, ти маєш рацію, заспокойся, не поспішай, зосередься на довгостроковій перспективі. Якщо я трахну його в туалеті бару під назвою *Рідке кошеня* під час першого ж нашого побачення, ми ніколи не зможемо нікому розповісти історію нашого першого побачення.

Свідченням мого божевільного стану є те, що ми з Майклом вже одружені, маємо дітей і за вечерею лукаво поглядаємо одне на одного, розповідаючи відрепетирувану брехню, яку ми придумали, коли якийсь допитливий родич захоче почути про наше перше побачення.

Я приймаю душ, одягаюся і намагаюся висушити волосся феном, але в підсумку скручую його в безладний пучок, тому що мої руки занадто сильно тремтять, щоб утримати фен в рівновазі. Я наношу шар туші, яку місіс Дінвідл подарувала мені у своїй сумці з косметикою, потім думаю нафарбувати губи помадою, але вирішую, що вона, напевно, лише розмажеться по передніх зубах, і я виглядатиму так, ніби з'їла крейду. Я відкладаю тюбик і наношу натомість шар прозорого блиску для губ.

Потім я дивлюся на себе в дзеркало.

Мій колір обличчя яскравий. Очі дикі. Бунтівні маленькі пучки волосся вибилися і плавають по всьому обличчю, як нечіткі хмаринки. Я виглядаю так, ніби нещодавно втекла з психіатричної лікарні.

— До біса, — бурмочу я. — Ось так я виглядаю. Якщо Майклу не подобається, він може посмоктати яйце.

Мабуть, риторика Кема щодо позитивного іміджу тіла має певний ефект, тому що кілька тижнів тому ці слова були б ерессю.

Я не маю достатньо часу, щоб їхати на метро в центр, тому ловлю таксі. Під час поїздки я роблю вправи на глибоке дихання, що не дає нічого, окрім того, що таксист виглядає стурбованим. Коли він висаджує мене перед баром, я баланую на межі істерики.

Це момент, про який я мріяла десять років. Десять років я була закохана в Майкла Меддокса. Десять років я тужила, мріяла і жадала, щоб він мене помітив, і ось я тут, стою на тротуарі перед баром, де він запросив мене випити з ним.

Ну, формально наказав зустрітися, але зараз не час розбиратися в деталях.

Швейцар у капелюсі з фракком відчиняє мені двері, урочисто киваючи, коли я проходжу. Я опиняюся в темному передпокої, освітленому кричущою червоною люстрою, яка кидає призми багряного світла на однотонні чорні стіни. Ефект має вражаючу схожість з капаючою кров'ю.

Здається, що *Рідке кошени* — це, по суті, портал у пекло.

— Доброго вечора, — каже голос праворуч від мене. Я ледь не вистрибую зі шкіри.

— О, здрастуйте.

З-за чорної оксамитової завіси матеріалізувався високий лисий чоловік з плечима лайнбекера у смокінгу. Його погляд ковзає по мені, швидко оцінюючи. — Ви тут, щоб зустрітися з членом?

Я подивилася адресу в телефоні, але не знала, що це членський клуб. Я думала, що це звичайний старий бар. Дурна я була.

— Ем... Майкл Меддокс?

Він нахиляє голову.

— Дуже добре. Будь ласка, дозвольте мені взяти ваше пальто.

Він простягає руку, розміром з обідню тарілку.

— Дякую.

Я скидаю пальто і віддаю його, а потім притискаю сумочку до грудей, наче рятувальний круг.

Чоловік у смокінгу посміхається, забавляючись моїм очевидним дискомфортом. Він на мить зникає за завісою, а потім повертається вже без мого пальта.

— Сюди, міс.

Він жестом запрошує мене слідувати за ним. Я йду, задоволена, що він назвав мене міс, а не мем. Це дрібниці.

Проходимо крізь ще одну чорну оксамитову завісу у велику вітальню, прикрашену кимось з ностальгією за французькими борделями ХІХ століття. Тут розкидані дивани з червоного оксамиту, облямовані китицями. Стіни прикрашають вишукано різьблені позолочені дзеркала. У каміні біля однієї стіни потріскує вогонь, надаючи кімнаті теплого сяйва.

Я намагаюся не звертати уваги на олійну картину над каміном із зображенням хтивої оголеної жінки, що розляглася на дивані з білим собакою, але вона така велика, що це неможливо. Її лукава посмішка невиразно тривожить.

Ми перетинаємо порожню вітальню і проходимо крізь ще одну завісу, і мені цікаво, чи отримав дизайнер інтер'єру оптову знижку на оксамитові порт'єри.

Ми проходимо через бар і кімнату відпочинку, яка виглядає як щось прямо з роману Едіт Уортон. Усюди еластична шкіра, блискуче дерево та відполіровані антикварні речі. Віддає привілеями вищого класу. Так само, як і клієнтура: добре одягнені джентльмени та леді з коктейлями в руках, тихо сміються або поглинуті розмовами. Ніхто не дивиться на нас, коли ми проходимо, і я вдячна за це, бо соромлюся свого вбрання.

Я впевнена, що я тут єдина, хто купує одяг в *Gen*.

Нарешті ми потрапляємо до великої їдальні. На першому поверсі стоять десятки столів і квартети великих шкіряних крісел. В одному кінці приміщення — сцена. Три інші стіни мають приватні кабінки з ворсистої кармінової шкіри, встановлені у великих нішах з завісами з обох боків, що притримуються золотими китицями.

За однією з кабін сидить Майкл з келихом у руці і дивиться на двері.

Ми зустрічаємося очима через усю кімнату, серце підскакує до горла, і мене знову охоплює жах.

Боже, якщо я тобі хоч трохи подобаюся, будь ласка, не дай мені все зіпсувати.

РОЗДІЛ 21

— Міс, — каже чоловік у смокінгу, вклоняючись. Коли він жестом вказує на Майкла, я розумію, що решту шляху до його столика мені доведеться пройти самій.

— Тримай себе в руках, — попереджаю я себе, стиснувши губи, коли підходжу до столика Майкла. — Не кажи нічого дурного. Дозволь йому говорити.

Він не зводить з мене погляду, поки я йду. На той час, коли я досягаю його, моє обличчя пульсує від жару.

— Привіт, — сором'язливо кажу я.

Він підводиться, цілує мене в обидві щоки і посміхається до мене.

— І тобі привіт. Сідай.

Я сідаю, тільки більше схоже на те, що падаю. Він мене поцілував! В обидві щоки!

— Любиш бурбон?

Він штовхає свій напій через стіл до мене.

Ні. Гидота.

— Так! Обожаю!

З полегшенням, що мені є чим зайнятися, окрім як пускати на нього слину, я ковтаю напій. І одразу ж шкодую про це.

Я кашляю, коли пари обпалюють ніс і горло. Моя гримаса огиди могла б отримати нагороду.

Майкл хихикає.

— Як щодо келиха вина натомість?

Мені так соромно, що я могла б загорнутися в одну з цих дурних оксамитових штор і провести решту вічності в коконі під столом, але я киваю, бо він чекає на раціональну відповідь.

— Дякую.

Майкл подає знак офіціантові, який матеріалізується з повітря.

— Сер?

— Пляшку *Romanée-Conti* 2000 року.

Офіціант вклоняється так низько, що стає смішно. Це схоже на позу з йоги.

— Зараз, сер.

Він зникає так само швидко, як і з'явився, залишаючи мене, Майкла і мою несамовиту невпевненість наодинці.

Майкл притуляється до кабінки, витягує одну руку вздовж спини і посміхається. — Ти прийшла.

Я знаю, що це тільки я, але це прозвучало дуже сексуально.

— Ем. Так. Я п-прийшла.

Він дивиться на мене, поки я не починаю корчитися. Потім він простягає руку і ніжно торкається моєї щоки.

— Твої щоки горять, Джолін.

Як і мої трусики, сер.

— Я трохи... це все трохи... несподівано.

Я хвилююся, що це неправильно, бо його посмішка зникає. Він проводить рукою по волоссю, ставить обидва лікті на стіл і дивиться на скатертину. На ньому піджак під колір очей, біла сорочка, розстебнута на комірі, коричневі штани і величезний масивний золотий годинник, який виблискує під світлом. Я думаю, що в ньому є діаманти.

Кем, напевно, насміхався б над чоловіком, який носить годинник з діамантами.

Чому я думаю про Кема?

Я сідаю прямо, виштовхую МакГрегора з голови і зосереджуюсь на Майклі. Красивий, елегантний Майкл, який зараз виглядає так, ніби ось-ось заплаче.

— Майкл? З тобою все гаразд?

Він прочищає горло і повертається до мене з посмішкою, яка виглядає вимушеною.

— Мені дуже шкода. Ти повинна пробачити мене — це були важкі пару тижнів. Це розлучення...

Він робить зневажливий рух рукою.

— Досить про мене і мої проблеми. Давай поговоримо про тебе.

Я не хочу говорити про себе, тому що я нудна, але головним чином тому, що його прояв емоцій зробив мене сміливою. Піддавшись імпульсу, я торкаюся його руки.

— Це абсолютно нормально бути засмученим, коли ти проходиш через розлучення. Ти не повинен прикидатися, що все гаразд.

Хто я тепер, доктор Філ?

Майкл дивиться на мене з виразом глибокої зосередженості, трохи насупивши брови.

— Спасибі тобі. Це дуже люб'язно з твого боку. Мені завжди це в тобі подобалося, Джолін. Ти добра.

Він злегка впирається пальцями в тильну сторону моєї руки, і мені доводиться змусити себе не втягнути подих від поштовху похоті, що пронизує мене наскрізь.

Ми мовчки дивимося одне на одного, поки не з'являється офіціант, а потім розбігаємося, ніби нас застали за сексом на людях.

Я обмахуюсь серветкою, поки офіціант відкорковує пляшку і наливає два келихи вина. Це пекло для моїх нервів. Якщо я сьогодні вийду з цього клубу без повного психічного розладу, то вважатиму, що мені пощастило.

Коли офіціант іде, Майкл піднімає свій келих.

— Тост.

Я теж піднімаю свій келих.

— За що ми п'ємо?

Губи Майкла піднімаються в маленькій, спокусливій посмішці.

— За нові починання.

З моїх вуст виривається слабкий хрип. Я повторюю: *Нові починання*, здавленим голосом, і випиваю вино кількома короткими ковтками.

Він зовсім не виглядає стурбованим тим, що більшість людей вважали б вагомим доказом проблеми з алкоголем. Він просто робить ковток свого вина і наповнює мій келих.

— Ти нервуєш.

Він дивиться на мене краєм ока, поки наливає.

Я важко видихаю і заплющую очі.

— Це так помітно?

— Не соромся. Мені лестить.

Я розплющую очі і не вірячи своїм очам дивлюся на його красивий профіль.

— Тобі лестить?

— Так, — відповідає він з усмішкою, ніби вказуючи на щось. — Мені це дуже подобається.

Тепер я збентежена.

— Що?

Він ставить пляшку на стіл і повертається до мене, підриваючи мене повним паралізуючим ефектом свого погляду.

— Ти не помічаєш, наскільки ти чарівна. Це дуже привабливо.

Це все, що я можу зробити, щоб не впасти замертво. Я ковтаю ще вина і тремтяче шепочу: — Дякую.

Через мить, коли я відмовляюся дивитися на нього, бо надто боюся того, що він може побачити на моєму обличчі, він запитує:

— Ти вважаєш мене привабливим?

Я засміялася сміхом, який міг би відходити від гусака.

— Привабливим? Ти що, жартуєш? Я думаю, що ти найкрасивіший чоловік, якого я коли-небудь бачила!

За винятком Кема.

Я хотіла б дати ляпаса тому, кому належить цей голосок у моїй голові, але не встигла, бо Майкл поклав руку мені на коліно, від чого моя нога спалахнула полум'ям.

На мені була спідниця, одна з небагатьох, які я маю. Це проста чорна річ, але вона добре сидить. Врешті-решт я поголила ноги, бо подумала, якого біса, якщо ми закінчимо трахатись у туалеті в *Рідкому кошенті*, то моє життя буде завершеним.

Але тепер, коли Майкл поклав свою руку на мою голу шкіру — сподіваючись, що я шльондра, якою я є, я не одягла колготки — я думаю, що це була погана ідея, тому що ефект його теплої долоні на моєму коліні — це те, що, як я уявляю, відчули три мудреці, коли вони вперше побачили немовля Ісуса в яслах.

А саме — захоплення.

— Дякую, — каже Майкл, його голос хрипкий, його погляд зупиняється на моїх губах. — Я теж знаходжу тебе дуже привабливою.

Він нахилиється так близько, що я відчуваю запах його дихання, солодкий і ароматний з сухими прянощами вина. Він збирається поцілувати мене. *О, Боже. От лайно. Це справді станеться!*

Але цього не відбувається, бо я притискаю долоню до його грудей і стримую його.

Він дивиться на мене. Я дивлюся на нього. Ми обоє не знаємо, що відбувається.

— Гм... ти технічно все ще одружений, так?

Він моргає. Хмуриться. Хитає головою.

— Ми подали на розлучення.

Точно! Він вільний агент! Давай, дівчинко!

Моя внутрішня шльондра, здається, не має совісті, але, мабуть, я маю.

— Я маю на увазі... це тільки що сталося. Минулого тижня. Може, тобі варто дати собі хвилину, щоб прийти до тями.

Його серце сильно і швидко калатає під моєю долонею. Я знаходжу це вишукано еротичним. А ще мені хочеться вдарити себе по обличчю.

— Мабуть, ти маєш рацію, — неохоче каже він, ніби зовсім не вважає, що я маю рацію. Він повільно відходить, виглядаючи розгубленим.

Я впевнена, що йому ніколи в житті ні в чому не відмовляли, але чомусь ми опинилися тут, в альтернативному всесвіті, де є сенс для такої дівчини, як я, відмовити такому чоловікові, як він.

— Ні, ти абсолютно права.

Він хитає головою, ніби прочищаючи її, і тепер виглядає приголомшеним.

— Боже мій, мені так шкода. Я не знаю, про що я думаю. Я продовжую ставити тебе в ці жахливі положення. Зараз ти, напевно, подумаєш, що я якийсь розпусний виродок, який чекає милостей для просування по службі!

Ця думка ніколи не приходила мені в голову, але зараз у мене в голові стоїть Кем, який дивиться на мене, склавши руки на грудях, і постукує ногою, як *я тобі казав*.

— Не будь смішним! — кричу я. Майкл виглядає наляканим моїми словами. Я вирішую, що настав час випити ще вина, і роблю це із задоволенням.

Знову з'являється офіціант і запитує, чи не хочемо ми замовити щось поїсти.

Майкл бере на себе відповідальність.

— Так, кожному по філе, Rare, і *Цезар* на двох. І ще пляшку вина.

— Дуже добре, сер.

Офіціант вклоняється, Майкл тягнеться до свого келиха, а я сиджу в розпачі, дивуючись, як все могло так швидко піти не так.

Я ненавиджу сире м'ясо. У мене алергія на анчоуси. Коли чоловік замовляє мені їжу, не питаючи, чого я хочу, я не відчуваю, що про мене піклуються, я відчуваю неповагу і, чесно кажучи, трохи вбивство. І я не можу перестати думати про Кема, що викликає у мене розгубленість, дискомфорт і роздратування на саму себе — триєдиний набір негативних емоцій, які складаються в непереборне бажання втекти.

О, ні. Я зараз зроблю якусь дурницю.

Я обертаюся до Майкла з крихкою посмішкою.

— Мені треба йти. Дякую за вино.

— Що? Ти йдеш? Ти ж щойно прийшла!

Я вискакую з кабінки, перш ніж встигаю передумати.

— Вибач, — бурмочу я. — Вибач. Побачимося на роботі.

— Джолін, зачекай! Не йди! Будь ласка, просто сядь і поговори зі мною!

Я вагаюся, тому що він вперше вжив слово *будь ласка*. Все інше було наказом. Я озираюся на нього. Він стоїть збоку від столу, виглядає розкаяним, розгубленим і надзвичайно красивим.

Але щось у цьому все одно здається неправильним.

— Дуже дякую за запрошення і ще раз дякую за вино, але я не можу залишитися на вечерю. Я... У мене вже є плани на вечерю.

Він виглядає таким розгубленим, що я відчуваю себе винною. Тому я поспішаю до нього і цілую його в щоку, перш ніж встигну

передумати. Коли я відсторонююся, він хапає мене за зап'ястя і притискає до своїх грудей. На вухо він каже:

— Я хочу ще поговорити. Можна я подзвоню тобі пізніше?

Його тепле дихання, що розноситься по моїй шиї, змушує мене закотити очі. Я бурмочу *так* і питаю, чи є у нього ручка, щоб я могла записати свій номер.

— Це не обов'язково. У мене вже є.

Я хмурюся, дивлячись на нього.

— Справді?

Він ніжно посміхається мені, все ще тримаючи моє зап'ястя наче на повідку.

— Ну, технічно у мене є номери телефонів всіх моїх співробітників.

— О, ясно.

Я видаю нервовий смішок.

— Звісно, є.

Його погляд падає на мої губи, і його посмішка зникає. Він нахиляється вперед, щоб поцілувати мене, але я повертаю обличчя так, що його губи торкаються моєї щоки. Його хрипкий смішок посилає мурашки по моєму хребту.

— Гарзд. Я зрозумів. Ми даємо мені час пристосуватися.

Він захоплює моє друге зап'ястя, притягує мене ще ближче і нахиляє голову до моєї шиї. Він вдихає на мою шкіру, його губи торкаються чутливого місця під моїм вухом.

Він шепоче:

— Сподіваюся, це не займе багато часу.

Він притискає найніжніший з поцілунків до пульсу, що стукає в моєму горлі, а потім відпускає мене так різко, що я спотикаюся назад.

Його очі електричні. Вони пропікають простір між нами так, що, здається, зараз спалахне саме повітря.

Не кажучи ні слова, я розвертаюся і біжу.

***

Я крокую по килиму у своїй вітальні, коли в мої двері стукають.

— Відчинено, — кажу я, вже знаючи, хто це.

Я могла би впізнати стукіт Кемерона МакГрегора з поліцейської лінійки стуків. Як і сам чоловік, він дуже характерний.

Він заходить всередину зі своєю звичайною пихою, запитує, де його вечеря, але зупиняється, коли бачить моє обличчя. Його брови зводяться разом.

— Ти знову розмовляла по телефону з мамою?

— Я ходила випити з Майклом. Він намагався мене поцілувати. Двічі.

Кем на мить завмирає, дивлячись, як я крокую.

— Намагався?

Я киваю, жуючи ніготь великого пальця, розвертаюся і крокую в інший бік.

Кем повільно зачиняє двері, обходить мене і сідає на диван. Але він не закидає ноги на журнальний столик, як зазвичай. Він нахиляється вперед, поклавши лікті на коліна і зчепивши руки, спостерігаючи за тим, як я ходжу. У тому, як він тримається, відчувається напруженість, згорнута готовність, ніби в будь-яку мить він може зірватися на ноги. Його очі схожі на очі яструба.

— Хочеш розповісти мені, що сталося?

Я розповідаю йому все, від нашого ранкового спринту коридорами офісу до найкоротшого, найдивнішого побачення в історії побачень. Коли я закінчую, Кем мовчить.

— Що ти думаєш?

Він повільно відкидається назад, розкидає руки на стегнах і видихає повітря через ніс.

— Я думаю, що це було розумно.

Я припиняю ходити і дивлюся на нього.

— Розумно? Що саме?

— Все це. Це було добре зіграно. Зволікання тільки змусить його захотіти тебе ще більше.

— Кеме, я не грала з ним!

Він крутить головою, вивчаючи моє обличчя.

— То ти не хотіла його поцілувати?

Він звучить недовіжливо, що мене злить.

— Якщо ти ще не помітив, для мене це не гра!

— Не ухиляйся від відповіді.

Я роздратовано гарчу, вириваю резинку з пучка у своєму волоссі і йду назад тим же шляхом, яким прийшла.

— Я відчувала себе неправильно. Все це було дивно. Типу, несподівано.

Голос Кема сухий.

— Ти жадала цього чоловіка протягом десяти років, дівчино. Навряд чи це несподівано.

— Раптово з його боку! Ще кілька тижнів тому він навіть не помічав мене, а тепер ми п'ємо вино в його приватному клубі в ту ж секунду, коли його дружина подає на розлучення?

— Звідки ти знаєш, що раніше він тебе не помічав? Він тобі це сказав?

Я зупиняюся і обмірковую це.

— Ну... ні.

— Він був одружений весь час, що ви знаєте одне одного, так?

— Так.

— Тож він не мав можливості сказати тобі, що ти йому подобаєшся. Це був його шанс.

Я проводжу руками по волоссю, все ще вологому на потилиці після душу, і обмірковую те, що він каже. Нарешті я падаю на диван поруч з ним і зітхаю, потираючи лоб.

— Чесно кажучи, я не знаю, що й думати. Я поводитися так, ніби у мене був нервовий зрив. Я була повністю розбита. Напевно, я все зіпсувала.

— Крім як він сказав, що хоче подзвонити тобі.

Я хитаю головою, не впевнена і розгублена.

— Яке вино він замовив?

Я піднімаю голову і дивлюся на нього.

— Чому це має значення?

— Важливо. Ти пам'ятаєш назву?

Я шукаю в пам'яті.

— *Romany Conty*? Щось таке?

Кем виглядає враженим.

— Господи. Ти йому, мабуть, дуже подобаєшся.

— Впізнаєш? Я думала, ти не п'єш вино.

— Це не означає, що я не знаю назву одного з найдорожчих бургундських вин на землі. Вони коштують щонайменше кілька тисяч доларів за пляшку.

У мене роззявляється рот. З нього вислизає хрип невіри.

— Давай повернемося до того, що ти не хочеш його цілувати. Що це все означає?

Я ретельно обмірковую питання, але не знаходжу на нього відповіді.

— Напевно... Я просто занадто нервувала.

Через мить Кем каже:

— Хм.

Перш ніж я встигаю запитати його, що, чорт забирай, він має на увазі під цим загадковим Хм, дзвонить домашній телефон. Я завмираю від жаху.

— О, Боже. Ти думаєш, це він?

— Є тільки один спосіб дізнатися, дівчинко. Піди візьми трубку.

Я починаю панікувати.

— Що, якщо я скажу якусь дурницю? Що, якщо я все зіпсую? Це може бути мій останній шанс з ним!

Кем дивиться в стелю і зітхає, але я не звертаю уваги на його роздратування, тому що у мене з'явилася геніальна ідея. Я хапаю його за руку і трясу її.

— Ти підеш і візьмеш портативний подовжувач у моїй спальні і проведеш мене через це!

Він морщить ніс.

— Не будь дурною. Я не буду ховатися на задньому плані, поки ви з симпатичним хлопчиком займаєтеся сексом по телефону!

— Ми не будемо займатися сексом по телефону!

Телефон продовжує дзвонити, і тепер у мене починає прискорено битися серце. Я штовхаю Кема і схоплююся на ноги, тикаючи пальцем у бік своєї спальні.

— Візьми трубку! Давай, давай, давай!

Я біжу на кухню і зриваю телефон зі стіни, роблю глибокий вдих, перш ніж спокійно сказати:

— Алло?

— Джолін, це Майкл.

— О, привіт.

Мені вдається звучати незворушно. Тим часом я тихо кричу на Кема і роблю дикі рухи руками, спрямовуючи його до своєї спальні.

Він хитає головою, ніби не може повірити, що його вмовляють, піднімається з дивана і зникає в моїй спальні. Через секунду я чую тихе клацання, і я знаю, що він підняв слухавку.

Низьким, хрипким голосом Майкл каже:

— Я в машині. Я не міг дочекатися, поки повернуся додому, щоб подзвонити тобі.

Я відповідаю недолугим і зовсім непотрібним нагадуванням про безпеку.

— Сподіваюся, у тебе є Bluetooth. Небезпечно і незаконно вести машину, розмовляючи по телефону, якщо у тебе немає вільних рук.

У дверях моєї спальні з'являється Кем, притискаючи до вуха слухавку портативного телефону і кривлячись від огиди. Він каже: *Ти безнадійна.*

Я відчайдушно прошу його приєднатися до мене на кухні.

Майкл каже:

— Я не сяду за кермо. За кермом буде мій водій.

— Ох.

Ага.

— Але дякую за турботу.

У його голосі звучать нотки сміху.

— Приємно знати, що ти турбуєшся про мою безпеку.

Кем підходить до мене, роблячи рукою рух, який, на мою думку, означає, що я повинна продовжувати розмову.

— Отже, гм... ще раз вибач, що я так втекла від тебе. Думаю, я просто нервувала.

Кем заходить на кухню і притуляється до стійки з нудьгуючим виглядом. До тих пір, поки Майкл не заговорить далі.

— Не треба вибачатися. Хоча, мушу визнати, коли ти сказала, що у тебе вже є плани на вечерю, я трохи занепокоївся. Ти сказала, що між тобою і цим ідіотом Кемероном МакГрегором нічого не відбувається, але я сподіваюся, що у мене немає інших конкурентів!

Кем застигає. Його ніздрі спалахують. Його погляд переходить на мене, і в ньому я бачу голокост.

Можливо, це була не така вже й гарна ідея.

РОЗДІЛ 22

Перш ніж Везувій може вивергнутися, я швидко прикладаю палець до губ Кема і ставлю Майкла на місце.

— Він не ідіот. Він насправді дуже хороший хлопець.

Майкл видає тихий звук невіри.

— Ти так думаєш тільки тому, що ти добра, Джолін. Повір мені, цей чоловік — абсолютна тварина.

Очі Кема палають на мене. Він так міцно стискає телефонну трубку, що, здається, вона може розсипатися на порошок будь-якої миті.

— Звідки тобі знати? Ти ж його ніколи не бачив!

На тому кінці дроту запанувала хвилина мовчання, потім Майкл прочистив горло.

— Ні, не бачив. Але якщо хоча б половина з того, що про нього пишуть, правда...

— Не вір всьому, що ти читаєш в газетах.

Кем виглядає задоволеним, що я заступаюся за нього, але я бачу, що він все ще хоче щось зламати. Я проклинаю себе за цю ідею і пропоную, щоб він поклав слухавку. Губи потоншали, він хитає головою.

Чудово.

— Ти, здається, дуже його захищаєш.

Я чую підтекст, не дуже тонке запрошення зіштовхнути Кема зі скелі і запевнити Майкла, що у мене в думках лише він. Чомусь мене це дуже дратує.

— Напевно, так. Він мій... друг.

Ми з Кемом дивимося одне на одного з дивним, невисловленим напруженням, що наростає між нами, в той час як Майкл голосно дихає на іншому кінці дроту.

— Справді? Ти будеш дружити з чоловіком, від якого завагітніла дівчинка-підліток і який заперечує будь-яку відповідальність?

Мій живіт падає. Мій рот роззявляється. Я з жахом дивлюся на Кема.

Кем різко натискає кнопку *Кінець* на портативному телефоні. Потім він забирає телефон з моєї руки і повертає його в підставку на стіні, роз'єднуючи мою розмову з Майклом. Він повертається до мене з твердою щелепою і опущеними бровами, його очі чорні від гніву.

— Ти йому віриш?

— По-перше, якого біса ти поклав слухавку?

— Він передзвонить через десять секунд. Ти *віриш*?

Я згадую вечірку зі стриптиз-покером у першу ніч нашого знайомства, анонімну жінку, яку він підчепив у барі і займався з нею сексом, стоячи під дверима квартири Келлена, Майкла, який назвав мені прізвисько Кема. Принц Трусикопад.

Мені боляче думати, що деякі з трусиків, які він зняв, належали неповнолітнім дівчаткам.

Я складаю руки на грудях і жорстко кажу:

— Це не зовсім моя справа, чи не так?

Кем робить крок до мене, так що тепер нас розділяє лише фут. Киплячи, він каже крізь зуби:

— Тоді чому ти судиш мене за це, навіть не знаючи правди?

Дзвонить телефон. Ми обоє ігноруємо його.

— Я не засуджую тебе.

— Дурниці.

Ми дивимося одне на одного, а телефон продовжує дзвонити.

— То це правда?

Відмова Кема тверда і остаточна, і він не моргає, коли говорить це. Я відчуваю полегшення, але не розумію чому.

— То яка правда?

Телефон дзвонить і дзвонить.

— Ти візьмеш трубку?

— Я зараз з тобою розмовляю. Я поговорю з ним пізніше.

У Кема відвисає щелепа. Він мовчить, поки телефон не замовкає, все його тіло напружене. Він робить повільний вдих, розгинає руки і відпускає дихання. Я бачу, що він намагається заспокоїтися, але не дуже успішно.

Він величезний і злий, але я його анітрохи не боюся. Незалежно від того, що ще може бути правдою, те, що він ніколи не заподіє мені шкоди — це істина, в якій я абсолютно впевнена.

Через довгий час він тихо запитує:

— Хіба це має значення, Джолін?

У цьому питанні приховане ще одне питання, але я не знаю, яке саме.

— Так, звичайно, це має значення.

Його відповідь миттєва.

— Чому?

— Тому що...

Я кидаюся за поясненням, сама не дуже розуміючи.

— Тому що ми друзі.

Його сміх короткий і гіркий.

— Твоя здатність брехати собі вражає, дівчинко.

Мені боляче, я захищаюся і злюся від його слів і його тону, які вказують на те, що він вважає мене повною ідіоткою.

— Що це має означати?

Він нахилиється ближче, так близько, що ми опиняємося ніс до носа. Він каже з м'якою люттю:

— Це означає, ми ніколи не будемо друзями.

Він розвертається на п'ятах і йде геть, залишаючи мене червоною від люті та приниження, коли мої вхідні двері грюкають за ним.

***

Тієї ночі я не спала. Поки містер Бінглі хропе і смикається на моїх грудях, ганяючись уві сні за мишами, я дивлюся в стелю, перебираючи в пам'яті все, що сталося з тих пір, як я познайомилася з Кемом. Кожну розмову, кожну ранкову пробіжку, кожну дурнувату вечерю.

Врешті-решт я вирішую, що він правий. Ми не друзі. Я — проект, який він використовує, щоб розважитися, поки він у відпустці, а він для мене — засіб для досягнення мети. Кінцевою метою є Майкл, але, швидше за все, я остаточно з цим облажалась. Він не передзвонив, за винятком одного разу, після того, як поклав слухавку Кем.

Вранці я прокидаюся в темряві і з новою силою вдягаю свій спортивний одяг. Якщо Майкл справді зацікавлений, то один дивний телефонний дзвінок не повинен бути в змозі вбити це. А якщо ні, то краще з'ясувати це зараз, ніж витратити на це роки мого життя. Я скажу йому, що телефон відключився, тому що в моєму будинку зникла електрика, і нехай фішки лежать там, де вони можуть лежати.

Коли я відчиняю двері, щоб вийти на пробіжку, я здивовано бачу Кема в коридорі, який вже розминається. Він не постукав, тож я вирішила, що він пішов без мене.

— О, привіт.

Він мовчки простягає мені пляшку зі своєю зеленою рідиною, а потім продовжує розтягуватися. Я спостерігаю за ним якусь мить, не знаючи, що сказати чи зробити, але врешті-решт вирішую, що не зможу нічого зробити, якщо ми не прояснимо ситуацію.

— Я зрозуміла. Що ти мав на увазі, коли сказав, що ми ніколи не будемо друзями. І я змирлася з цим.

Він зупиняється і дивиться на мене. У своєму звичному спортивному одязі та капюшоні він все одно здається якимось незнайомим. Мабуть, це через стіну між нами, якої раніше не було.

— Я маю на увазі, що хотіла би бути другом, але якщо ти вважаєш за краще, щоб у нас були ділові стосунки, то я не проти. Ти збираєшся жити тут ще деякий час, і було б легше, якби ми могли бути ввічливими одне з одним. Я не хочу знову мати справу з твоєю реп-музикою. Крім того, я все ще хочу, щоб ти допоміг мені з Майклом, якщо ти все ще хочеш цим займатися.

Його мовчання триває незручно довго.

— Ти впевнена, що це те, чого ти хочеш?

Чому він стоїть так нерухомо?

— Що саме?

— Майкла. Ти хочеш саме його?

Його очі прикриті капюшоном, незбагненні, як і вираз обличчя.

— Так.

Він киває, його очі закриваються, як штори над штормовими вікнами.

— Гарзд, дівчинко, допивай. Ходімо.

Ми біжимо мовчки. Це жахливо. Всі легкі жарти зникли, всі легкі розмови мертві і поховані на глибині шести футів під землею. Я прагну сказати щось, щоб виправити ситуацію, але не знаю, як саме все стало так погано.

Повернувшись до квартири, він залишає мене біля дверей з порадою.

— Якщо будеш сьогодні розмовляти з симпатичним хлопчиком, не заспокоюй його.

— У чому?

— У чому завгодно. Про мене, про іншого конкурента, про якого він згадував, про те, як пройшло ваше не побачення. Просто поведься так, ніби нічого з цього не має значення. Це зведе його з розуму. Гарзд?

— Гарзд. І дякую.

Він дивиться на мене, не посміхаючись.

— Будь ласка.

Він заходить у свою квартиру і зачиняє двері.

Я приймаю душ, одягаюся і йду на роботу, мої думки зайняті Кемом і виразом його обличчя, коли він запитав мене, чи впевнена я, що Майкл — це те, що я хочу.

***

Коли я приходжу на роботу, на моєму столі лежить записка, підсунута під клавіатуру так, що видно тільки один кут. Вона в запечатаному конверті з моїм ім'ям, надрукованим на зовнішній стороні. Цікаво, я розриваю його, навіть не знімаючи пальто.

Вибач, що засмутив тебе. Минула ніч пройшла зовсім не так, як я сподівався. Сподіваюся, ти пробачиш мене за те, що я поведився, як осел. Я так давно не ходив на побачення, що, здається, забув, як це робиться.

М.

Внизу написаний номер його мобільного телефону.

Повільно видихаючи, я ховаю записку назад у конверт і кладу його в сумочку. Потім сідаю в крісло і вдивляюся в темний екран комп'ютера, сперечаючись сама з собою про те, чи варто відправити Майклу електронного листа або зателефонувати йому.

Зрештою, я вирішую прислухатися до поради Кема і поводитися так, ніби це не має значення. Наступні кілька годин я з головою поринаю в роботу, аж поки не дзвонить мій робочий телефон.

— Говорить Джолін Біксбі.

— Цей ранок був відстійним.

Голос Кема здригається від напруги, але я миттєво відчуюю полегшення.

— І минула ніч теж. Я не могла заснути.

Виникає грізна пауза, потім він видихає.

— Я теж.

— Ти все ще сердишся на мене?

— Я ніколи на тебе не сердився, дівчинко, — тихо каже він. — Ти клята твердолоба жінка.

Слава Богу, ми помирилися. У мене паморочиться в голові.

— Добре, бо якби мені довелося знову слухати твою музику, я б викинулася з вікна.

Він сміється.

— Це трохи драматично, тобі не здається?

— До того ж, я винна тобі ще дві домашні страви.

— Справді? Ти рахувала?

Його голос — класичне самовдоволення МакГрегора *Я знаю, що ти в мене закохана.*

— Ти теж, — грайливо відстрілююся, — і навіть не намагайся це заперечувати, пустун. Мій м'ясний рулет — найкраща частина твого дня.

— Так, дівчино. Твій м'ясний рулет майже такий же смачний, як і твій пиріг.

Я посміхаюся, крутячи телефонний шнур між пальцями.

— Говорячи про мій пиріг, є якісь побажання щодо двох останніх страв?

Голос Кема змінюється, стає трохи грубуватим.

— Звичайно, я хочу цей пиріг, дівчинко. Я люблю цей пиріг. Найсолодша річ, яку я коли-небудь пробував у роті.

Тепло спалахує по всьому моєму тілу. В голові пропливає образ його обличчя, коли він перервав поцілунок на дивані, і я смикаюся на стільці. Потрібна нова тема, інакше доведеться міняти трусики.

— В інтернеті є наше фото. На сайті пліток про знаменитостей.

Він лається собі під ніс.

— Мені шкода. З тобою все гаразд?

— Так, я в порядку, і тобі не треба вибачатися. Думаю, це підвищило мій авторитет в офісі. Дівчина, яка сидить поруч зі мною, ставиться до мене так, ніби я Бейонсе. А кілька хлопців з бухгалтерії привіталися зі мною в ліфті. Думаю, зараз вони попросять у мене твій автограф.

Кем зітхає.

— Не мною цікавляться хлопці з бухгалтерії, ти, маленька ідіотка.

Це змушує мене почуватися добре. Якби переді мною було дзеркало, я б чепурилася в нього, погладжуючи своє волосся, як кінську гриву.

— Ти дуже хороший для мого его, ти знаєш це?

Він пирхнув.

— Ну, ти лайно для мого, так що принаймні один з нас щасливий.

Він нещасний? Я не хочу, щоб він був нещасний, особливо через мене.

— Не забувай, що я назвала тебе красивим, пустунчику.

Коли він не відповідає, я поспішаю далі, хвилюючись, що він подумає, ніби я збрехала.

— І я мала це на увазі. Ти як ця велика, розкішна, гора чоловіка, який, до того ж, має чудове почуття гумору і відмінний словниковий запас. Ти просто знахідка.

Його подальше мовчання лякає мене. Саме тоді, коли я збираюся запитати його, чи він ще там, він каже:

— Здається, я заслуговую на сонет. Назвемо його *Гірська людина*. Що римується з величезними м'язами?

Я сміюся, відчуваючи полегшення, що не засунула ногу собі в рот.

— Я вже написала тобі одного. Але він був не про твої м'язи, а про твої очі.

Як тільки це виходить, я хочу зробити сепуку металевим ножом для відкривання листів, що лежить у підставці для ручок біля комп'ютера. *(прим.пер. японське ритуальне самогубство шляхом розрізання живота мечем)* Я заплющую очі і м'яко б'юся головою об стіл.

Кем відпускає мене з гачка з легким сміхом.

— Звичайно, дівчинко.

Він не вірить мені. *Слава Богу.* Тому що яка можлива причина може бути, щоб я писала сонети про його очі? Немає жодної. Принаймні, не раціональна. Це просто... сталося. Я не можу відповідати за вчинки своєї музи!

— Чому ти так дивно дихаєш? — запитує Кем, коли я мовчу. — Знову ці набридливі кишкові гази тебе турбують? Хочеш, я заїду в магазин і куплю тобі кілька пар твоїх тих самих трусиків?

— Ха.

Я голосно ковтаю, намагаючись взяти себе в руки.

— Зачекай.

Він на мить замовкає.

— Тільки не кажи, що ти справді написала мені сонет.

Мій стогін — це звук когось, хто спостерігає, як труну опускають у землю.

— Дівчинко. Ти знаєш, що буде, якщо ти збрешеш мені.

Боже, ця похмура обіцянка в його голосі. *Чому, чорт забирай, мені це так подобається?*

— Так, я знаю, що буде, пустун. Ти перекинеш мене через коліно.

— Саме так.

— Але... якщо я просто не зізнаюся в чомусь, це не буде брехнею.

— Це брехня бездіяльності. Це все одно брехня.

— Боже, це виглядає так, ніби ти шукаєш привід, щоб відшльопати мене!

— Мені б хотілося знайти привід, щоб зробити тобі багато поганих речей, люба. Ти навіть не уявляєш.

Тон його голосу... *о Боже*. Низький, грубий і смертельно серйозний, він зачепив чимало моїх нервових закінчень. Гаразд, *всі* мої нервові закінчення.

Напевно, це все ті дурні поколювання змушують мене говорити те, що я говорю далі.

— Що саме?

Затамувавши подих, чекаю на його відповідь, але його мінливий настрій з похмурого і тліючого змінюється на світлий і жартівливий, як оком змигнути.

— Ах, хіба ти хочеш знати! Тобі що, нероба, роботи не вистачає?

— Гей, це ж ти мені подзвонив.

— Так, я. А тепер я кладу слухавку. Не забудь про пиріг сьогодні ввечері, люба.

Його голос знизився.

— І я хочу, щоб він був дуже гарячим.

Потім він пішов. Я поклала телефон назад у підставку, здивовано помітивши, що моя рука тремтить.

РОЗДІЛ 23

Біля шостої години Кем без стуку заходить до моєї квартири. Я на кухні готую — ви вже здогадалися — пастуший пиріг.

— Чесне попередження всім мешканцям цього будинку, Кемерон МакГрегор тут! — кричить він, зачиняючи за собою двері.

Містер Бінглі був зайнятий доглядом за собою на кухонному стільці, але коли він відчуває вібрацію дверей, що зачиняються, він завмирає, широко розплющивши очі, а потім влітає у вітальню, підібгавши хвіст від хвилювання.

— Привіт, маленький безхвостий покидьок, — чую я ласкавий голос Кема з вітальні. — Де твоя мама?

— Тут!

За кілька хвилин Кем з'являється з-за рогу вітальні з містером Бінглі, якого він задоволено накинув на плечі, наче палантин.

— *Lassie*, — заявляє він, випинаючи груди, — що ти думаєш про мою нову шубу?

Я здивовано хитаю головою, дивлячись на картину, яку вони змальовують.

— Я думаю, що ця тварина майже так само закохана в тебе, як і ти в неї.

— Так. Він розумний хлопець. Як справи на роботі?

Він шкандибає до плити і принохується до пари, що здійсмається над сковородою з м'ясом, яке я підрум'янюю.

Я відмахуюсь від котячого хвоста перед своїм обличчям.

— Добре. І дивно. Майкл залишив мені на столі записку з вибаченнями і номером свого мобільного телефону. Порша продовжує витріщатися на мене так, ніби планує моє викрадення і вбивство. А дівчина, яка сидить поруч зі мною, не перестає допитуватися про розмір твоїх причиндалів. Вона переконана, що фото на *TMZ* — це доказ того, що ми займаємось перепихоном.

— Ми вже говорили про те, що ти не поважаєш сімейні коштовності, називаючи їх *мотлохом*, дорогенька.

Він відштовхує мене ліктем з дороги, щоб зачерпнути пальцями трохи м'яса зі сковорідки.

— Гей!

Я ляскаю його по зап'ястку.

— Ти ж знаєш, я не люблю, коли ти так робиш!

— Це моя вечерея, дівчинко. Я буду їсти її так, як захочу.

Він з'їдає шматочок, облизує губи, зітхає від задоволення, потім простягає руку містеру Бінглі, який з радістю зчищає залишки соусу з пальців Кема.

Я закочую очі і повертаюся до поміщення.

— Не варто їсти недоварене м'ясо, пустунчику. Підхопиш сальмонелу.

— Пф. Ніби бактерії посміють зі мною зв'язуватися. Щоб ти знала, я ніколи не хворію.

— Зроби щось корисне і накрій на стіл, поки я не перекинула цю каструлю на твою товсту голову.

— То ти їй так і сказала, так?

Я дивлюся на нього. Він посміхається мені у відповідь, самовдоволено, наскільки це можливо. Кіт поклав голову на плече Кема і заплющив очі. Я можу заприсягтися, що він теж посміхається.

— Сказала кому що?

— Розповіла дівчині, яка сидить поруч з тобою на роботі, про велич і багатство моїх фамільних коштовностей.

Мої щоки обдає жаром. Я повертаю свою увагу назад до каструлі.

— Ні.

— Чому ні? Не схоже, що ти не знаєш.

Жар розливається по шії.

— Ти збираєшся накривати на стіл чи ні?

Кем нахиляється і навмисне каже мені на вухо:

— Скажи їй, що одинадцять дюймів. (*прим.пер. ~ 28 см*)

Коли він бачить, що мої очі вирячилися, він додає з усмішкою:

— Або ти можеш сказати їй правду і подивитися, чи вона знепритомніє.

Коли я дивлюся на нього, він робить рух великим пальцем, який вказує на те, що реальна цифра вища.

— Продовжуємо, — грубо кажу я, а потім зупиняюсь, щоб прочистити горло. *Спокійно, Джолін. Спокійно.*

— Що ти думаєш про записку Майкла?

Я бачу, що Кема розважає моя незграбна відповідь, але він відпускає її.

— Ти дзвонила йому?

— Ні.

— Ти писала йому?

— Ні.

— Ти бачила його в офісі?

— Ні.

— Тоді я думаю, що він подзвонить тобі сьогодні ввечері.

Мій шлунок скрутило від тривоги.

— Справді?

— Так. Треба обговорити стратегію.

— Стратегію? Ти говориш так, ніби це війна.

Посмішка Кема невимушена, але його очі горять з новою силою.

— Кохання — це війна, люба. Єдина річ у житті, за яку варто проливати кров.

Він відвертається і прямує до шафи за тарілками, а я дивлюся на сковорідку з киплячим м'ясом, дивуючись, чому це твердження прозвучало так зловісно.

За кілька хвилин я перекладаю готове м'ясо з овочами у форму для запікання і заливаю його картопляним пюре. Я ставлю все в духовку і встановлюю таймер, а потім наливаю собі келих вина.

Коли я ставлю пиво перед Кемом, який зараз сидить за кухонним столом з котом на колінах, він хмуриться.

— Це темне пиво.

— Я знаю. Я пам'ятаю, що ти казав, що любиш саме його.

Коли він дивиться на мене, не коментуючи, я відчуваю трохи бажання захиститися.

— Воно імпортне.

Кем нічого не каже.

— Хлопець у магазині сказав мені, що воно хороше. Воно коштує дорожче, ніж м'ясо!

— Не треба кричати, дівчинко, — каже він, його голос такий же м'який, як і посмішка. — Я чую тебе голосно і чітко.

Ще одне твердження, яке звучить багатозначно, натякаючи на невидимі шари під поверхнею. Він зводить мене з розуму цими речами! Останнє, що мені зараз потрібно, так це ще більше загадок у моєму житті!

— Ти неможливий, — буркочу я.

— Неможливо чудовий, я знаю. Повернемося до стратегії.

Я приєднуюся до нього за столом, намагаючись не посміхатися його невблаганному самолюбству, бо не хочу його заохочувати. Хоча, зізнаюся, я трохи заздрю. Мабуть, приємно йти по життю з переконанням, що ти є Божим даром для людства.

— Гарзд. Стратегія. Скажи мені, як я маю поводитися, коли він подзвонить.

— Так само, як ти поводишся зі мною.

Я скорчила гримасу.

— Я не можу поводитися з ним так, як з тобою!

— Бути самою собою, ти маєш на увазі?

— Саме так! Я йому ніколи не сподобаюся, якщо буду схожа на себе! Я катастрофа!

Кем спохмурнів, а потім зробив довгий ковток свого пива. Я ніколи не бачила, щоб хтось сердито ковтав пиво, але, мабуть, таке буває.

— Оминаючи те, наскільки це огидно, що ти хочеш бути з людиною, яка не буде любити тебе, якщо ти будеш поводитися як ти сама, я мав на увазі, що не варто потурати його егоїзму. Не принижуй себе, щоб робити йому компліменти. Поводься з ним так, ніби він твій молодший брат: іноді милий, але здебільшого дратівливий.

Я дивлюся на Кема, як на божевільного.

— Як поводження з чоловіком так, ніби він тебе дратує, може бути привабливим для цього чоловіка?

— Це працює не з усіма чоловіками. Але на таких хлопців, як він — багатих і красивих, які звикли, що жінки падають до їхніх ніг — це працює як чарівний шарм. Тому що ти — виклик, розумієш? Ти інша. Йому доводиться ганятися за тобою, і це весело, але також доводить, що ти маєш цінність. Ти не можеш просто так віддатися. Коли чоловікові доводиться важко працювати, щоб отримати те, що він хоче, він цінує це вдвічі більше, коли нарешті отримує це. Тоді ти є призом, який він заробив, а не подарунком, який йому подарували.

Я замислилася над цим на мить, розмірковуючи над усіма моїми недавніми взаємодіями з Майклом, і мушу визнати, що Кем може мати рацію.

— Гарзд, це має сенс.

Кем зупиняється посеред того, як підносить пиво до рота, і хихикає.

— Вибач, не могла б ти це повторити? Ти щойно визнала, що я можу бути правий?

— Замовкни. Що ще?

Кем робить ще один ковток з пляшки пива. Я спостерігаю за його горлом, коли він ковтає, його адамово яблуко коливається вгору і вниз, і я захоплююся тим, наскільки сильна його шия. Мій погляд переходить на його руки, на всі ці дурні м'язи, що напружують рукава його білої футболки. Його стегна, схожі на стовбури дерев, обтягнуті синіми джинсами. Його живіт, прес, як пральна дошка, окреслений під тонкою бавовною, як реклама переваг членства в тренажерному залі.

Все в ньому сильне, від його тіла до егоїзму і зубів... які зараз повністю на видноті, тому що він посміхається мені.

— Що?

Я приголомшена його раптовою сліпучою посмішкою.

— Нічого. Тільки тобі варто попрацювати над розвитком більш виразного виразу обличчя, дівчинко. Якщо ти будеш так дивитися на Майкла, він зрозуміє, що все скінчено.

— Я не витріщалася на тебе!

— Я можу зняти сорочку, якщо хочеш. Я навіть дозволю тобі погладити мої біцепси, але не більше, тому що я не просто красивий,

гідний сонетів гірський чоловік, розумієш? Я людина. У мене є почуття.

Я видихаю з огидою. Потім випиваю трохи вина, щоб виграти час і опанувати себе, адже я насправді витріщалася на нього, і він спіймав мене на гарячому.

— Ти кумедний, — нарешті вдається сказати мені незворушним тоном. — Ми можемо повернутися до стратегії, будь ласка?

Присягаюся, посмішку Кема було видно з космосу.

— Ти чарівна, коли збентежена. Ці рожеві щічки.

Я підводжуся і йду до печі, заглядаючи всередину, ніби я можу знайти ліки від мого приниження всередині. Але там лише пастуший пиріг, який, як мені здається, сміється наді мною.

Кем жаліє мене і знімає з гачка.

— Гаразд, йдемо далі. Правило номер один — назвемо його золотим правилом — змусь його переслідувати тебе. Чим довше, тим краще. Але у цього правила є багато підправил. Всі вони включають в себе мистецтво розбирати себе на частини.

— Це звучить тривожно проституційно.

— Подумай про це так, ніби ти залишаєш за собою слід з крихт. Маленьких, смачних крихт Джолін. Трохи тут, трохи там, рівно стільки, щоб посилити його голод, але ніколи не достатньо, щоб втамувати його.

Я повертаюся до столу і сідаю, починаючи відчувати себе пригніченою.

— Це все дуже складно.

— Це найпростіша річ у світі, дорогенька. Це називається спокушання, і це гра, в якій виграють усі.

За мить він додає:

— До чого було це тужливе зітхання?

— Все було б набагато простіше, якби все могло бути так, як у нас. Кем на деякий час замовкає. Він допиває своє пиво, а потім каже:

— Ти маєш на увазі, якби ви могли бути просто друзями.

Я не впевнена, що маю на увазі, тому що я сама здивувала себе цією заявою. Це було незаплановано, але мушу визнати, що це правда.

Мені не потрібно думати, коли я з Кемом. Я можу просто бути собою, тому що я не намагаюся справити на нього враження.

— О!

Засліплена спалахом натхнення, я випросталася.

— Що?

Я дивлюся на Кема, переконана, що я геній.

— Я уявлю, що він — це ти!

Кем витріщається на мене. Його щелепа працює. Він переносить свою вагу в кріслі, і кіт зістрибує з його колін, неспокійний.

— Повтори?

— Як ти казав мені робити, коли ми цілувалися — уявити, що ти — це він!

— І ти уявляла? — тихо запитує він, не зводячи з мене погляду.

Я відкриваю рот, щоб відповісти очевидне *так*. Але слово завмирає на моїх губах, тому що очевидна відповідь не є справжньою відповіддю. Це не правда.

Обидва рази, коли я цілувала Кема, я жодного разу не подумала про Майкла.

Відразу ж я починаю панікувати, мій пульс прискорюється, а руки починають тремтіти.

— Гм ...

— Давай, — м'яко каже Кем. — Збреши мені.

Ми дивимося одне на одного, і моє серце вирішує, що з нього досить цієї нісенітничі, і зупиняється в грудях. Коли дзвонить телефон, я мало не втрачаю свідомість.

Кем рухається першим. Він підходить до телефону, знімає слухавку, потім підносить її до мене, мовчки простягає і дивиться, як я підношу її до вуха.

Я знаю, що він бачить, як тремтить моя рука. Я знаю, що він бачить колір моїх щік. Я знаю, що він бачить, яким нерегулярним стало моє дихання, тому що він вбирає все це в себе, його погляд блукав по моєму обличчю, коли я пискнула в трубку:

— Алло?

— Джолін. Це Майкл.

Звичайно, це він. Всесвіт занадто багато розважається за мій рахунок.

— О, привіт, Майкле.

Ми з Кемом стоїмо в футі одне від одного і дивимося одне на одного. Моя кров відчувається як вогонь.

— Зараз вдалий час для розмови?

— Взагалі-то, Майкл, — я ковтаю, — у мене є компанія.

Кем присувається ближче, нескінченно близько, злегка нахилиється до мене, не торкаючись ногами.

— Компанія?

Голос Майкла різко звучить у моєму вусі. Занадто різко.

Поворот подій, якого я ніколи б не передбачила, і висміяла би кожного, хто насмівся б припустити, що я роздратована Майклом Меддоксом.

— Так, — твердо кажу я, розправляючи плечі. — Компанія. Я тобі передзвоню.

Майкл, здається, теж роздратований мною, але намагається приховати це ввічливими словами.

— Звичайно. Я вільний до кінця ночі. Дзвони в будь-який час.

— Обов'язково. Дякую.

— До побачення.

— Бувай.

Нічого не кажучи, я простягаю телефон до Кема. Він бере його з моєї руки, якусь мить дивиться на мене, а потім повертає телефон у підставку на стіні, все його тіло випромінює напругу.

Я не знаю, що відбувається, але відчуваю, що це дуже важливо.

— Це було добре, — каже він у стіну. — Звучало дуже природно. Коли передзвониш йому, не розмовляй більше десяти хвилин і обов'язково закінчуй розмову першою.

— Я не збираюся йому передзвонювати.

Кем повільно обертається. Наші очі зустрічаються з клацанням.

— Ні?

— У мене гість на вечерю. Я поговорю з ним завтра.

М'яз на щелепі Кема отримує неймовірне тренування.

— Ти чекала на нього десять років, дівчинко.

— Тож ще один день не зашкодить. Крім того, мені потрібна практика з золотим правилом. Я ж кидаю крихти, так?

— Я не знаю, Джолін. Це *те*, що ти робиш?

Його голос грубий, такий же нерівний, як і моє дихання... і він має рацію.

Що я роблю?

Немов за командою, дзвенить таймер на духовці. Врятував дзвінок! Я ковтаю істеричний сміх, що виривається з горла, і спотикаючись біжу до духовки. Перш ніж я встигаю туди добігти, мене хапає велика пара рук.

Потім мене притискають до стіни, і я дивлюсь в обличчя Кема. Його темне, небезпечно напружене обличчя.

Тримаючи мене за плечі і дивлячись мені в очі, він тихо каже:

— Що б ти не робила, тобі краще бути впевненою. Не поспішай. Розберися в цьому. Але будь впевненою. Ти зобов'язана це зробити заради себе.

Він відпускає мене і повертається до кухонного столу. Сідає, підпирає ноги на інший стілець, сплітає пальці на животі і посміхається.

— А тепер віддай мені цей клятий пиріг, жінко. Я вмираю з голоду. Його вираз обличчя і голос незворушні, але його очі. О, його очі. Як гаряче вони горять.

РОЗДІЛ 24

Дівчинка з нізвідки

Така давня дисфункція.

Серце розривається.

Біль, як удари важкої ваги

Хаос крил

В моїй голові

Гірко-солодкі речі.

Спати поруч зі мною в ліжку.

Десять років, одна надія, нездійсненна мрія.

А потім він заговорив, але як це могло статися?

Слова, які він сказав, були не правильними, а помилковими.

Але, можливо, проблема в мені?

Мій голод став неймовірно великим.

Я жінка, у якої немає нікого і нічого втратити.

Сьогодні середа. Я за робочим столом, роблю те, що вмію найкраще.

Відчуваю одержимість.

Я називаю сонет, який щойно склала, *Голод*, зберігаю його на жорсткому диску комп'ютера і виходжу з текстового редактора. Потім я роблю те, що останні кілька годин мучило мою совість, і гуглю Кемерона МакГрегора.

Я була приголомшена, коли пошук видав понад сорок п'ять мільйонів результатів.

Це його сторінка у Вікіпедії, його сторінки в соціальних мережах, незліченна кількість новин, інтерв'ю та фотографій. Це вражає, коли бачиш його фотографії в дії на регбійному полі, тому що він зовсім не схожий на людину, яку я знала.

Він виглядає диким. Лютим. Страшним. Так, ніби його випустили з в'язниці суворого режиму в короткострокову відпустку тільки для ігор. Немає жодної фотографії, де б він посміхався.

Поза полем, або пітчем, як я дізналася, ситуація ще гірша. Коли він перебуває в Європі, за ним, мабуть, невпинно стежать папараці, бо кожен його крок задокументований на плівку. Він хмуриться в камеру з усіх ракурсів, чи то хитаючись виходить з пабу, чи то чванливо сідає в дорогий автомобіль.

А ще є жінки.

Вічно молоді, пишні та красиві, вони обступають його на фотографіях. На вечірках, заходах, в кулуарах гри, він майже завжди обвішаний жінками, наче він клейова пастка, а вони — мухи.

Мене від цього трохи нудить, поки я не усвідомлюю, що на жодній з цих фотографій він не посміхається. І він ніколи не фотографується з однією і тією ж жінкою двічі.

Один раз і все, так, пустун? Я задумливо переглядаю знімки, з кожною хвилиною все більше переконуючись, що переді мною монтаж глибоко нещасного життя. Навіть в оточенні захопленого натовпу він виглядає злим і самотнім. Наша розмова на кухні повертається, щоб переслідувати мене.

Чи легше жити, будучи красивим?

Моє життя ніколи не було легким.

Для тебе світ — це один великий бенкет вибору.

Це так?

Якби я збиралася використовувати всі фотографії як докази, я повинна була би визнати, що те, що я вважаю бенкетом, здається йому схожим на поминки.

Я натискаю на його сторінку у Вікіпедії і читаю список його кар'єрних досягнень, нагород і почестей, а потім переходжу до розділу під назвою *Раннє життя*.

Кемерон Крістофер МакГрегор народився в бідній сім'ї матері-одиначки в Единбурзі, Шотландія, і з самого початку зіткнувся з серйозними труднощами. Народившись на дев'ять тижнів раніше терміну через жорстоке побиття його матері його батьком Дунканом, він важив лише три фунти, шість унцій (*прим.пер.* ~ 1,53 кг) при народженні. Оскільки його легені були незрілими, він потребував додаткового кисню, але через кисневу терапію у нього швидко

розвинулася ретролентальна фіброплазія, що призвело до відшарування сітківки і подальшої операції для виправлення цього стану.

— Боже мій, — прошепотіла я, жажнувшись, притиснувши руку до горла. Я читаю далі, з кожним словом все більше засмучуючись.

Засуджений до восьми років ув'язнення за напад на свою вагітну подругу, Дункан МакГрегор повісився у своїй камері, відсидівши всього десять днів. Перші кілька років життя Кемерона його мати жила лише на 180 фунтів стерлінгів на місяць від уряду. Через передчасне народження та вживання матір'ю наркотиків під час вагітності, Кемерон мав проблеми зі здоров'ям у дитинстві, включаючи повільний фізичний розвиток, труднощі у навчанні та спілкуванні, а також синдром дефіциту уваги та гіперактивності (також відомий як СДУГ).

В інтерв'ю він описував, як жорстоко над ним знущалися в школі через його маленький зріст і нездатність до навчання. Один з таких випадків привів його до лікарні зі зламаною щелепою та сильною внутрішньою кровотечею після того, як його побила до втрати свідомості банда старших хлопців.

Я починаю інтенсивно моргати, щоб очистити зір від води. Це не допомагає, тому я беру кілька серветок з верхньої шухляди і протираю куточки очей, поки знову не починаю бачити.

Коли йому було дванадцять років, мати Кемерона знайшла роботу за урядовою програмою, спрямованою на повернення працездатних громадян, які отримують допомогу, до роботи. Вона отримала посаду економки в будинку сера Френсіса Гладстона, члена Парламенту. Сер Гладстон мав трьох синів у віці від п'ятнадцяти до двадцяти років, всі вони були відомими регбістами-аматорами. Саме під їхнім впливом Кемерон вперше познайомився з цим видом спорту.

Кемерон і його мати жили з сером Гладстоном до її самогубства, коли Кемерону було вісімнадцять, того ж року, коли він був завербований до *Червоних дияволів*. Сер Гладстон і Кетрін МакГрегор, за чутками, мали романтичні стосунки на момент її смерті, але він заперечував ці повідомлення.

Я шоковано дивлюся на екран.

Обоє його батьків наклали на себе руки. До вісімнадцяти років він залишився сиротою. Він був бідним, слабким, його били і знущалися, він був абсолютно знедоленим, але якимось чином зумів знайти в собі сили, щоб стати одним з найкращих спортсменів світу.

Я відчуваю себе так, ніби мене розчавили катком. Все, що я думала про Кемерона МакГрегора, виявилось неправильним.

— Джолін.

Я починаю чути звук голосу Кема, думаючи, що я, мабуть, божеволію. Але коли я розвертаюся, він стоїть на вході до моєї кабінки, а секретарка нервово крутиться в кількох футах позаду нього.

— Цей джентльмен сказав, що ви чекаєте на нього, Джолін? — каже секретарка Кім, мила дівчина з нервовим тиком у лівій повіці. Вона завжди виглядає так, ніби змовницьки підморгує.

— Тільки не кажи мені, що ти забула про наше побачення за обідом, — бурчить Кем, коли я застигаю, спантеличена його присутністю.

— Побачення? — повторюю я глухо. Коли я бачу, як очі Кім розширюються в тривозі, я швидко відступаю. — О! Так! Вибач, я просто була так поглинена роботою, що втратила лік часу!

Погляд Кема переходить на екран мого комп'ютера.

Я схоплююсь на ноги, наче мій стілець горить, і з такою силою натискаю на кнопку живлення, що ледь не перекидаю екран. Потім я, затамувавши подих, повертаюся до Кема та Кім. Я маніакально посміхаюся, як цирковий клоун.

— Гарзд! Все готово!

Кім з розгубленою посмішкою віддаляється, а Кем просто стоїть, займаючи весь простір в кімнаті.

Периферійним зором я бачу, як верхівка голови Шасті починає сповзати по стіні кабінки. Навколо нас починають перешіптуватися, бо Кемерон МакГрегор величезний, красивий, його неможливо не помітити. Його плечі майже такі ж широкі, як мій стіл.

З божевільною посмішкою, яка міцно застигла на моєму обличчі, я промовляю крізь зуби:

— Що ти тут робиш?

— Можу запитати тебе про те ж саме, дівчинко.

Його посмішка майже така ж абсурдна, як і моя, але в той час як моя істерична, його самовдоволена.

Він повністю спіймав мене на тому, що я гуглила його. Життя, яким я його знаю, закінчилося.

Він одягнений так, як я його ніколи не бачила, що означає лише те, що він одягнув чорну спортивну куртку поверх джинсів і футболки. У поєднанні з його неохайною щелепою і черевиками, загальний ефект — це ефект невимушеної крутості. Він виглядає чудово, і він це знає.

Так само як і всі жінки на поверсі, які колективно бруднять свої трусики. Очі Шасти над кромкою стіни кабінки схожі на блюдця.

І тут відбувається найгірше, що тільки могло статися.

— Ну, це, звичайно, несподіванка. Я впізнав вас з таблоїдів. Кемерон МакГрегор, я правий?

Ми з Кемом звертаємо увагу на Майкла, який зупинився в коридорі за кілька футів від нас. Він дивиться на Кема, як на жука, якого хоче розчавити під подошвою свого мокасіна з телячої шкіри *Hermès*.

Кем смикає підборіддям на Майкла і посилає йому одну зі своїх фірмових посмішок.

— Так, я впевнений, що ви захочете автограф, але вибачте, приятелю, я вже йду. Я вже йду на обід з Джолін.

Майкл — блискучий у костюмі від *Бріоні* кольору очей Кема, коли він особливо розлючений — знизує плечима.

— Я не просив автограф.

Вони дивляться один на одного, поки я борюся з бажанням пірнути під стіл і згорнутися калачиком, поки не закінчаться удари в груди. Я можу сказати, що Кем теж впізнає Майкла, але він вдає, що не знає, хто він такий — просто ще один фанат, засліплений його присутністю.

Якщо він хотів розлютити Майкла, він вибрав ідеальний спосіб зробити це. Шия Майкла почервоніла від гніву.

Я точно знаю, що змушує гарненьких багатеньких хлопчиків потрапляти на гачок, — сказав мені Кем. Ось безпомилковий доказ.

Ситуація набуває мелодраматичного характеру, коли позаду Майкла з'являється Порша, яка прослизлає, наче лисиця, повз двері курника. Вона оглядає Кема з ніг до голови, її лисячий ніс смикається від запаху свіжого м'яса.

— О, вибачте, — муркоче вона. — Я не завадила?

Боже, між ними трьома я почуваюся, як у Бермудському трикутнику. Я нервово бурмочу:

— Ми якраз збиралися на обід!

Погляд Порші ковзає до мене. Я здивовано бачу в її очах цікавість, а не звичну ворожість. Вона дивиться на Майкла, потім на Кема, потім знову на мене, але не реагує.

Майкл жорстко каже:

— Чи не зарано для обіду? Ще ледве минула одинадцята година.

Кем відповідає зі знанням справи хихиканням.

— Джолін не могла дочекатися. Подзвонила і попросила мене прийти раніше.

Рум'янець на шиї Майкла підступає до його вух, але, що більш цікаво, цікавість у погляді Порши перетворюється на щось інше. Полегшення? Ні, це не мало б сенсу. Але я не встигаю про це подумати, бо вона здуває мене посмішкою.

— Як мило! Ти так багато працюєш, Джолін. Ти заслуговуєш на довгий обід. Я поговорю з тобою пізніше після обіду. Я просто хотіла обговорити з тобою твоє поточне робоче навантаження. Це може почекати. Джентльмени.

Вона киває Майклу, потім Кему, потім йде з пружиною в кроці.

Я роззявила рота, дивлячись їй услід, переконана, що отримала нещодавню черепно-мозкову травму. Не може бути, щоб це щойно сталося.

— Ну ж бо, дівчино. Я знаю, якою ти стаєш, коли голодна.

В голосі Кема звучать нотки знайомства, від яких рот Майкла безжально скривився. Це дивна реакція, і вона мені не подобається. Вперше в житті я бачу, щоб його обличчя було чимось іншим, окрім краси.

Майкл ловить на собі мій погляд, і твердість у його роті зникає так само швидко, як і з'явилася. Він посміхається. Це так мило, що я дивуюся, чи не вигадала я все це.

— Приємно пообідати. Побачимося пізніше. Містере МакГрегор, — він повертається до Кема з тією ж доброзичливою посмішкою, — було дуже приємно познайомитися з вами.

Я чую відтінок сарказму, але якщо Кем і чує, то не визнає його. Його посмішка широка і світла.

— Я часто це чую.

Майкл поправляє краватку, очевидно, бажаючи, щоб вона була на шиї Кема, а не на його власній, з вільним кінцем, зав'язаним на гілці дерева. Він розвертається і йде геть.

Я випускаю дихання, яке я не знала, що тримала.

— Чорт забирай, МакГрегоре, — тремтячи, кажу я, дивлячись услід Майклу. — Сподіваюся, ти знаєш, що робиш.

Кем теж дивиться, як Майкл йде.

— Звичайно, я знаю. Я веду війну.

Коли я дивлюся на нього, він підморгує.

— Якщо цей манірний маленький павич не був закоханий в тебе раніше, то тепер він точно закоханий. Немає нічого, що б його вид ненавидів так сильно, як нижчий клас, який пишається і зазіхає на його власність.

— Не будь смішним, МакГрегор. Майкл не вважає мене своєю власністю.

— Так, дівчинко, вважає. Питання в тому, чи сподобається тобі це, коли ти дізнаєшся, що таке бути власністю такої людини, як він.

Він хапає мою сумочку з мого столу, перекидає її через плече і йде коридором, не залишаючи мені вибору, окрім як слідувати за ним.

Я ігнорую відчайдушне шипіння Шести: *Сучко, якого біса?*, коли йду.

***

Ми заходимо в маленький італійський ресторанчик, який я дуже хотіла спробувати, і який належить парі, що познайомилася на побаченні наосліп і миттєво закохалася. Коли ми сідаємо за столик, я

зітхаю від щастя, оглядаючи затишний, комфортний інтер'єр, ідеальну копію того італійського закладу, куди пара пішла в ніч свого знайомства.

Вся ця історія здається мені неймовірно романтичною. Історії про фатальних закоханих — це мій криптоніт.

— Я люблю італійську кухню, — кажу я Кему, гладячи червоно-білу скатертину в клітинку.

— Я знаю.

Він клацає білою лляною серветкою на колінах. Коли я здивовано дивлюся на нього, він додає:

— Місіс Дінвідл сказала мені, що це твоя улюблена.

Я сміюся.

— Так, я завжди намагаюся змусити її спробувати мою лазанью, але щоразу, коли я пропоную, вона дивиться на мене так, ніби я пукнула у церкві.

— Британці не відомі тим, що вони схильні до авантюризму в їжі.

— Я навряд чи назвала би локшину з томатним соусом авантюрною.

Кем посміхається.

— Ти не британка.

— Тут ти мене спіймав.

— Але гарненький хлопчик, безумовно, британець. Він дасть фору навіть принцу Уельському у грошах, витрачениху відділі шовкових квадратиків і душності.

Я посміхаюся сухій оцінці Кема.

— Він просто стриманий.

— Пригнічений, ти маєш на увазі.

Я заочую очі і запихаю до рота пухнастий шматок хліба, ще теплий з духовки. Стогну від того, який він смачний. Це перший шматок хліба, який я їла, здається, за цілу вічність.

— Вуглеводи — це доказ того, що Бог нас любить, як ти думаєш?

— Здається, Бенджамін Франклін сказав це про вино.

Він спостерігає за тим, як я їм, доки мені не стає незручно.

— Ти витріщаєшся.

— Мені подобається дивитися, як ти їси. Твоє задоволення від їжі очевидне. Не часто жінка дозволяє собі таке задоволення на людях.

Мої щоки палають. Я ковтаю хліб так делікатно, як тільки можу, боячись, що виглядаю як якась сільськогосподарська тварина біля корита.

Кем сміється з виразу мого обличчя.

— Не соромся. Це сексуально.

Мене переповнює вдячність офіціантові, який в цей момент з'являється біля нашого столика, дозволяючи мені уникнути необхідності формулювати відповідь на те, що Кемерон МакГрегор знову назвав мене сексуальною. Сумніваюся, що в моєму мозку вистачить клітин, щоб впоратися з цим.

Ми даємо офіціантові наші замовлення на напої. Коли він пішов, Кемерон сказав:

— Отже.

— Отже.

Його посмішка з'являється повільно і тепло.

— Хочеш спершу поговорити про свій маленький інтернет-дослідницький проект, чи про красунчика?

Я запихаю ще один шматок хліба до рота.

— Гарзд. Красунчик. Ні, зачекай, спершу скажи мені, що то була за жінка, яка підходила до твого столу?

— Це була Порша.

Він піднімає брови.

— Вона не виглядала такою поганою, як ти її змалювала.

— Я знаю. Це дивно. Вона майже здалася людиною на хвилину.

Я знизую плечима, знаючи, що ніколи не розгадаю цю конкретну таємницю.

— Вона, напевно, була просто ошелешена, діючи як людина, а не відьма, тому що її мозок приймав приємну теплу дофамінову ванну, викликану тим, що вона стояла в трьох футах від тебе.

Очі Кема виблискують від сміху.

— О? Це те, що відбувається з жінками, коли я заходжу в кімнату?

Я махаю йому рукою.

— О, будь ласка, МакГрегор. Ти ж знаєш, який вплив ти справляєш на жінок. Ти ніби один з тих фокусників, які показують трюки масового гіпнозу, змушуючи всіх присутніх в залі кукурікати, як півні.

Він дивиться на мене якусь мить.

— Не всіх.

Офіціант повертається з нашими напоями: водою для мене і пивом для Кема. Він забирає наше замовлення і йде, тоді Кем милостиво змінює тему розмови.

— Красунчик першим ділом запитає тебе, що ми з тобою маємо спільного.

— Я вже сказала йому, що ми просто друзі.

— Тобі доведеться сказати йому ще раз. Але не втягуйся в довгу дискусію про це. Махни рукою, як ти щойно махнула на мене, і зміни тему. Якщо він наполягатиме, скажи, що я не в твоєму смаку.

Його голос темніє.

— Його не треба буде довго переконувати, щоб він у це повірив.

— Чому ти так кажеш?

Кем робить довгий ковток пива, потім дивиться у вікно.

— Тому що, скільки б у мене не було грошей, я все одно для нього лише робоча сила.

— Робоча сила?

— Сміття. Негідний навіть перебувати в його присутності, не кажучи вже про те, щоб заслужити увагу жінки, яка йому подобається.

Цікаво, наскільки його думка про Майкла зумовлена власним досвідом проживання в будинку сера Гладстона. Цікаво, як йому було рости без батька. Знаючи, що його батько наклав на себе руки, знаючи, що він бив його матір так сильно, що у неї почалися передчасні пологи.

Якими б не були помилки моїх батьків, я завжди відчувала себе в безпеці. Можливо, мене не розуміли і не до кінця приймали, але я була в безпеці. Про мене піклувалися. Я була бажаною. Я не можу уявити, з якими демонами довелося жити Кему все життя.

— Викладай, дівчинко.

Я піднімаю погляд і бачу, що Кем пильно спостерігає за мною.

Коли я трохи здригаюся під його пильним поглядом, він тихо каже:

— Я вже казав тобі, ти можеш запитати мене про що завгодно.

Я зайнята тим, що граюся з краєм скатертини, тому що відчуваю себе занадто допитливою, щоб дивитися на нього. А може, я просто боягузка. Мені важко бути свідком чужого болю, і мені здається, що розмова ось-ось прийме дуже особистий оборот.

— Я повинна вибачитися за те, що вважала, ніби в твоєму житті були тільки метелики і веселка. Я відчуваю себе паскудно від того, що ти, напевно, часто таке чуєш. Припущення про те, хто ти є. Судження.

Пальці Кема барабанять по скатертині.

— Дякую. Але це було не питання.

Звідки він знає, що я хочу його про щось запитати? Напевно, так само, як і про більшість інших речей: він спостережливий.

Я хочу запитати його, чи він щасливий. Хочу запитати, чи має він справжніх друзів. Чи це те, що він мав на увазі, коли сказав, що ми ніколи не будемо друзями — тому що всі чогось хочуть від нього, в тому числі і я.

Як я можу чесно стверджувати, що хочу бути його другом? Справжня дружба не ґрунтується на тому, що ти думаєш, що можеш отримати від неї. Вона ґрунтується на повазі до людини настільки, щоб дозволити їй бути такою, якою вона є насправді. Справжній друг — це той, хто каже *Я тут для тебе* і доводить це.

До мене дійшло, що Кем, напевно, найкращий друг, який у мене коли-небудь був.

Кем різко каже:

— *Lass.*

Мої очі печуть. Я трясую головою, роблю глибокий вдих, намагаючись заспокоїти свої емоції.

— Дай мені хвилину, — бурмочу я і роблю довгий ковток зі своєї склянки з водою. Через кілька миттєвостей швидкого кліпання очима і ковтання повітря я знаходжу в собі сили зустріти його стурбований погляд. Якби тільки мій голос не тремтів.

— Я думаю, що ти дивовижна людина. Я ціную все, що ти для мене зробив. Весь цей *проект Майкл*... він багато для мене значить. Я не сприймаю твою допомогу як належне. І я прошу вибачення за всі дурниці, які я тобі наговорила, за всі ті випадки, коли я була саркастичною або легковажною. Я не намагалася бути злою. Я просто...

— Ти просто була самою собою, — тихо закінчує Кем, коли я намагаюся знайти потрібні слова.

Коли я киваю, нещасна, щоб визнати це, він посміхається мені.

— Можеш перестати себе картати, дівчинко. Я знаю, що ти мене цінуєш. І мені подобається твій гострий язик. Мені подобається, що ти відчуваєш себе досить комфортно зі мною. Мені це потрібно, знаєш. Хтось, хто встромить шпильку в мою кульку, коли вона занадто надується.

Я видаю тремтливий сміх.

— У твоїй кулі, мабуть, стало набагато більше проколів відтоді, як ми зустрілися.

Він теж сміється, м'яким і задоволеним звуком.

— Так. Але справжній друг — це той, хто наносить удар спереду, а не ззаду.

— Це Оскар Уайльд.

— Не дивуйся так, дівчинко. Я читав Оскара Уайльда. Ти ж не думала, що я просто ще одна гарненька мордочка?

Ми посміхаємося через картату скатертину.

— Отже, ми друзі.

Він хитає головою, сміючись.

— Чому для тебе так важливо, щоб ці стосунки мали назву?

Тому що альтернатива друзям — або вороги, або коханці.

Я натягнуто посміхаюся, але не відповідаю, знаючи в глибині душі, що краще помру, ніж буду ворогувати з цією людиною.

Отже, якщо ми не друзі і не вороги, то залишається тільки один вибір.

РОЗДІЛ 25

Ми з Кемом насолоджуємося довгим обідом, безперервно розмовляючи про все і ні про що. Він дає мені поради щодо Майкла, я засипаю його запитаннями про Шотландію, він повідомляє, що ми переходимо від суто кардіо до силових тренувань, я кажу йому, що скинула ще кілька кілограмів. Ми сидимо в ресторані майже дві години.

У глибині душі я кажу собі, що Порша дозволила мені взяти довгий обід, але реальність така, що мені не хочеться повертатися в офіс. Я занадто добре проводжу час. Я продовжую тягнути час, задаючи Кему питання за питанням, поки він не сміється і не питає, чи не пишу я несанкціоновану біографію.

— Так. Я назву її *Гірська людина без маски*. Це буде миттєвий бестселер.

— Гаразд. Я схвалюю. Але тільки якщо ти включиш сонет про мої очі.

Наші погляди перехоплюють і не відпускають. Я перша відводжу погляд, червоніючи.

Повернувшись до офісу, він запитує мене, чи не хочу я, щоб він піднявся, але я кажу йому *ні*. Я бачу натовп слинявих самок, які вишикувалися перед стійкою реєстрації, чекаючи, коли він вийде з ліфта, щоб вони могли накинутися на нього.

Ми обіймаємося на тротуарі, а потім він йде. Я стою і махаю рукою його таксі, поки воно не завертає за ріг і не зникає. Потім я пробираюся в будівлю і заходжу в ліфт, готуючись до того, що може чекати на мене на тридцять третьому поверсі.

Це кривава бійня.

Спочатку до мене звертається Кім, секретарка в приймальні. Вона схоплюється з-за свого столу, щойно двері ліфта відчиняються, і підбігає до мене, сплескуючи руками, тик в її очах відбувається так швидко, що це виглядає болісно.

— Боже мій, Джолін, я не знала, хто це був, коли він увійшов. Я тільки знала, що він великий і красивий, і ох!

Вона кусає свій кулак.

— Такий гарячий! Але потім Шаста розповіла мені, хто він такий, і показала мені вашу фотографію на *TMZ*, і боже, ти з ним зустрічаєшся? Як довго це триває?

— Він мій сусід, — втомлено кажу я, повертаючись до свого столу. Кім слідує за мною, перескакуючи через кожні кілька футів від хвилювання.

— То ти з ним не зустрічаєшся? Боже, як шкода, цей чоловік просто, — вона підбадьорює себе, — палючий! Але він твій сусід, кажеш? Може, я могла б якось зайти і потусуватися, знаєш, наприклад, сьогодні ввечері? Ти вільна?

Шаста помічає мене здалеку і вискакує зі своєї кабінки. Вона мчить по коридору до мене, поки я готуюся до удару.

— Джолін! — кричить вона, хапаючи мене за руку. — Святі угодники, цей чоловік в житті в десять разів гарячіший, ніж на фотографіях! І він величезний!

— Не питай мене про його п...

— Ти повинна сказати мені, як він виглядає голим! Будь ласка? Дуже прошу? Просто натякни мені, наскільки він великий! Ось такий?

Вона тримає руки на відстані близько фута одна від одної, потім додає ще кілька дюймів.

— Такий?

Роздратована її непристойним запитанням, я насуплююся на неї.

— Ти збожеволіла, Шаста. Він не шматок м'яса. Забудь про це.

Я кидаю сумочку на підлогу, сідаю в крісло і починаю розправляти речі на столі, намагаючись виглядати зайнятою, але наді мною нависають дві самки в тічці, які не збираються відпустити мене з гачка, поки я не розповім їм більше про їхнього новоспеченого жеребця. Їхнє збуджене кудкудакання і ляскання збуджує всіх інших курей у курнику, аж раптом біля дверей моєї кабінки з'являється натовп жінок, які верещать, як божевільні.

Сью Вонг, з гострим, як бритва, чубчиком і завидними ямочками, хоче знати, як ми з Кемом познайомилися. Інший редактор з питань

закупівель, Бетані, хоче знати, чи є у нього брат. Питання летять на мене з усіх боків, аж голова йде обертом.

— Люди! — кричу я над сутичкою. — Розслабтеся! Це ж просто мій сусід!

— Що тут відбувається?

Крижаний голос Порши розсікає шум, як самурайський меч. Кури в жаху розбігаються, поки не залишаються тільки я і Порша, які мовчки дивляться одна на одну.

Порша одягнена в чудову сукню-футляр кольору нового пенні. З її ідеальним золотим волоссям і сталевими сріблясто-блакитними очима, вона виглядає так, ніби її щойно викарбували.

— Вибачте за це. Я думаю, що всі були трохи схвильовані моїм гостем.

Привид посмішки пом'якшує її зазвичай стиснуті уста.

— Навряд чи їх можна звинувачувати. Востаннє у нас на тридцять третьому поверсі був відвідувач-чоловік, коли Теодор Скенлон приходив на переговори щодо свого нового контракту.

Теодор Скенлон — один з найвідоміших авторів *Меддокс Паблішинг*. Він старіший за землю, має такий запах з рота, що може вбити дорослого чоловіка з десяти кроків, і перетворив витріщання на декольте на видовищний вид спорту. Його кримінальні романи — всі вони чудово продаються — включають тривожно високий рівень сексу між братами і сестрами. Це змушує стару видавничу максимуму *Пиши те, що знаєш* набувати абсолютно огидного нового значення.

— Ти добре пообідала?

Я насторожено дивлюся на Поршу, не довіряючи її невинному запитанню і м'якій, не чаклунській посмішці.

— Так, дякую.

— Я рада це чути. Я не жартувала, коли казала, що ти це заслужила, Джолін. Справді заслуговуєш.

Це так дивно. Чому вона така мила? Що вона задумала?

Вона повернулася, щоб піти, але я покликала її назад.

— Порша, хіба ти не хотіла поговорити зі мною про моє робоче навантаження?

Вона моргає, явно збентежена, але потім її погляд прояснюється. Вона легко каже:

— О, неважливо. Я знайшла те, що шукала. Просто... переставляю речі.

Вона йде, не пояснюючи, що означали ці загадкові слова. Я розмірковую над її дивною поведінкою, поки мені не спадає на думку щось настільки жахливе, що у мене перехоплює подих.

Порша закохана в Майкла.

О, Боже. Це, мабуть, так! Вона була невблаганною сукою по відношенню до мене протягом десяти років, завжди стежила за мною, як яструб, завжди з'являлася раптово, коли з'являвся Майкл. Ніби знала, що я відчуваю до нього. Це не могло бути важко — я ходжу за ним, як телятко за мамою. А коли одного разу з'являється чоловік, щоб запросити мене на обід, вона робить сальто 180, яке може викликати удар батоном, і це приємно, тому що я більше не загроза, якщо у мене є хлопець.

Всі ці роки Порша була закохана в Майкла, бачила, що я теж в нього закохана, і ненавиділа мене за це.

А тепер він розлучається.

І переслідує мене.

Я в такій сраці.

***

Коли я повернулася додому того вечора, мій домашній телефон задзвонив, коли я відмикала входні двері. Я вбігаю і беру слухавку, все ще в зимовому пальто і в'язаному шарфі.

— Алло?

— Привіт, Джолін.

Невелике хвилювання проходить через мене при звуці його голосу.

— Привіт, Майкле!

— Зараз вдалий час для розмови?

Я оглядаю кухню і вирішую, що містер Бінглі може почекати кілька хвилин на їжу, хоча він і дивиться на мене з кутка, де стоїть його порожня тарілка. Якби він міг схрестити руки, він би це зробив.

— Так, ти дуже вчасно. Як ти?

Я сідаю за кухонний стіл і розмотую шарф з шиї.

— Добре, дякую. Я радий, що ми нарешті отримали можливість поговорити. Здається, я завжди не вчасно.

Його голос теплий, тому я знаю, що він не скаржиться. Я відчуваю полегшення. Я була впевнена, що після того, що сталося сьогодні в офісі, мені доведеться неабияк принижуватися. Я не бачила його до кінця дня і побоялася відправити йому електронного листа, але якось безпечніше говорити так, ніж віч-на-віч.

— Вибач, що не передзвонила тобі вчора ввечері. Вечеря трохи затягнулася, і я не знала, до котрої ти зазвичай не лягаєш спати.

— Ти можеш дзвонити мені в будь-який час. Я не жартую. Вдень або вночі, не соромся дзвонити.

— Гарзд.

Я відчуваю сором і задоволення, а також радість від того, що він не допитувався, з ким я вечеряла.

— Дякую. Ти зараз у себе вдома?

— Так. Ми домовилися, що вона залишиться в будинку, поки адвокати сперечаються про те, кому що залишиться. Я зняв квартиру з видом на Центральний парк. Вид вражаючий. Тобі сподобається.

Трохи дивно, що він уникає називати ім'я своєї дружини і замість цього звертається до неї *вона*, але я занадто зациклена на спробі з'ясувати, чи не запросив він мене до себе, щоб потурбуватися про це.

— Я впевнена, що так. Звучить чудово.

Ми мовчимо якусь мить, ніяково дихаючи одне на одного, поки Майкл не каже: — Гарзд, я повинен зняти це з моїх грудей.

О, Боже. Це звучить погано.

— Що таке?

Він сміється тихим, сором'язливим сміхом.

— Я ревную тебе до твого регбіста.

Я знаю, що він шукає заспокоєння, але замість того, щоб роздратуватися, я знаходжу це визнання чарівним. Він, по суті, каже, що Кем — людина, гідна його ревностів, що доводить, що він не сноб, яким Кем його вважає, і в той же час демонструє вразливість. Людині,

яка має все на світі і звикла, що в її присутності всі кланяються, нелегко визнати, що інший чоловік змушує тебе ревнувати.

Акції Майкла тільки що піднялися на кілька сходинок в моїй оцінці.

— Тобі не потрібно до нього ревнувати. Я говорила тобі правду, коли сказала, що ми друзі. Між нами насправді нічого не відбувається.

Майкл з полегшенням видихає.

— Приємно це чути. Я знаю, що не маю права ревнувати, але, чесно кажучи, я так довго думав про тебе, що, напевно, моє серце розбилося б, якби тебе забрали, як тільки я вийшов на свободу.

Він говорить про розлучення, як про умовно-дострокове звільнення з в'язниці, але мене відволікає щось набагато важливіше.

— Ти думав про мене? — прошепотіла я, і моє серце радісно затанцювало в грудях.

Його голос теж стихає.

— Ти повинна була знати. Боже мій, скільки часу я провів, дивлячись на тебе, я боявся, що всі знають.

Відчуваючи слабкість, я закриваю очі. Це відбувається. *Це справді відбувається.* Всі ці ночі мені снівся цей чоловік, який говорив ці слова, і це більше не сон... Це реальність.

— Ти нічого не говориш.

— Вибач, я просто... вбираю все це в себе.

Від мого сміху перехоплює подих, бо в легенях немає повітря.

— Мені важко в це повірити.

— Не варто. Ти прекрасна дівчина, Джолін. Я завжди так думав.

Якби астероїд пробив стелю і зніс мою квартиру і мене разом з нею, я б померла щасливою жінкою, тому що моє життя тепер повноцінне.

Майкл Меддокс назвав мене красивою. Або він зараз сидить у своїй квартирі за мільярд доларів з видом на Центральний парк під кайфом від грибів, або він говорить правду. Ніхто ніколи не говорив мені нічого такого чудового, як те, що він щойно сказав.

Ти прекрасна така, яка ти є, дівчинко.

Мої очі широко розплющуються. *Якого біса МакГрегор робить в моїй голові? У такий момент, як цей, не менше!*

— Ти все ще там?

Я сказала перше, що спало мені на думку, тому що я так схвильована тим, що Гора втрутився в мою прекрасну мить з Майклом.

— Я просто думала про Поршу.

Майкл звучить збентежено від мого дивного переходу.

— Порша? А що з нею?

— Я думаю, що вона закохана в тебе.

Майкл сміється, довго і щиро.

— Ти переоцінюєш її. Якби вона була закохана в мене, це означало б, що у неї є серце!

Я мушу посміхнутися, бо це правда. Тоді Майкл каже:

— Крім того, у мене немає потрібного обладнання.

Я нахмурюю брови.

— Перепрошую?

— Порша — лесбійка.

Я роззявила рота на кота, який витріщився на мене, ніби роздумуючи, чи варто йому риссю підбігти до мене і начепити клубок шерсті на мій черевик.

— Лесбійка? Порша лесбі?

— Так. Не кажи мені, що ти не знала.

Очевидно, список речей, яких я не знаю, довгий і прославлений.

— Я й гадки не мала! Звідки ти знаєш?

— Я знайомий з її дівчиною. Вони вже багато років разом. Порша і моя дружина служать разом у правлінні національної організації з ліквідації неписьменності. Ми багато разів бачили їх у суспільстві.

Я рада, що сиджу, бо якби я стояла, то могла би вже впасти і розбити собі череп об підлогу.

Порша — лесбійка. А це означає, що вона не закохана в Майкла. А це означає, що моя теорія про те, чому вона завжди була сукою по відношенню до мене, настільки далека від істини, що вона навіть не знаходиться в тому ж районі.

— Ого. Чесно кажучи, я й гадки не мала. Цікаво, чому вона ніколи не приводила свою подружку на жодну зі святкових вечірок чи літніх пікніків?

Настає коротка пауза.

— Думаю, вона боялася, як це розцінять співробітники.

— Що ти маєш на увазі під *розцінять*? Ти думаєш, вона боїться, що її будуть дискримінувати?

— Ну, звичайно.

— Я не розумію. Чому *звичайно*? Я знаю з десятків геїв у *Меддокс*, які відкрито кажуть, що вони нетрадиційної орієнтації, і ніхто їх не ображає. Культура компанії дуже інклюзивна, але навіть якщо б це було не так, у нас є написана політика проти дискримінації. І є федеральний закон...

— Ніхто з керівництва компанії не є відкритим геєм.

Різкість його тону змушує мене зробити паузу.

— Це правда, — повільно кажу я, намагаючись зрозуміти дещо. Чому він звучить роздратовано?

Коли Майкл знову заговорив, його голос повернувся до нормального.

— Я, звичайно, заохочував її взяти на себе роль лідера в цьому питанні, але вона не відчуває себе комфортно. І не мені наполягати на цьому. Я поважаю її бажання залишати своє приватне життя приватним.

— Так, звичайно, якщо їй не комфортно...

— Але досить про Поршу, — перебиває Майкл. — Давай поговоримо про тебе. Ти тренуєшся? Бо я помітив, що останнім часом ти виглядаєш трохи підтягнутою.

Так ось на що я маю з нетерпінням чекати, коли у мене настане менопауза. Цей спалах може запалити всю кухню. За кілька ударів серця я розчервонілася і обливаюся потом.

— Так, я тренувалася, — боязко зізнаюся я. — Це той проект, про який я говорила, що мені допомагає Кем. Я вирішила почати займатися спортом і краще харчуватися, а він, знаєш, професійний спортсмен.

— Це чудово, Джолін!

Я не можу сказати, чи його ентузіазм викликаний тим, що йому подобається ідея мого тренування, чи тим, що він відчуває полегшення від того, що нарешті відкрив для себе основу моїх стосунків з Кемом.

— Я дуже радий за тебе. Я теж люблю тренуватися. Може, ми могли б тренуватися разом! Ти любиш сквош?

— О, звичайно... Я люблю кабачки. Я дуже сподіваюся, що він говорить про цей овоч. (*прим.пер. гра слів: squash як кабачок і як сквош — вид спорту*)

— Чудово! Коли я повернуся з Лондона, я візьму тебе в свій клуб.

— Ти їдеш до Лондона?

— Так. Я їду завтра. Я хотів тобі сказати, але не було можливості. У мене зустрічі з деякими нашими європейськими дистриб'юторами, але я повернуся в суботу двадцять третього.

Раптом мене охоплює холодний жах.

— Це ж день офісної святкової вечірки. Ти встигнеш?

Його голос теплішає.

— Нізащо не пропущу.

О, Боже. Це схоже на знак.

— Гарзд. Може, ми зможемо листуватися, поки тебе не буде? Ну, знаєш, просто щоб підтримувати зв'язок?

— Я б цього хотів, — пробурмотів він. — Мені б дуже цього хотілося. І Джолін?

— Так?

— Я так радий, що ми нарешті змогли поговорити.

Я прошепотіла:

— Я теж.

Містер Бінглі, втомлений очікуванням вечері, видає такий звук, ніби з нього живцем здирають шкіру. Я сміюся, як божевільна, відчуваючи себе високо, вільно і небезпечно щасливою, як Ікар, що підлетів надто близько до сонця.

Але я не буду думати про те, що сталося з тим ідіотом. Я закінчую розмову і годую свою вибагливу тварину, думаючи лише про те, через скільки днів я знову побачу Майкла і на скільки кілограмів стану легшою.

Худе тіло, худе серце, худе кохання до біса, я маю увійти худою на святкову вечірку, і хай допоможе Бог дурневі, який спробує стати на моєму шляху.

РОЗДІЛ 26

Я заглиблена в пошук в інтернеті, як грати в сквош, коли у вхідні двері вривається Кем з великим букетом соняшників, загорнутим у целофан і папір. Він бачить мене за журнальним столиком з ноутбуком і посміхається.

— Ти знову шукаєш мене, чи не так, дівчино? Тьху. Це стає нав'язливою ідеєю!

— Змирися, пустунчику. Є цілий великий світ, який тебе не стосується. Я намагаюся навчитися грати в сквош. Для кого ці квіти?

Він дивиться наліво, направо, потім назад.

— У цій квартирі живе ще хтось?

Здивована і зворушена, я встаю.

— Вони для мене? Справді?

Він хитає головою і драматично зітхає.

— Христос на милиці, міс Снаффлботтом, ви безнадійні. Візьміть ці клятві речі, поки я не вдарив вас ними по голові.

Я підходжу до нього і беру з його рук величезний букет.

— Це мої улюблені.

Посміхаючись, торкаюся яскраво-жовтих пелюсток.

— Вони завжди нагадують мені про дім. Моя мама щоп'ятниці приносила їх свіжими з фермерського ринку, коли я була маленькою.

— Я знаю.

Я дивлюся на нього, насупивши брови.

— Ти рився в моєму смітті чи що?

Він посміхається.

— Місіс Дінвідл любить гарні плітки.

Я сміюся.

— Це правда. Але...

Він бачить мою розгубленість і жаліє мене.

— Це наша остання вечеря, дівчинко. Здається, нагода вимагає квітів.

— Це звучить незручно по-біблійному, але дякую.

Я розглядаю його обличчя, свіжо поголене і сяюче.

— Бачу, ти виявив, що у тебе є бритва.

Він проводить рукою по щелепі.

— Так. Я вже почав виглядати трохи по-печерному.

Його погляд падає на мене.

— Ти любиш, щоб чоловіки виглядали як справжні гарненькі хлопчики, тож я подумав, що це особлива ніч і все таке, тож я доклав зусиль.

— Росливість тобі більше пасує, — кажу я, не подумавши. — Ти надто мужній, щоб бути недоглянутим. Всі твої шорсткості набагато більше...

Кем посміхається до мене, як кіт, який щойно загриз гарненьку товсту канарейку.

Я важко зітхаю.

— О, замовкни, пустун, — бурмочу я і відступаю на кухню, щоб знайти вазу.

— Ні, не думаю, що я це зроблю, дівчинко, — бурмоче Кем, йдучи за мною. — Принаймні, поки ти не скажеш мені, чим закінчується це речення.

Він сідає за кухонний стіл, закладає пальці за голову і дивиться на мене.

— Це закінчується тим, що я встромляю гострий предмет тобі в око.

Я нишпорю в коморі та шафках під раковиною, поки не знаходжу вазу, достатньо високу, щоб помістилися соняшники, а потім займаюся їх розстановкою, весь час гостро відчуваючи лайножерську посмішку Кема, спрямовану в мій бік.

— Гарячий? Сексуальний? Руйнівний? — розмірковує він вголос, явно насолоджуючись моїм збентеженням. — Хм. Вона німа на цю тему. Я, мабуть, вже близько.

— Ти наближаєшся до серйозних тілесних ушкоджень. Мовчи.

Його сміх сповнений захоплення. Я дивлюся на нього і вражена тим, наскільки він виглядає інакше, ніж на всіх тих фотографіях, які я бачила в Інтернеті. Він виглядає щасливим і невимушеним, так, ніби

його нічого не турбує. Ніби його місце тут, у цьому кріслі за моїм кухонним столом.

— Чому ти ніколи не посміхаєшся на фотографіях?

Його сміх стихає, посмішка зникає, а очі набувають дивної твердості. Я відчуваю, що ступила на мінне поле, але я вже тут. Можу з таким же успіхом стрибнути прямо в нього.

— Я маю на увазі, я бачу, що ти весь час посміхаєшся і смієшся, як зараз, але на фотографіях ти завжди виглядаєш якимось... нещасним.

Мовчки, Кем дивиться на мене, як мені здається, дуже довго. Потім він каже:

— Ти ж не можеш бути такою наївною.

Його грубий тон дивує мене, як і його слова.

— Що ти маєш на увазі?

— Я маю на увазі, витрать трохи часу на роздуми над тим, про що ти щойно запитала мене, жінко, і ти знайдеш свою клятву відповідь.

Я відмовляюся піддаватися його залякуванням і посилаю йому у відповідь такий самий палаючий погляд, який він посилає мені.

— Чого ти на мене злишся? Ти ж казав, що я можу запитати тебе про що завгодно!

Наші погляди зіткнулися, як мечі, але він зачепив мої почуття, тож я не буду першою, хто відвернеться. Я нічого не зробила, лише поставила невинне запитання. Я не винна, що його настрій змінюється швидше, ніж погода.

— Ах, дівчинко.

Він проводить руками по обличчю. Його низький сміх звучить неймовірно сумно.

— Ти мене вб'єш.

— Так, можливо, якщо продовжуватимеш поводитися, як козел. Якщо ти не помітив, у мене в руці секатор.

Він починає сміятися, спочатку тихо, будуючи свій сміх на сумному хихотінні, але потім він переходить у повний регіт, закинувши голову назад, один кулак б'є по столу.

— Ти такий до біса дивний, — бурчу я і продовжую розкладати соняшники.

— А ти не бачиш далі свого носа, але ми все одно тут.

— Ти зі своїми двозначними висловлюваннями мене згубиш, пустунчику. До речі, про поганий зір, у мене питання.

Коли я повертаюся, то бачу, що він посміхається.

— Звісно, що так.

— Як ти думаєш, чи варто мені викинути окуляри?

— Заради чого, монокля?

— Так, монокля, — саркастично кажу я. — Це ж так стильно. Ти можеш хоч секунду бути серйозним? Це важливо.

Він робить на обличчі подобу суворості.

— Так. Це я серйозно. Це видно по моїй нахмуреній брові.

Коли я просто дивлюся на нього кислим поглядом, його фальшивий серйозний вираз вбиває чергова сліпуча посмішка.

— Гаразд, гаразд. Не накладай на мене порчу. Питання в тому, чи вважаю я, що тобі варто зняти окуляри?

— Ось у чому питання.

Він хитає головою, стискає губи і так довго розглядає моє обличчя, що я починаю червоніти.

— Сфотографуй, пустунчику, так буде довше, — бурмочу я, зніяковівши.

— Я намагаюся вирішити, як сказати щось таке, щоб не образити твою манірну сутність.

— Манірну? Що це за слово взагалі?

Кем виглядає самовдоволенням.

— О, модна пані редакторка не чула про нього?

Коли я продовжую витріщатися на нього, він поступається.

— Це означає скромний. Брезгливий.

— Ти називаєш мене ханжою?

В його очах з'являється зловтіха.

— Жоден чоловік, який коли-небудь цілував тебе, не назвав би тебе ханжою, люба. Я хочу сказати, що ти дуже чутлива до своєї зовнішності. Одне недоречне слово, і ти будеш зачинена у своїй

кімнаті, складаючи список усіх причин, чому ти вважаєш себе потворною.

Мені потрібен час, щоб осмислити це.

Перше речення могло бути неймовірним компліментом, або він міг мати на увазі, що є набагато гірші слова, ніж *ханжа*, які чоловіки, що цілували мене, використовували б, щоб описати мене. Наприклад, *жахлива* або *огидна*.

А ще він зауважив, що я чутлива до своєї зовнішності. Хоча я, напевно, не зачинилася б у своїй кімнаті, щоб скласти список усіх своїх недоліків, я легко можу уявити, як я роблю це за кухонним столом. Насправді, я впевнена, що десь у моїй квартирі є аркуш паперу під назвою *Речі, які потрібно покращити*, де серед моїх недоліків вказані *щиколотки* та *дивні родимки*.

Це означає, що Кемерон МакГрегор мене розкусив. Якщо бути чесною із самим собою, то з самого початку.

— Не ламай собі голову, аналізуючи це, Джолін, — похмуро каже Кем.

— Нічого не можу вдіяти. Мій мозок налаштований думати про речі до смерті.

Він кривить губи.

— Та невже?

Я закриваю очі, зітхаю і чую, як він хихикає.

— Гаразд. Ось що я думаю про те, щоб ти викинула свої окуляри.

Я розплющую очі і чекаю його продовження, знервовано гризучи ніготь великого пальця.

— Я не думаю, що тобі варто це робити.

Чи відчуваю я полегшення? Я розчарована? Роздратована? Господи, цей чоловік скручує мене, як крендель.

— У мене є контактні лінзи, але я ніколи їх не ношу, бо від них очі червоніють.

— Дякую, що поділилася, — бурмоче він. — Запитай мене, чому я не думаю, що тобі варто позбутися окулярів.

— Чому ти вважаєш, що мені не варто позбутися окулярів?

— Тому що в них ти виглядаєш розумною, і сексуальною, і ніби тобі все пофіг, що теж сексуально.

— Ох.

Я не можу придумати, що ще сказати. Він знову назвав мене сексуальною. Це вже стає традицією.

— Я не закінчив.

Це звучить досить зловісно, тому я починаю жувати свій ніготь з новою силою.

— Основна причина, по якій я не думаю, що тобі варто від них позбавлятися, полягає в тому, що вони тобі подобаються. Якби не подобалися, ти носила б контактні лінзи або зробила б лазерну корекцію. Але тобі подобаються твої окуляри, тому ти повинна їх носити.

— Але... хіба більшість хлопців не вважають дівчат в окулярах придуркуватими?

— Кількість довбаних переживань щодо того, що кляті чоловіки думають про твій вигляд, повинна дорівнювати нулю, жінко. Кожен вибір, який ти робиш щодо своєї зовнішності, повинен стосуватися того, що змушує тебе почуватися добре, а не того, що змушує якогось випадкового хлопця — або твою матір — думати, що ти мила. Не міняй свої уподобання заради когось іншого.

Він смертельно серйозний, всі сліди дражнилки зникли. Я не знаю, як реагувати на таку раптову зміну настрою, але він ще не закінчив говорити.

— І ще одне. Навчися не говорити *вибач*, а говорити *не перебивай мене*. Навчися говорити *Ні і Не твоя справа*. Навчись не вибачатися за те, ким ти є, за те, що тобі подобається, за те, яких поглядів ти дотримуєшся. Я знаю, ти думаєш, що якби інші люди вважали тебе красивою, то всі твої проблеми вирішилися б, але у тебе просто з'явилися б *інші* проблеми. І всі вони все одно оберталися б навколо того, що в глибині душі ти вважаєш себе недостатньо гарною. Це брехня, якої ти навчилася, і ти можеш її позбутися, але це повинно початися з тебе самої. Ти повинна вирішити прийняти себе. Це

банально, але ти насправді повинна полюбити себе, перш ніж ти зможеш полюбити когось іншого.

Він робить паузу, щоб повільно вдихнути, його очі горять. Коли він знову говорить, його голос низький.

— Моя мати була однією з найкрасивіших жінок, яких я коли-небудь бачив, але вона вбила себе через чоловіка, який навіть не був гідний дихати тим же повітрям, що і вона. Повністю, блядь, даремно. Все тому, що вона вважала себе недостатньо гарною. Життя втовкмачувало їй брехню, в яку вона так і не навчилася не вірити.

— Ти говориш про сера Гладстона?

Тепер його тон став жорстоко гірким.

— Так. Цей нікчемний шматок лайна. Він думав, що може розправитися з будь-ким, бо він багатий. Він ставився до прислуги, як до рабів, не даючи їм ні голосу, ні влади, не оцінюючи їх по достоїнству. Якщо тільки ти не була гарненькою, і тоді ти отримувала таку увагу, яку зламана душа може сплутати з любов'ю. Він використовував її роками, поки не з'явилася молода покоївка. Тоді він поведився так, ніби ніколи не знав мою матір. Її просто замінили, ось так.

Він клацає пальцями.

— Я бачив, що все це відбувається, але вона ніколи не чула жодного слова, сказаного проти нього. Вона думала, що якщо він приходив до неї в кімнату кілька разів на тиждень і дозволяв мені грати в регбі зі своїми розбещеними дітьми, то це означає, що він її любить. Але це не так. І коли вона дізналася, це вбило її. Вона піднялася на дах і кинулася вниз, навіть не попрощавшись зі мною.

Моє обличчя кривиться. Я відчуваю це, разом з калатанням серця і стисканням горла.

— О, Кем. Мені так шкода.

Він відводить погляд, проводить рукою по волоссю, важко видихає.

— Так. Мені теж.

Він виглядає таким розбитим, таким сумним і самотнім, що я кидаю соняшники і йду до нього.

— Встань, — вимагаю, смикаючи його за рукав. — Я тебе обійму.

Він встає, а я підходжу навшпиньки, обіймаю його за плечі і ховаю обличчя в його шию. Він обіймає мене за спину і випрямляється, так що мої ноги звисають над підлогою.

Я стримуюся від бажання пожартувати про те, наскільки він сильний, щоб підняти мою вагу, і просто дихаю йому в шию із заплющеними очима, відчуваючи, як його серце калатає в моїх грудях, а руки стискають мене, як лещата.

— Пообіцяй мені дещо, — шепоче він у моє волосся.

— Що?

— Незалежно від того, що станеться з Майклом, ми все одно залишимося друзями.

— Я думала, ти не хочеш бути друзями.

Його зітхання — це великий порив повітря.

— Боже, ти ідіотка.

— Це, мабуть, не те, що варто говорити людині з низькою самооцінкою, — дражнюся я.

Він притискається скронемою до моєї і знову зітхає, але цього разу це звучить неймовірно сумно.

— Так, але ти ж знаєш, що я кажу це з любов'ю, дівчинко. Завжди з любов'ю.

Моє обличчя знову починає кривитися. Я киваю, не в змозі говорити.

Ми стоїмо так, поки містер Бінглі не вирішує, що це стає дивним, і починає бити по моїх ногах, що звисають. Кем м'яко ставить мене на місце, і ми проводимо решту вечора, вдаючи, що обіймів не було, вечеряємо, розмовляємо і танцюємо навколо слова *любов*, яке наче привид витає в повітрі.

РОЗДІЛ 27

Від: Майкл Меддокс

Кому: Джолін Біксбі

Дата: 15 грудня

Тема: Сквош

Я на зустрічі з керівником нашого європейського дистриб'ютора, людиною, у порівнянні з якою спостереження за висиханням фарби здається захоплюючим. Я вже випив три чашки кави, щоб не заснути. Єдине, що мене підтримує — це думка про тебе в одній з тих крихітних спідничок з воланами на корті для сквошу. Крім усього іншого.

М.

Від: Джолін Біксбі

Кому: Майкл Меддокс

Дата: 15 грудня

Тема Re: Сквош

Мені дуже шкода, що так сталося, але бути генеральним директором не може бути весело, інакше це було б несправедливо, враховуючи непристойну суму грошей, яку ти заробляєш. Не хочу тебе розчаровувати, але ми з маленькими спідничками в оборку не в найкращих стосунках. Може, лосини?

Сподіваюся, в старій добрій Англії все добре. Ти поїхав у потрібний час: Денні дебютував зі своїми різдвяними жартами про пукання, на загальну радість. Я й гадки не мала, що немовля Ісус був таким пукаючим.

Від: Майкл Меддокс

Кому: Джолін Біксбі

Дата: 16 грудня

Тема: Легінси

Ти навмисно жорстока. Легінси ще більш відверті, ніж крихітні спіднички з рюшами. Я втратив щонайменше п'ять годин

сну минулої ночі, уявляючи твій зад, затягнутий у лайкру.

Звідки ти знаєш, скільки я заробляю? Може, я працюю на цій роботі лише заради пільг. Хтозна, можливо, я жертвую своїм часом в надії побачити тебе в офісі. Посміхатися за кавоваркою. Коли ти ігноруєш мене так агресивно, як робила це останні десять років.

М.

Від: Джолін Біксбі

Кому: Майкл Меддокс

Дата: 16 грудня

Тема Re: Легінси

Ха! У Вас, сер, гарне почуття гумору. Я прикріпила фотографію свого обличчя відразу після того, як прочитала твій останній лист. Так, ти бачиш, як я закотила очі. Це було так сильно, що я могла щось потягнути. Я не знаю, скільки ти заробляєш, але знаю, що твоя стрижка коштує більше, ніж мій місячний рахунок за продукти, а це багато.

Я не ігнорувала тебе. Я милувалася тобою здалеку. Пошукай у словнику слово *нерозділене*. Можливо, ти здивуєшся, побачивши мою фотографію поруч із визначенням.

Від: Майкл Меддокс

Кому: Джолін Біксбі

Дата: 16 грудня

Тема: Ти мене вбиваєш

Припини називати мене *сер*. Мало того, що це змушує мене відчувати себе як мій дідусь, так ще й є невиразний відтінок *П'ятдесяти відтінків сірого/обміну владою*, який діє мені на нерви. Якщо ти скажеш мені, що це навмисно, у мене може статися серцевий напад. (Але я буду на наступному літаку додому).

Мені не потрібно шукати визначення поняття *нерозділене кохання*, щоб зрозуміти, що воно не стосується нашої ситуації. Це слово передбачає, що на почуття не відповідають взаємністю.

Ледь стримуваний — більш точний опис, принаймні з мого боку.

М.

Від: Джолін Біксбі

Кому: Майкл Меддокс

Дата: 17 грудня

Тема Re: Ти мене вбиваєш

Це я відповідаю на Ваш лист, хоча мій розум порожній від шоку, викликаного Вашим останнім реченням. І подумати тільки, всі ці роки я думала, що це було одностороннім... сер.

Від: Майкл Меддокс

Кому: Джолін Біксбі

Дата: 17 грудня

Тема: Re: Re: Ти мене вбиваєш

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Тобі пощастило, що я за три з гаком тисячі кілометрів від тебе. Надішли мені ще одну фотографію.

М.

Від: Майкл Меддокс

Кому: Джолін Біксбі

Дата: 18 грудня

Тема: ДЕ МОЄ ФОТО?

Не змушуйте мене підвищувати голос і погрожувати, що я напишу на вас рапорт за непокору.

М.

Від: Джолін Біксбі

Кому: Майкл Меддокс

Дата: 18 грудня

Тема: Як ви і просили

Будучи недосвідченою у мистецтві секстингу, надсилаю фото моєї лівої ноги. Я думаю, що це досить улесливо. Хороше освітлення і т.д. Спробувала зробити ще кілька *ризикованих* знімків, але фронтальна камера на айфоні створена для того, щоб вбивати душу людини. Боюся, тобі доведеться почекати повернення, щоб побачити товар у плоті. Так би мовити, наживо.

Від: Майкл Меддокс

Кому: Джолін Біксбі

Дата: 19 грудня

Тема: Аргхх

Фронтальні камери — не єдине, що вбиває душу. Неслухняні редакторки теж там, нагорі. Хоча твоя нога прекрасна — ці литки, ти, мабуть, дуже пишаєшся, — я сподівався побачити щось більш інтимне. Колінну чашечку? Внутрішню частина зап'ястя? Тазостегнову кістку? Навіть мочка вуха була б задовільною на даному етапі. Я й гадки не мав, наскільки звук бачити тебе в офісі. Мені соромно зізнатися, що ночами, лежачи в ліжку, я з тугою дивився на твою фотографію з закоченими очима.

Ти коли-небудь замислювалася про те, щоб придбати контактні лінзи? У тебе такі гарні очі, але вони трохи сховані за окулярами. Мені завжди було цікаво, як би ти виглядала без них.

І ще кількох предметів одягу.

М.

Від: Джолін Біксбі

Кому: Майкл Меддокс

Дата: 19 грудня

Тема: Дещо, що може тебе підтримати

Прикріплюю фотографію моєї мочки вуха. Я впевнена, що ти будеш в замішанні, намагаючись розрізнити, чи це ліве чи праве вухо. Я майстер спокушання, чи не так?

До інших новин, у Порші, мабуть, є близнюк, який не дихає вогнем і не закушує маленькими дітьми. Не знаю, чи вона на

нових ліках, але останнім часом вона поводить по-людськи. Якщо подумати, то з тих пір, як ти поїхав.

У мене болять очі від контактних лінз, хоча я думала одягнути їх на свято. Навіть сукню собі нову купила. Вона обтягуюча, червона і робить мої груди більшими, а талію меншою. Я попросила її вийти за мене заміж, але вона прикидається сором'язливою і не відповідає. Таке кохання.

Від: Майкл Меддокс

Кому: Джолін Біксбі

Дата: 20 грудня

Тема: Я тобі казав, що ти непереборна?

Від: Джолін Біксбі

Кому: Майкл Меддокс

Дата: 20 грудня

Тема: Ти вживав слово *чарівна*. Слово *непереборна* ще не введено.

Від: Майкл Меддокс

Кому: Джолін Біксбі

Дата: 21 грудня

Тема: Вважай, що воно введено.

І додай до цього захоплююча, чудова, прекрасна, кумедна і зачаровуюча. Чесно кажучи, не вистачає найвищих ступенів. Ти неймовірна. А ці литки! Ці мочки вух!

Не можу дочекатися, коли побачу тебе знову.

М.

Від: Джолін Біксбі

Кому: Майкл Меддокс

Дата: 21 грудня

Тема: Говорачи про те, щоб побачити мене знову...

Ось незручне, але важливе питання: нам насправді не дозволено зустрічатися, чи не так? Я маю на увазі згідно з політикою компанії. Я хотіла подивитися це в онлайн-довіднику, але подумала, що це може десь підняти червоний прапор. Хто знає, наскільки ретельно Рут з відділу кадрів стежить за цим. У неї може бути бот, який повзає по Інтернету в пошуках запитів на тему *Чи можу я переспати з генеральним директором і не бути звільненою?*

Тож... чи можу я?

Від: Майкл Меддокс

Кому: Джолін Біксбі

Дата: 21 грудня

Тема Re: Говорячи про те, щоб побачити мене знову...

Ти подумаєш, що я дивний, але твій останній лист викликав у мене ерекцію. Думка про те, що ти сидиш за своїм столом і розмірковуєш над тим, які брудні речі ми могли б робити разом, не будучи спійманими... Боже, ось воно знову. Цікаво, чи можу я друкувати однією рукою? (Вибач, внутрішня думка.)

Якщо відповідати на твоє запитання серйозно — так, існує політика компанії, яка забороняє романтичні або сексуальні стосунки між керівниками та підлеглими. На жаль, оскільки я генеральний директор, можна стверджувати, що всі є моїми підлеглими. Це сімейна компанія, але я все одно маю звітувати перед радою директорів.

Якщо коротко, то це великий ризик. Я буду абсолютно чесним: нам обом загрожує втрата роботи, якщо нас викриють. Я повністю зрозумію, якщо ти не готова прийняти цей ризик.

Я, однак, безумовно, готовий.

Подумай про це. Я повернуся через кілька днів. Побачимося на вечірці. Дай мені знати. У будь-якому випадку, я вже поінформував відділ кадрів, що тебе обрали на посаду редактора відділу закупівель. Це не буде офіційно оголошено, поки ми не

повернемося після святкових канікул між Різдвом та Новим роком, тому, будь ласка, поки що тримай це в таємниці.

Незалежно від того, що ти вирішиш щодо нас, я завжди багатиму тобі найкращого і буду твоїм другом.

Сподіваюсь, що твій,

М.

РОЗДІЛ 28

— Свята корова, — прошепотіла я, не вірячи своїм очам, дивлячись на екран комп'ютера. — Я отримала посаду!

Я схоплююся з ліжка, де сиділа з ноутбуком, пробігаю по квартирі і відчиняю вхідні двері. Я стукаю кулаком у двері квартири Кема так, ніби я господар, а він вже три місяці не платить орендну плату.

— Кеме! Ти вдома? Відчини!

Приглушене *Іду!*, а потім він відчиняє двері, босий, у чомусь схожому на жіночий халат. Це рожевий махровий халат, приблизно на десять розмірів менший, облямований білим мереживом на зап'ястях і комірі.

— Гм...

— Що?

Він дивиться вниз на себе.

— О, це? Це було в шафі Келлена. Виглядало зручно.

Він знизує плечима.

— Це і є зручно.

— Я захоплююся тим, що для такого великого, мужнього чоловіка у тебе дуже відкриті уявлення про гендерно-специфічний одяг.

Він насміхається.

— Той, хто встановив правило, що рожевий колір тільки для дівчат — дурень. Щоб ти знала, рожевий колір дуже лестить моєму кольору обличчя.

Це справді так, але я не маю часу на цю розмову.

— Йдемо далі — *мене підвищили!* Ти дивишся на найновішого помічника редактора у *Меддокс Паблішинг!*

Я підстрибую від радості, танцюю невеличкий танець зі стрибками і розмахую руками, наче одурманений мім.

— Справді? Це фантастика, дівчинко! Молодець! Ти щойно дізналася?

— Так, Майкл надіслав мені новину по електронній пошті! Я не повинна була нікому розповідати до першого січня, коли вони зроблять

офіційне оголошення, але я повинна була сказати тобі. О Боже, почекай, поки моя мама почує — вона збожеволіє!

— Ти сказала мені перед тим, як сказати мамі?

Я перестаю підстрибувати і скорчую йому гримасу.

— Чому я відчуваю, що за цим послідує лекція про те, як сильно я тебе кохаю, але просто ще не усвідомлюю цього?

— Тому що ти кохаєш, але не усвідомлюєш.

Він зачиняє двері і проходить повз мене.

— Це треба відсвяткувати. У тебе ще залишилося те темне пиво, яке ти мені купила?

Він зникає в моїй квартирі. Я йду за ним, хитаючи головою від картини, яку він створює. Незалежно від того, у що він одягнений — або *не* одягнений — чоловік не має ані краплі самосвідомості.

— Твоє его — твоя суперсила, ти знаєш це, пустун?

Кем плюхається на мій диван, лягає на спину і схрещує ноги в щиколотках. Він схожий на борця змішаних єдиноборств, який одягнув мантию принцеси своєї доньки.

— О, ні, дівчинко, *це* не моя суперсила.

Він підморгує мені, посміхаючись.

— Ти ніколи не дозволиш мені забути, що я бачила тебе голим, так?

— Я забуду це, як тільки *ти* це зробиш. Так що ні, ніколи.

Не звертаючи на нього уваги, я йду на кухню, дістаю з холодильника пиво, відкорковую його і наливаю в склянку. Потім наливаю собі келих вина і повертаюся до вітальні. Віддаю Кему його пиво, потім сідаю в кінці дивана біля його ніг, схрестивши ноги під собою.

— Чому ти ще не одягнена в ліжку?

Він дивиться на мої джинси і футболку.

— Майже десята година вечора перед школою. Тобі треба спати.

Це змушує мене посміхнутися.

— Колись ти будеш хорошим батьком, ти знаєш це? Ти владний, але в дуже милому сенсі.

Коли він вигинає брови на комплімент, я піднімаю руку.

— Я не закохана в тебе. Просто роблю спостереження.

— Що ж, дякую. Я завжди хотів бути батьком.

— У тебе купа часу. Скільки тобі, трохи за тридцять?

— Тільки не кажи, що ти не з'ясувала це під час свого журналістського розслідування.

Підклавши руку під голову, він відпиває пива, дивлячись на мене.

— Тьху, я тільки один раз подивилася на тебе, і не звернула уваги на дату твого народження. Так ти мені скажеш, чи це державна таємниця?

— Мені двадцять дев'ять.

Я була вражена. Він здається набагато старшим. Більш зрілим. Двадцять дев'ять — це практично дитина! Раптом я відчуваю себе Мафусаїлом, якому майже тисяча років і він продовжує рахувати.

— Ой-ой, — каже він п'яним голосом, вивчаючи мій притиснутий вираз обличчя. — Вона думає. Нічого доброго з цього не вийде.

Я занадто сильно видихаю, від чого мої губи ляскають у справді непривабливий спосіб. Але мені байдуже, адже це Кем, і він бачив мене в найгіршому вигляді. — Я пам'ятаю двадцять дев'ять. Насправді це було важче, ніж тридцять. Як тільки я переступила цей рубіж, я зрозуміла, що більше ніколи не буду молодою.

— Все відносно, дівчинко. Є шістдесятирічна бабуся, яка віддала б своє око за те, щоб їй знову було тридцять шість.

— О, дякую за цю перлину мудрості. Як приємно знати, що люди похилого віку мені заздять.

— Шістдесят — це ще не старість!

— Чувак. Я серйозно. Якщо середня тривалість життя десь біля сімдесяти, то шістдесят — це практично стук у двері смерті.

— Одна моя бабуся дожила до ста чотирнадцяти.

— Що? Це ж брехня!

— Ні. А іншій бабусі — сто десять. Вона ще жива.

Я звужую свої очі на нього.

— Тепер ти просто намагаєшся зробити так, щоб я почувалася краще.

— Я не жартую! У клану МакГрегорів виняткові гени, дівчинко. Ніхто в моїй родині навіть не починає думати про відставку до тих пір, поки не досягне дев'яноста років.

— Правда?

— Правда. Якщо ти коли-небудь відвідаєш Шотландію, я познайомлю тебе з бабусею О'Ші. Це мама моєї мами. Ви двоє отримали б задоволення одна від одної — той самий гострий язик і відсутність поваги до чоловіків МакГрегорів.

Він посміхається, насолоджуючись спогадами, і п'є ще пива, в той час як я сиджу і думаю, як було б весело познайомитися з його давньою, зухвалою шотландською бабусею.

— Татовій матері вісімдесят. Ми називаємо її Бабуся Десна, тому що вона любить жахати людей, вискакуючи під час розмови зі своїх зубних протезів, ніби це нещасний випадок. У неї легка деменція, тому вона багато повторюється, але в іншому вона в досить хорошій формі. Інша моя бабуся має прекрасне здоров'я, але ти б не знав цього по тому, як вона поводить. Коли їй виповнилося п'ятдесят, вона влаштувала вечірку *Щойно поховані*, тому що була переконана, що може померти в будь-яку хвилину. Вона була моделлю, як моя мама.

Я роблю довгий ковток вина, думаючи про всі ті часи, коли моя мама і бабуся жалкували про старість, навіть коли я була дитиною, і вони не були близькі до старості. Кожне свято і родинні посиденьки неминуче перетворювалися на вечірку *Траур за днями слави нашої померлої краси*.

— Ці люди не старіють витончено, і я не кажу про зморшки.

Кем сідає і простягає до мене своє пиво, ніби хоче виголосити тост.

— Що?

— Випий зі мною, дівчинко. Це перший раз, коли ти сказала щось розумне про вік, зовнішність чи свою сім'ю.

— Може, ти на мене впливаєш.

Ми виголошуємо тост і п'ємо, потім Кем плямкає губами, задумливо дивлячись у бік кухні.

Він такий же витончений, як руйнівна куля.

— У мене є куряча грудка і трохи овочів, що залишилися з вечері, я можу розігріти, якщо ти голодний.

Кам грається мереживом на рукаві халата, його вії скромно змахнули вниз.

— Тільки якщо тобі нічим зайнятися, дівчинко. Я не хочу заважати тобі спати.

Я штовхаю його ноги і посміхаюся до нього.

— О, замовкни, ти, великий малюк.

Коли він сором'язливо посміхається, його губи кривляться, бо він занадто соромиться зізнатися, що хоче, щоб я приготувала йому їжу, мене охоплює раптова, невизначена емоція. Вона дивна, ніжна, сильна і чужа, і змушує моє серце пропустити кілька ударів.

Я так різко підводжуся, що розливаю вино на килим.

Кем дивиться на мене, але я відвертаюся, не бажаючи, щоб його гострі очі побачили моє обличчя. У заціпенінні я йду на кухню і починаю складати тарілку для Кема із залишків їжі в холодильнику.

Що це було? Що зі мною не так? Я захворіла? Я прикладаю тильну сторону долоні до чола, але вона прохолодна і суха, ніяких ознак лихоманки.

— Так що ж ще гарненький хлопчик написав у своєму електронному листі? — запитує Кем з вітальні.

Я надто розгублена, щоб розповідати йому подробиці.

— Мій ноутбук на ліжку, якщо хочеш перевірити.

За кілька хвилин він заходить з ноутбуком на кухню, сідає за стіл і починає читати. Майже одразу кривиться.

— Що сталося?

— Він мені більше подобається по електронній пошті, ніж в житті.

Це викликає у мене голосний сміх.

— Ого! То ти визнаєш, що у містера Репресованого є мила сторона!

Мій сміх змушує його бурчати.

— Я нічого подібного не говорив. Давай не будемо захоплюватися, дівчинко. Я просто визнаю, що він може мати певний шарм в електронному спілкуванні, який не перекладається на реальне життя.

Його голос твердне.

— Навіть якщо він намагався змусити тебе надсилати оголені фотографії.

— Так, але я згадала, що ти казав про крихти, тому скористалася твоєю порадою і замість цього надіслала йому фото мочки вуха.

— Здається, це спрацювало. Гарненький хлопчик западає на тебе.

Він на мить замовкає, а потім різко каже:

— Ти читала цю частину про політику, яка забороняє підлеглим і керівникам мати стосунки?

Я зітхаю, ставлячи тарілку з їжею в мікрохвильову піч, щоб розігріти.

— Так. Це облом, але я думаю, що ми просто повинні бути дуже обережними.

— Надзвичайно обережними, тобто не надсилати такі листи через сервер компанії?

Я застигла від жаху.

— О, блядь.

— Блядь, саме так. Тупа дупа.

Обурена, я повертаюся і дивлюся на нього.

— Ти щойно назвав мене тупою дупою?

— Я назвав його тупою дупою, тому що він тупий, тому що він повинен знати краще! Він же генеральний директор, заради Бога!

— Я теж повинна знати краще!

Кем зітхає і проводить рукою по волоссю.

— Так. Але ти закохана жінка. Вони завжди сліпі, як довбані кажани.

Він піднімає на мене очі.

— Вибач. Не хочу змішувати тебе з рештою твоєї статі, але з мого особистого досвіду, жінка втрачає розум, коли закохується. І в більшості випадків вона втрачає себе в цьому процесі теж.

Його погляд надто гострий для втіхи. Я відвертаюся, займаючи себе спостереженням за тарілкою, що обертається на каруселі в мікрохвильовій печі. — Я зайду і видалю все пізніше. І простежу, щоб він теж це зробив. Не думаю, що там є щось надто викривальне. Ми ж

не визнаємо, що у нас стосунки, ми просто говоримо про можливості. Крім того, це не буде проблемою, якщо тільки хтось чогось не шукатиме, а цього немає.

Поки що.

Думаючи про всі складнощі, які, швидше за все, потягне за собою службовий роман з Майклом, я потираю долонею лоб. Раніше це був просто прекрасний сон, але тепер реальність вступає в свої права, і вона набагато менш мрійлива.

Я можу втратити роботу.

Він того вартий. Він захистить тебе.

Чи захистить? Якщо на кону його власна робота?

Він хороша людина. Ти можеш йому довіряти. Все буде добре.

Ти занадто стара, щоб бути непрактичною. У тебе немає досвіду в інших справах. Якщо тебе звільнять з Меддокс Паблішинг, ти будеш тимчасово працювати секретаркою в приймальні або жити з батьками протягом кількох місяців.

Я впираюся лобом у дверцята мікрохвильовки і стогну.

— У тебе там нервовий зрив, дівчинко? Мені викликати швидку?

— Ні. Я просто починаю розуміти, що ця історія з Майклом може виявитися складнішою, ніж я думала.

Мій сміх жалюгідний.

— Або не думала. Раніше це ніколи не було можливим, не зовсім.

Але тепер ...

Через мить Кем каже:

— Реальність починає прояснюватися.

— Я буквально думала ці самі слова дві хвилини тому.

— Великі уми думають однаково. Моя вечеря вже готова?

Незважаючи на хвилювання, мушу посміхнутися.

— Так, злий володарю, твоя вечеря готова.

Я виймаю його тарілку з мікрохвильовки, перевіряю, чи немає холодних плям, і ставлю перед ним з ножем і виделкою.

— Чому ти так пізно їси? Ти ж казав, що не можна їсти після сьомої вечора.

Він без преамбули накидається на їжу, відпилює від курки великий шматок і запихає його до рота. Ми їмо, всі миготять приборами і зітхають від задоволення, смакуючи кожен шматочок так, ніби це наша остання їжа перед електричним стільцем. Як він може насолоджуватися, дивлячись на те, як я їм, я ніколи не дізнаюся. Хоча, зізнаюсь, я отримую чимале задоволення, спостерігаючи за тим, як він розриває шматок курки.

Те, що йому так подобається, як я готую, дає мені дивний вид щастя, маленьку шипучу зірочку сонця, що світиться в моїх грудях.

— Я сьогодні нічого не їв, окрім обіду, — каже він з повним ротом, його увага зосереджена на тарілці. — У квартирі не так багато їжі, окрім наших ранкових коктейлів та одного бутерброда.

— Так піди в магазин! Що ти готував на вечерю після нашої останньої вечері?

Він піднімає плече.

— Нічого.

Я в жаху.

— Ти не їв? Звідки у тебе енергія, щоб робити наші тренування вранці?

Він піднімає на мене очі і підморгує.

— Це думка про тебе, яка тримає мене на ногах, дівчинко.

Я екстравагантно заковую очі.

— Гаразд. Ось і все. Ми повертаємося до наших нічних вечерь. Я не можу допустити, щоб мій тренер помер на мені — я майже на півдорозі до моєї мети схуднення.

Кем перестає жувати і дивиться на мене. Він ковтає і витирає рот рукою.

— Ти маєш на думці конкретну цифру?

— Так. Сорок фунтів. А ти думав, це все пов'язано з моєю любов'ю до капусти і ранкових пробіжок при мінусовій температурі?

— *Сорок фунтів?* Я думав, ти просто хочеш привести себе в форму?

— Я хочу! Так і є!

Він відкидається на спинку стільця і уважно розглядає мене, між його бровами утворюється борозна.

— Що це за погляд? Ти змушуєш мене нервувати.

— Це твоє тіло, дівчино. Якщо ти хочеш його зменшити, це твоє рішення. Але якби я міг висловити свою думку...

— Звичайно. Валяй.

Він каже м'яко:

— Ти виглядаєш чудово. Справді. Якби ти платила мені за те, щоб я був твоїм тренером, я б порадив тобі припинити спроби схуднути і зосередитися на здоровому харчуванні, а також на тренуваннях, які додадуть тобі сили, витривалості та гнучкості. І, найголовніше, практикувати вдячність за те тіло, яке ти маєш.

— Практикувати вдячність, — перепитую я з сумнівом.

Він киває.

— Ти здорова. Ти ціла. Твоє тіло робить все, що ти просиш. Є мільйони людей, які живуть з хронічним болем або фізичними вадами, які з радістю помінялися б місцями з тобою.

Коли я скривилася після цієї маленької промови, він зітхнув.

— Твоє тіло — це не річ, на яку можна дивитися і судити за якимось стандартом досконалості, якого навіть не існує. Це посудина, яка веде тебе по життю, дозволяючи тобі відчувати все прекрасне, що може запропонувати життя. Їжу. Секс. Захід сонця. Музику. Обійми. Сміх. Здорове тіло — це дар. Не сприймай його як належне. Не стався до нього, як до дешевої інтрижки на одну ніч. Стався до нього, як до любові всього свого життя. Стався до нього з повагою і ніжністю, але найбільше — з вдячністю. І здоровою дозою благоговіння. Твоє тіло створено із залишків зірок і потужних вибухів у галактиках. Кожні кілька років основна частина твого тіла створюється заново шляхом регенерації твоїх клітин, але в тобі є речі, яким стільки ж років, скільки і Всесвіту. Ми буквально зоряний пил. Кожен з нас — маленьке диво. Ти — диво. Подумай про це наступного разу, коли будеш стояти гола перед дзеркалом і захочеш зосередитися на якійсь випадковій ямочці, яка тобі не подобається.

Він знову занурюється в їжу, так, ніби він щойно не перевернув мій світ повністю.

Я диво? Хто таке каже?

— Ти знову думаєш, дівчинко, — каже Кем, жуючи. — Я чую, як крутяться шестерні.

— Не може бути, щоб тобі було лише двадцять дев'ять.

Він посміхається з повним ротом курки.

— Чому, тому що я такий просвітлений? Може, я остання реінкарнація Будди, ти коли-небудь думала про це?

— О так. Ти дуже просвітлений. Я бачу це по твоєму дівочому рожевому халатику.

Кем дивиться на мене, його карі очі блищать.

— Саме так, — вимовляє він. — Чудова назва для ще одного сонета про мене, як гадаєш? *Чоловік у дівочому рожевому халаті*. Тепер я бачу його. Сповнений ніжних пестоців про мою надзвичайну привабливість. Можеш попрацювати над ним завтра і показати мені за вечерею.

Ми посміхаємося одне одному, містер Бінглі вистрибує на коліна Кема і згортається клубочком, а я відштовхую від себе маленький голосок у голові, який шепоче, що чоловік у дівочому рожевому халаті незабаром назавжди зникне з мого життя.

РОЗДІЛ 29

*Чоловік у дівочому рожевому халаті і я
Сидимо на лавці в парку, обговорюємо погоду.
Він говорить про зоряний пил і дива, а я зітхаю,
дивуючись, як це так легко бути разом
З кимось таким несхожим на мене, але таким схожим,
За сміхом і їжею зароджується наша дружба.
Але зніміть усміхнену зовнішню оболонку — що залишиться?
Два серця в темряві, наповнені нестерпною тугою.
Рожеві шати можуть маскувати біль, а також рятувати плоть
Можна використовувати як місце, де можна сховатися.
Кожного разу, коли ми зустрічаємося, я зворушена заново
Його красномовством, його красою, його гордістю.
Чоловік в дівочому рожевому халаті — як рідний дім.
Найбезпечніший, найсильніший і найкращий з усіх, кого я знала.*

— Мабуть, у мене ПМС, — бурмочу я, сердито витираючи сльози з очей. — Це просто смішно.

Я встаю, кладу свою книгу сонетів назад у верхню шухляду письмового столу в спальні і дивлюся у вікно. Падає сніг. Пластівці пропливають повз шибку, збираючись у білі кучугури, наче цукрова крихта на кутах підвіконня.

Сьогодні субота, двадцять третє. За три години починається офісна святкова вечірка.

Я офіційно божеволію.

Я зовсім не спала минулої ночі. І позавчора. І до того. Вечеря з Кемом кілька днів тому залишила мене сирою так, як я не очікувала і не відчула відразу. Тільки після того, як він пішов тієї ночі, я почала думати про те, що він сказав про те, що я повинна бути вдячна своєму тілу, а не ставитися до нього як до дівчини на одну ніч.

З якихось причин це справді викликало резонанс.

Вперше я сіла на дієту, коли мені було дванадцять років. У мене ще навіть не було місячних. Моїй мамі, з іншого боку, нещодавно виповнилося сорок років, і вона була невтішною. Її горе від переходу

цього вікового рубежу було схоже на чорний саван, що висів над будинком. Майже місяць усі розмовляли приглушеними тонами і ходили навшпиньки, наче хтось помер.

Одного вечора за вечерею, коли я потягнулася за булкою з хлібниці, що стояла посеред столу, мама вдарила мене по руці.

— З тебе досить, — сказала вона беззлобно, дивлячись на мою талію. Моя сестра — красива навіть у дев'ять років — хихикнула.

Цього було достатньо. Я чітко пам'ятаю цей момент. Це був останній раз, коли я поклала щось до рота без почуття провини.

Відтоді кожен білборд, кожен рекламний ролик, сторінки кожного глянцевого журналу недвозначно заявляли мені, що я виглядаю не так, як треба. Тоді ще не було зображень пишних жінок, майже не було кольорових жінок. Всі були блондинки, худенькі, ідеальні. Однорідні. Якщо ти була європейською супермоделлю, то тобі дозволялося бути брюнеткою, але не можна було виглядати занадто *етнічно*, забудь про це.

Що ще гірше, я жила на пляжі в Південній Каліфорнії. Біляві, худі, досконалі жінки в цій частині світу виробляються, як віджети. Якщо у вас не були рівні зуби, вам ставили брекети. Якщо ви не були стрункою, ви морили себе голодом. Якщо ви не були блондинкою, ви знебарвлювали волосся. Якщо ви не були засмаглими, ви лежали в машині, схожій на труну, яка обстрілювала вашу шкіру ультрафіолетовими променями, що викликають рак, доки вона не піддавалася і не набувала прийняттого золотисто-коричневого відтінку.

Або обгоріла і вкрилася веснянками, як моя.

Ніхто ніколи не казав мені, що бути мною — це нормально. Всі мої подруги сиділи на дієтах протягом усього підліткового віку. Всі ми тонули в ненависті до себе.

Хотіла б я зараз бути такою ж товстою, якою вважала себе тоді. Мені сумно думати про те, як довго і як важко я намагалася бути тим, ким я не була.

Привид мого відображення дивиться на мене з вікна. Вона бліда, неусміхнена, її волосся темною хмарою вкриває голову. Вона виглядає так, ніби бачила речі, яких не хотіла б бачити.

Раптом мене переповнює гнів.

— Знаєш що? Одна мудра жінка одного разу сказала: *До біса це лайно* і жила довго і щасливо.

Привид виглядає враженим. І трохи наляканим.

З новою рішучістю я прямую до ванної кімнати, щоб підготуватися до вечірки.

***

Через дві години моя рішучість зів'яла, і я в паніці заламую руки за зачиненими дверима спальні.

— З хвилини на хвилину, *lassie*. Ми можемо померти, поки ти вийдеш!

Кем і місіс Дінвідл зібралися у вітальні для мого великого відкриття. Вони, мабуть, домовилися між собою, бо я їх ніколи не запрошувала, але ось вони тут. Я шкодую, що дала місіс Дінвідл запасний ключ.

Я роблю останній глибокий вдих, розгладжую руки на талії і відчиняю двері. Коли я переступаю поріг вітальні, місіс Дінвідл схоплюється на ноги з театральним подихом.

— Боже мій, Дакі! Ти прекрасна!

Я знаю, що мені має бути приємно, але вона не повинна бути такою шокованою.

— Як волосся?

Я нервово погладжую його.

— Я використовувала вашу процедуру з гарячою олією.

Місіс Дінвідл підпливає до мене, з її вуст зриваються легкі звуки здивування, коли вона оглядає мене вздовж і впоперек.

— О, моя люба, це просто ідеально. Ідеально! Як ти його так підняла? Який чудовий, шикарний вузол!

— Ютуб, — боязко зізнаюся я. — Там дуже хороші уроки.

Сидячи на дивані з пивом, Кем нічого не говорить. Він просто дивиться на мене. Справді дивиться на мене.

Поки місіс Дінвідл нависає наді мною, висмикуючи неіснуючі клаптики ворсу на моїй сукні і зітхаючи в захваті, як якась істерична

хрещена-фея, я дозволяю Кему витріщатися, поки я не можу більше цього витримати.

— Ну?

Його голос низький і хрипкий, він каже:

— Скажімо так, я радий, що я вже сиджу.

Задоволена, я дивлюся вниз на себе.

— Я сприймаю це як комплімент.

— Так. Це комплімент. Але якби ти знала, про що я насправді думаю, дівчинко, ти б побігла назад у спальню і зачинила за собою двері.

Коли я піднімаю на нього очі, він не посміхається. Він піднімає своє пиво в знак привітання, а потім випиває все одним духом. Моє обличчя спалахує жаром.

— Але нам потрібно трохи затягнутися, Дакі. Тут трохи висить!

Місіс Дінвідл хмуρο дивиться на мою талію, затискаючи між пальцями дюйм тканини.

— Ви маєте рацію. Я схудла з тих пір, як купила це. Чорт забирай.

— Не хвилюйся, моя люба, просто зніми її на хвилинку, і я її заштопаю! Я, звичайно, досвідчена швачка. За стільки років на сцені я набралася не тільки чоловічої статі, скажу я вам. Про мою майстерність володіння голкою з ниткою ходять легенди. Ти йди, зніми це, одягни халат, а я зараз принесу!

Вона відмахується від мене в спальню, наче відганяє зграю голубів від свого обіду. Я знімаю сукню, намагаючись не зіпсувати зачіску чи макіяж, одягаю свій пухнастий білий халат і знову з'являюся у вітальні з сукнею в руках.

— Зараз повернуся!

Місіс Дінвідл вимітається з квартири, залишаючи нас з Кемом наодинці.

— Ти без окулярів.

Це звучить як звинувачення, тож я миттєво стаю на захист.

— Я вдягнула лінзи. Я вирішила піти напролом з перевтіленням. Я хочу, щоб мене ніхто не впізнав, коли я зайду на вечірку. Я хочу вбити всіх наповал.

— О, ти будеш вбивати, дівчинко. Без сумніву. Але це насправді тому, що гарненький хлопчик хотів бачити тебе без них, чи не так?

Моє серцебиття прискорюється. Я ковтаю, відчуваючи нервозність і незручність, не знаючи, чому я повинна так себе почувати.

— Це погано?

Він робить вдих через ніс, довгий, ніби прикушує язика або намагається вгамувати свій запал. Потім встає, залишаючи порожню пляшку з-під пива на журнальному столику. Він бере моє обличчя в свої руки.

— Ні, — тихо каже він, дивлячись мені в очі. — Це непогано. Ти хочеш догодити своєму чоловікові — я розумію. Тільки не забувай, хто ти є. Не забувай, що ти таке, Джолін. Ні для кого.

Моє серцебиття зараз схоже на дикий, громовий галоп зграї жеребців, що летить над відкритими рівнинами.

— Що я таке? — прошепотіла я, боячись відповіді.

— Досконалість.

Він нахилиє голову і цілує мене, найніжніший, найсолодший дотик його губ до моїх. Потім розвертається і йде, тихо зачиняючи за собою двері.

Я падаю навколішки на диван і проводжу наступні п'ятнадцять хвилин, прискорено дихаючи, поки не з'являється місіс Дінвідл з моєю сукнею.

***

У таксі по дорозі на вечірку я не бачу засніжених вулиць, які проїжджають повз мене. Я не бачу дорожнього руху, не бачу світлофорів, не чую різдвяних пісень, що грають по стереосистемі.

Все, що я бачу — це обличчя Кема. Все, що я чую — це його голос, який говорить мені, що я досконала.

Я також чую критичний голос, який завжди зі мною, який говорить мені, що Кем, очевидно, прийняв багато наркотиків, якщо він думає, що я близька до досконалості, але я заштовхую цей голос в темний куток мого розуму і дозволяю собі прийняти, що, можливо, мені не обов'язково бути досконалою. Можливо, достатньо мати одну людину, яка вважає мене такою.

Можливо, його віра в мене може стати тим зерном, яке пустить коріння в упертій, ненависний собі бруд мого розуму і виросте в сад самоприйняття.

А може, я з'їхала з глузду.

— Боже, мені справді треба випити, — кажу я вголос.

На водійському сидінні таксист простягає сріблясту фляжку.

— Любиш бурбон?

Мушу посміхнутися. Чорт, я люблю Нью-Йорк.

— Анітрохи.

***

Щорічна святкова вечірка видавництва *Меддокс Паблішинг* проходить у бальному залі на Брод-стріт, колишній штаб-квартирі *Банку Америки*, перетвореній на розкішний івент-простір. Цього року тема вечірки — *Зимова країна чудес*, бо, мабуть, нікому з членів комітету з організації заходу не бракує зернятка оригінальності.

Я виходжу з таксі на холодний вітер і поспішаю кам'яними сходами до дверей, натягуючи пальто на вуха і сподіваючись, що зачіска не надто постраждає. Сніг все ще йде, і на землі паморозь.

Я заходжу всередину в тепло і плутанину ароматів — гарячого воску, лілій і жіночих парфумів. Дівчина за стійкою бере моє пальто і дає мені квиток, потім я йду елегантним коридором до бальної зали, бажаючи, щоб мої руки перестали тремтіти. Вони відмовляються.

Музика і сміх з-за рогу. Звук дзенькоту льоду. Я проходжу повз дзеркало, але не дивлюся, знаючи, що критичний голос занадто готовий накинутися.

Я підходжу до великих подвійних дверей, що ведуть до бальної зали. Роблю останній глибокий вдих і заходжу всередину.

РОЗДІЛ 30

Ніби я перебуваю поза тілом, я бачу все навколо себе одразу, включаючи себе саму.

Коктейльні столики, які м'яко світяться свічками. Обідні столи, що оточують великий білий танцювальний майданчик. Композиції з білих гілок, обсипаних нитками штучних коштовностей, які ловлять і відбивають світло. Оркестр з десяти чоловік у смокінгах. Люди змішуються, розмовляють, сміються з келихами в руках.

Я стою одна біля дверей, одягнена в розкішну червону сукню, яка коштує половину місячної зарплати, пару блискучих туфель на високих підборах, які роблять мої ноги фантастичними, і дешеві повсякденні окуляри в чорній пластиковій оправі.

Тому що я до біса досконала, ось чому.

Коли я прямую до бару в кутку, Шаства проходить повз мене, не змигнувши оком.

— Шаства.

Вона обертається і озирається, а потім робить подвійний дубль, який міг би викликати удар хлистом.

— Джолін? Це ти?

— Це не схоже на те, що я ношу маскування.

Вона підходить ближче, роззявивши рота на мене.

— А могла б і замаскуватися, сучко! Ти бомба. Хто ж знав, що в тебе такі цицьки під цими потворними светрами заховані?

Нічого не можу з собою вдіяти: Я мушу сміятися.

— Давай вип'ємо.

Я беру її за руку, і ми прямуємо до бару, поки я відзначаю, хто вже присутній, а хто ще не з'явився. Порша заглиблена в розмову з кимось з відділу маркетингу біля стенду з пальмами в горщиках. Сью Вонг спілкується за коктейльною стійкою з групою молодших редакторів, які ловлять кожне її слово. Група хлопців з бухгалтерії захопила один з обідніх столів і бореться за те, хто буде сидіти спиною до танцполу.

Майкла ніде не видно.

— Мені, будь ласка, келих червоного вина, — кажу я бармену, схожому на безхатченка. Коли він подає мені мій напій, я кладу двадцятку в його банку для чайових, хоча напої безкоштовні. Йому це потрібно більше, ніж мені.

— Горілка крута, — каже йому Шаста. Трохи посміхнувшись мені, він наливає їй порцію горілки, якою можна було б приспати ведмедя.

Я стривожено дивлюся, як вона її випиває.

— Легше, вбивце! Ніч тільки починається.

— Розлучилася з хлопцем, — каже вона, перевівши подих. — Застала сучого сина з іншою дівчиною.

— О, Шаста, мені так шкода!

Вона знизує плечима.

— Я знала, що це не триватиме довго, коли ми поїхали у відпустку на Бермуди на День Подяки, і він плескав, коли літак приземлився. Жодна жінка, яка себе поважає, не може вийти заміж за такого чоловіка.

Я піднімаю свій келих вина.

— За самотність.

— За самотність, — повторює вона. — Далі, думаю, я стану лесбійкою.

— Я впевнена, що так не буває.

Вона знову знизує плечима, і ми обидві п'ємо. Коли я ковтаю, то помічаю Майкла.

Він стоїть на протилежному боці танцполу з трьома людьми. Один з них — його батько, який пішов на пенсію з посади генерального директора десяток років тому. Другий — нинішній операційний директор. Третя — його дружина.

Висока, красива, елегантна дружина, яка тримає руку на його руці і посміхається йому.

Мій шлунок стискається до вузлів. Я ставлю свій келих з вином на барну стійку, бо знаю, що якщо не поставлю, то впусчу його. Шаста говорить, але все, що я чую, — це пронизливий шум у вухах, ніби хтось кричить. Не здивуюся, якщо цей хтось — я сама.

— Мені треба в туалет.

Я не чекаю, чи почула мене Шаста — я просто вибігаю з кімнати так швидко, як тільки можу.

Вийшовши, я біжу коридором у пошуках жіночої вбиральні. На щастя, в таких місцях, як це, вони завжди поруч. Я падаю на двері, задихаючись, і, хитаючись, заходжу всередину. Замикаюся в кабінці, обхоплюю себе руками і сідаю на унітаз, дивлячись на затірку між плитками, поки найсильніший біль не минає і я знову можу дихати.

— Я не розумію, — шепочу я, тремтячи. — Я не розумію.

Він сказав, що розлучається. Сказав, що ми поговоримо сьогодні ввечері, що я можу дати йому знати, що я вирішила щодо нас. Як він може бути тут, зараз, зі своєю дружиною?

Все просто, каже прагматичний голос в моїй голові. Він збрехав.

Двері зі скрипом відчиняються. Кроки глухо відлунюють від підлоги. Потім голос каже:

— Джолін?

Я схоплююся на ноги, ошпарена люттю.

— Якщо ти не помітив, це жіночий туалет, придурок!

Гучний видих Майкла здається ще гучнішим, коли він відскакує від кахельних стін.

— Ти злишся.

— І ти тут зі своєю дружиною. Цікаво, як вони можуть бути пов'язані між собою?

— Вийди, будь ласка. Я не хочу вести цю розмову через двері туалетної кабінки.

Я вдячна будь-яким ангелам-охоронцям, які допомагають мені бути зараз більше розлюченою, ніж з розбитим серцем, тому що злість допоможе мені пережити наступні кілька хвилин, рівно настільки, щоб зберегти свою гідність, поки я не розлечуся на мільйон шматочків в таксі по дорозі додому.

Я відмикаю двері, смикаю їх і кидаю на нього кинджальний погляд зсередини кабінки.

Звичайно, він виглядає чудово. Жодна волосинка не на місці. Костюм розкішний. Черевики натерті до дзеркального блиску. Хочеться підпалити його обличчя і загасити лопатою.

— Будь ласка.

Він жестом запрошує мене вийти з кабінки. Потім насторожено спостерігає, як я виходжу, дихаючи полум'ям з ніздрів.

Я стою біля умивальника і складаю руки на грудях.

— У тебе є рівно десять секунд, щоб сказати своє слово, а потім я дам тобі по яйцях. Починай.

Привид посмішки піднімає його губи.

— Це не те, чим здається.

Я розводжу руками.

— Серйозно? Ти чекаєш, що я в це повірю?

— Просто вислухай мене. Я ж казав тобі, що наше розлучення було мирним...

— Ні. Ні, цього ти мені не казав. Ти сказав, що вона живе в будинку, а ти винаймаєш нове житло, поки адвокати з'ясовують деталі. Це все, що ти міг пояснити.

Він розводить руками, ніби здаючись.

— Я прошу вибачення. Я повинен був пояснити чіткіше. Наше розлучення — любовне.

— Так, ми це вже пройшли. Переходь до важливої частини, де ви разом відвідуєте святкову вечірку компанії, виглядаючи одруженими та щасливими.

Вираз його обличчя страждальний.

— Мій батько думав, що це буде добре для морального духу. Знаєш, щоб персонал бачив, що між нами все спокійно і дружлюбно. Часто в таких випадках, як у нас, сімейні компанії розпадаються гіркими розлученнями.

Коли я дивлюся на нього, все ще не впевнена, чи говорить він правду, але точно впевнена, що я не вражена тим, що він прислухається до татової поради щодо особистого життя, він втомлено додає:

— У нас немає шлюбного контракту. Якби Елізабет захотіла, вона могла б наполягти на продажу компанії, щоб виручені кошти були рівномірно розподілені між нами.

Це пробило чималу дірку в моєму обуренні.

— Але компанія існує вже мільйон років! Задовго до того, як ви одружилися!

Майкл киває.

— Так. Так і було. Але з тих пір, як я став генеральним директором, ми потроїлися в розмірах, і наші прибутки також зросли. Вона може довести в суді, що ці прибутки є спільним майном подружжя. Я, звичайно, буду боротися, але якщо я програю, мені доведеться викупити її частку на суму понад сто мільйонів доларів. У мене немає таких грошей. Єдиний вихід — продати.

Я не знаю, як на це реагувати. Розглядаю його обличчя, але він здається щирим.

Він робить крок ближче.

— Не хочу змінювати тему, але ти виглядаєш неймовірно.

Я знаю, що маю щось сказати. Все, що я можу сказати, це похмуро *Дякую*.

— Вибач, — тихо каже він, роблячи ще один крок ближче. — Я знаю, що це, мабуть, був шок, бачити нас такими. Я, чесно кажучи, не знав до кінця дня, що вона приїде.

Досить часу, щоб підняти слухавку. Я важко зітхаю.

Він простягає руку і гладить мою руку, потім робить ще один крок до мене, так що тепер ми стоїмо досить близько, щоб я могла відчувати запах його одеколону. І бурбон від його дихання, який напрочуд міцний.

— Ти справді виглядаєш неймовірно, — бурмоче він. — Ця сукня... вау. І твоє волосся. Боже мій, Джолін. Ти приголомшлива.

Я борюся з посмішкою, тому що я роздратована, але його вираз обличчя занадто захоплений, щоб довго залишатися злою.

— Я рада, що тобі подобається.

Він переплітає пальці на моїй руці і притягує мене ближче.

— Мені не подобається. *Я в захваті*. Ти зробила мене своїм рабом.

Він нахиляється і проводить носом по моїй щелепі, піднімаючи крихітні волоски на потилиці.

— Тепер, якби ти тільки позбулася цих окулярів, ти була б ідеальною.

У мене перехоплює подих. Приголомшена, ніби він щойно вдарив мене по обличчю. Я уявляю, як ми сидимо разом за сніданком одного ранку в далекому майбутньому. Він читає газету, ігноруючи мене, поки я не потягнуся за черговим круасаном, а потім він дає мені ляпаса зі словами: *З тебе досить.*

Він ніколи не вважатиме мене ідеальною такою, якою я є. Він ніколи не скаже мені, що я диво. Мені завжди доведеться прикидатися з ним, намагаючись відповідати якомусь неможливому стандарту, ніколи не розслаблятися і не бути собою.

У мене в голові клацає вимикач, і я не можу дочекатися, коли піду звідси.

— Треба йти. Хтось може увійти в будь-яку хвилину.

— Це робить все ще більш захоплюючим, ти так не думаєш?

Він обнюхує мою шию, видаючи низький звук задоволення в горлі. Коли він тягне мене до себе, я злякано відчуваю опуклість нижче його талії, яка, ймовірно, не є його гаманцем.

— Ого! Гарзд. Давай заспокоїмось...

— Я не міг перестати думати про тебе, поки мене не було, — перебиває він, його голос стає глибшим. Він проводить губами по моїй шиї, час від часу пощипуючи, ніби намагається спробувати мене на смак. З'їсти мене. Він підтримує мене, поки мій зад не впирається в раковину, і я не можу піти далі.

— Тобі подобалося дражнити мене по електронній пошті, чи не так? Відправляючи мені ту фотографію твоєї мочки вуха.

Він хихикає, як лиходій з коміксів.

— Розумно. Якщо це був твій план зробити мене одержимим, то він спрацював.

Я починаю панікувати, бо він поводить так дивно.

— Ні, не було ніякого плану...

Він занурює руку в моє волосся, відтягує мою голову назад і стискає свій рот на моєму горлі, як вампір. Це так несподівано, що я підскакую, перелякана, а потім зойкаю, коли його рука хапає мене за груди і стискає.

— Майкл! Ти робиш мені боляче!

Він закриває свій рот на моєму.

Я відштовхую його, задихаючись, і піднімаю руку до своїх пекучих губ.

— Чувак! Візьми себе в руки! Я не буду цілуватися з тобою в туалеті! Якщо ти не розчув, я щойно сказала: *Заспокойся!*

Схоже, що моя відмова змушує Майкла зірватися. Він був там одну хвилину, знайомий, добре вихований чоловік, а потім він зник, замінений якимось випадковим психопатом, викликаним з сеансу, що пішов не так, як треба.

Він хапає мене за плечі, штовхає на раковину і знову цілує, жорстоко, його зуби впиваються в мою ніжну нижню губу. Він нахилив мене так далеко назад, що моя голова б'ється об дзеркало.

Я реагую на чистий інстинкт і кусаю його.

— Ой!

Він на секунду відсмикується — важко дихаючи, здивований — і підносить пальці до рота. Коли вони відриваються в крові, він посміхається.

Він дивиться на мене своїми божевільними очима, і в мене холоне кров. Я намагаюся зістрибнути, але він тримає мене на місці, його руки сильні від усієї цієї дурної тисняви.

— Відпусти мене!

— Вона любить грати грубо.

Він заламує мені руки за спину.

— Я теж.

Він сміється мені на вухо, і я знову відчуваю запах алкоголю в його диханні, пекучі випари, від яких мені хочеться вдавитися. Скільки ж він випив?

— Припини. Майкл, припини!

— О, давай, Джолін, не будь скромницею. Ми обоє знаємо, що робимо. Ти хотіла підвищення, так? Ти думала, що вони роздаються задарма?

Він цілує мене в шию, притискається своєю промежиною до моєї, задирає поділ моєї сукні так, що може схопити жменю голого стегна.

Моє серце калатає, як у гангстерських фільмах, від страху і люті, на які накладається повна невіра.

— Ти знуцаєшся наді мною? Я ж сказала, *зупинись!*

— Я зупинюся, коли буду готовий, чорт забирай.

Його голос — це гарчання. Він стискає пальцями резинку моїх трусиків, де вони перекидаються через стегно.

Якраз тоді, коли я збираюся випустити крик на всю горлянку, двері відчиняються. Звук музики наростає. Ми з Майклом завмираємо, озираючись, щоб побачити, хто увійшов.

Це Порша.

Вона застигла в дверях, як статуя, з широко розплющеними очима, рот розтулився в жакливому О від шоку, побачивши картину, яку ми з Майклом створюємо на стійці.

Моє волосся скуйовджене. Ми обоє важко дихаємо. Моя помада розмазана по всьому його роті. Моя нога зігнута на його талії, а сукня задирається так, що моє стегно повністю оголене, аж до трусиків.

Я точно знаю, як це виглядає для неї, і мене від цього нудить.

Порша розвертається, не кажучи ні слова, і йде. За нею зачиняються двері.

З усієї сили я відштовхую Майкла. Все ще не врівноважений від того, що Порша перервала його, він хитається назад, кліпаючи очима. Я зісковзую з, поправляю сукню, потім підходжу до нього, де він стоїть біля туалету, з якого я вийшла раніше, і щосили б'ю його по обличчю.

— Можеш забрати своє підвищення і засунути його собі в дупу!

Я вибігаю з жіночого туалету, мій зір затуманюється від води, що заливає очі. Я поспішаю через елегантні коридори, щоб забрати своє пальто. На тротуарі я зупиняю таксі, моє дихання застигає в пухких білих хмарах перед моїм обличчям, мої вуха занадто гарячі, щоб оніміти від холоду.

Лише коли я опиняюся в безпеці всередині таксі і даю водієві свою домашню адресу, я не витримую і починаю плакати.

РОЗДІЛ 31

Коли Кем відчиняє на мій стукіт, я обіймаю його за плечі і ховаю обличчя в його шию.

— Джолін! Що сталося? Чому ти вже повернулася?

Не в змозі говорити, щоб не розплакатися, я хитаю головою. Все моє тіло тремтить. Я так засмучена, ніби в моєму животі вибухнула бомба і продірявила величезну діру прямо крізь мене.

Все, про що я фантазувала протягом останніх десяти років, було лише фантазією. Майкл — не лицар у сяючих обладунках, який приїде врятувати мене на своєму вірному коні. Він — яблуко, яке відьма запропонувала Білосніжці — ідеальне, блискуче і наповнене отрутою.

— Спокійно. Зроби вдих, дівчинко. Зайди всередину і поговори зі мною.

Кем заспокоює мене м'якими словами, його руки міцно і надійно обхоплюють мою спину. Він вибиває двері босою ногою.

— Що сталося з твоїм волоссям? І чому ти плакала?

— Майкл, — шепочу я. — Він... він...

Кем застигає. Його голос виходить низьким і небезпечно жорстким.

— Він що, *lass*?

Я боюся розповісти йому, що саме сталося, тому що підозрюю, що, судячи з його тону, пози і виразу обличчя, він вийде прямо за двері, знайде Майкла і змусить його пошкодувати, що він народився на світ. Замість цього я вдаюся до узагальнення.

— Він мудак!

Кем бере моє обличчя в свої руки і змушує мене подивитися на нього. Він гарчить:

— Якщо він поведився з тобою неналежним чином, я йому коліна переламаю!

Хоча мені хочеться плакати, це змушує мене трохи посміхнутися.

— Поводився зі мною *неналежним чином*? Як мило, бабусю.

— Клянуся Богом, жінко, краще скажи мені, що він зробив, щоб довести тебе до такого стану, або я припущу найгірше, вистежу цього

виродка і позбавлю його яєць. Говори.

Тихим голосом запитую:

— А чому тобі так важко одягти сорочку, пустун? Мені було б набагато легше вести цю розмову, якби мені не доводилося прикидатися, що ти не напівголий.

Хоча вираз його обличчя важкий від хвилювання, в його очах на мої слова з'являється відблиск гумору. Він проводить великим пальцем по моїй щоці, ймовірно, витираючи розмазану туш.

— Всі ці м'язи знову відволікають тебе, чи не так?

Правда в тому, що так. Він величезний, м'язистий і вкритий татуваннями, повна протилежність Майклу практично в усіх відношеннях.

І він ніколи не буде зі мною грубим. Він буде жартувати, фліртувати і нещадно дражнити мене, але я знаю, що цей чоловік, якого Майкл одного разу описав як *абсолютну тварину*, скоріше відріже собі руки, ніж зробить щось, щоб завдати мені болю або зневажити мене.

Наприклад, приставати до мене в жіночому туалеті в обмін на підвищення.

— Дівчинко, — каже Кем, спостерігаючи за моїми думками, насупивши брови. — Я не знаю, що відбувається в твоїй голові, але...

Я піднімаюся навшпиньки і цілую його.

Він злякано втягує повітря, але я викрадаю його назад і цілую його сильніше. Він дозволяє, з легким стогоном беручи мій язик в рот, але майже відразу забирає контроль назад у мене, крутячи головою, щоб розірвати поцілунок. Ми стоїмо так якусь мить, важко дихаючи, тиша затягується з кожним цоканням годинника.

— Що це було? — запитує він, його голос грубий.

— Це був поцілунок.

Мої руки все ще обіймають його плечі. Його руки все ще навколо моєї спини. Наші груди так щільно притиснуті, що я відчуваю, як його серце шалено калатає в моїх грудях.

— Ти маєш на увазі поцілунок помсти? Тому що я не думаю, що це було насправді про мене.

Стогнути, я заплющую очі і падаю головою йому на груди.

— Просто дай мені відповідь на одне питання: Він наніс тобі шкоди?

— Тільки моєму самолюбству, — зізнаюся я, нещасна. — І, можливо, моїй вірі в людяність.

І моєму бідному, дурному серцю, звичайно, яке плаче від смерті прекрасної мрії. Я не тільки втратила Майкла, моя кар'єра закінчилася. Навіть якщо Майкл не звільнить мене, Порша донесе на мене за стосунки з генеральним директором, і на цьому все закінчиться. Вона вже переривала нас на кухні і, ймовірно, робила письмові нотатки кожного разу, коли бачила нас разом в офісі. Навіть якщо я заперечуватиму будь-яку причетність до нього, все, що їм потрібно буде зробити, це обшукати мою електронну пошту, щоб знайти достатньо доказів, щоб відрубати мені голову.

Моїй роботі кінець.

— Твої інстинкти не підвели тебе, Кем. Він був на вечірці зі своєю дружиною. Я така дурепа.

Кем піднімає мою голову, підставляючи кулак під підборіддя.

— Ти не дурепа, — бурмоче він. — Ти вже забула, що я тобі сказав перед тим, як ти пішла?

— Ні, але ти упереджений, тому що закоханий в мене.

Кем перестає дихати. Повітря стає електричним. Я дражнила його, як він завжди дражнив мене, що я закохана в нього, але вираз його обличчя... *о Боже*. Скільки разів я мріяла, щоб Майкл дивився на мене з таким безрозсудним бажанням. Цілі міста згорають дотла на очах у Кема.

Доля секунди вагання, потім ми рухаємося одночасно, з однаковою потребою, наші серця вибивають один і той же шалений ритм. Наші роти з'єднуються з відчуттям, ніби два шматочки пазлу стають на свої місця з ідеальним вирівнюванням.

Поцілунок глибокий і гарячий, але водночас неймовірно ніжний. Мене розкривають, шар за шаром, розплутуючи до найвразливішого місця в моєму серці. На вечірці я випила лише ковток вина, але

відчуваю себе п'яною. Дезорієнтованою. Ніби весь мій світ нахилився навколо своєї осі, і я падаю в темну кролячу нору до центру землі.

Цього не повинно було статися. Не з ним.

Не кажучи більше ні слова, Кем підхоплює мене на руки і прямує до спальні, його кроки довгі і швидкі. Коли ми туди потрапляємо, він кладе мене на ліжко, обхоплює руками по обидва боки моєї голови і дивиться мені в очі.

— Я роздягну тебе догола. Потім я займуся з тобою коханням. Тоді ти скажеш мені, чи хочеш ти знову солодко і ніжно, чи хочеш брудно і жорстко.

Його голос — це шепіт, захоплюючий своєю інтенсивністю і контролем. Немає жодного живого чоловіка, який міг би змусити ці слова звучати так загрозливо і так хвилююче одночасно. Я відчуваю себе так, ніби стою на краю скелі, дивлюся вниз, у прірву, вітер розвіває моє волосся по обличчю.

Я не знаю, що там, по той бік цієї миті. Чесно кажучи, мені все одно.

Він цілує мене глибоко, його волосся лоскоче мені щоки. Потім він переміщує свій рот до моєї шиї, щетина на його щелепі шкребе чутливу шкіру під моїм вухом, його губи теплі і м'які, його дихання нерівне, як і моє. Я бачу, що він намагається не поспішати, але його руки тремтять там, де вони притиснуті до моєї голови.

Я розумію, що ми обоє хотіли цього занадто довго, щоб почати з ніжності.

— Забудь про заняття коханням зі мною, Кеме, — кажу я, моя кров як вогонь в моїх венах. — Давай зробимо це брудно і жорстко.

Він видихає *Слава Богу*, і запускає руки в моє волосся, знову цілуючи мене, ніби він помре, якщо цього не зробить.

Він видає звук в глибині горла, схожий на гарчання тварини. Це його вовк, що виходить погратися. Це посилає дивне тремтіння по всьому тілу, прямо між моїми ногами. Я тягну його на себе за петлі на джинсах, відчайдушно намагаючись відчутти його вагу. Мої стегна розкриваються навколо його талії. Він уже твердий для мене. Я гойдаюся на цій твердості, відчайдушно, як ніколи раніше.

Він піднімається різким рухом, дивлячись на мене чорними очима. Божевільними очима, наповненими оголеною хтивістю. Він стягує з мене туфлі, кидаючи кожну через плече на підлогу, потім ковзає своїми руками з моїх колін по внутрішній стороні моїх голих стегон, стискаючи мою плоть. Потім, перш ніж я встигаю усвідомити, що він робить, він нахиляється між моїми ногами і відтягує мої трусики вбік.

Я кричу в шоці, тому що його рот — його гарячий, чудовий рот — там.

По моєму тілу пробігає тремтіння. У мене все болить. Моя шкіра почервоніла і горить.

— Кем. О, Боже. Не зупиняйся, це дивовижно, це...

Я обриваюся зі стогоном порнозірки, коли він засовує в мене палець.

Я розкриваюся. Моя грудна клітка відчуває себе порожньою, ніби всі мої нутроці були вишкребені, і залишилося тільки це, відчуття його язика і звуки, які він видає — бурчання в глибині грудей, сексуальні, брудні і гарячі, звуки, які звучать так, ніби він не може насититися моїм смаком, ніби він так само жадібний до мене, як і я до нього.

Коли мої стегна починають тремтіти, а дихання утруднене, тому що я близько, так близько до того, куди я хочу піти, Кем раптом зникає, нависаючи наді мною.

Його погляд на моєму, він розстібає свої джинси і виходить з них, потім скидає свої боксерські труси. Я дивлюся, як вони сповзають по його ногах і збираються навколо щиколоток, і видаю маленький мимовільний звук похоті. Він долонями стискає свою випираючу ерекцію, спостерігаючи за моїм обличчям.

Я сідаю, відкидаю його руку з дороги, обхоплюю його член обома руками і беру його в рот.

Його стогін змушує мене відчути себе богинею.

Він заривається руками в моє волосся, коли я смокчу його і пещу його яйця однією рукою, а іншою погладжую його товстий стовбур, відчуваючи себе ще більш богинею, коли він лається собі під ніс.

— Чорт забирай, цей солодкий довбаний рот, — шепоче він, згинаючи стегна. — Я люблю цей рот. Я люблю...

Він задихається, коли я беру його так глибоко, як тільки можу, в своє горло.

Потім я лежу на животі, перевернувшись блискавичним рухом. Кем тягне мою дупу в повітря рукою, загорнутою під талію, підпирає мене на коліна, потім задирає мою сукню, оголюючи мій зад. Наступне, що я відчуваю, — це зуби, що впиваються в мій зад.

Я здивовано втягую повітря. Мої руки стискаються в кулаки в ковдрі.

Його тепле дихання обволікає мою шкіру, і Кем вигукує:

— Я хотів це зробити з тієї секунди, як побачив тебе, коли ти стояла біля моїх дверей у цьому потворному зеленому светрі і просила мене зробити музику тихіше, вся така нахабна.

Він знову кусає мене, не настільки сильно, щоб розірвати шкіру, але досить сильно, щоб вжалити, і гарчить. Я мало не втрачаю свідомість. Адреналін б'є через мене. Я ледве можу перевести подих.

Він продовжує кусати мене, просуваючи руку між моїх ніг, щоб погладити мене, пробираючись від однієї сідниці до іншої, поки вся моя дупа не починає пекти, і я гойдаюся на його великій руці, задихаючись в простирадла, вмираючи.

Я помираю. Він збирається вбити мене. Він стискає мій клітор і кусає мене за дупу, і я в абсолютному раю.

— Я повинен зняти цю сукню.

Він нетерпляче смикає мене за блискавку, але я не маю на це часу.

— Не знімай, — кажу я, задихаючись. — Просто залиш її і трахни мене.

Мені не доводиться повторювати йому двічі. Він висмикує шухляду в тумбочці. Я чую хрускіт і розрив фольги і відкриваю очі, щоб насолодитися неймовірним видовищем, спостерігаючи, як він розкочує презерватив по довжині свого великого, гарного члена.

Потім він стає на коліна позаду мене, утримуючись руками на моїх стегнах. Ще через секунду його ерекція підштовхує мене, а потім розтягує мене, поки я не задихаюся.

Він бере велику жменю мого волосся, обмотує його навколо зап'ястя, так що моя голова відкидається назад, потім штовхається стегнами, в'їжджаючи в мене.

Я кричу. Він штовхається знову. Я стогну, відчуваючи його, великого і настирливого, його неймовірне тепло навколо мене, всередині мене, запах його шкіри в моєму носі. Потім він трахає мене довгими, жорсткими рухами, утримуючи мене на місці для свого задоволення, однією рукою обхопивши моє стегно, а волосся, наче повідець, обмотавши навколо зап'ястя.

Він шльопає мене по дупі, сильно. Я сміюся як божевільна, бо мені це так подобається.

Він знає. Звичайно, він знає, що мені подобається. Він починає чергувати ляпasi по дупі з тим, що тягнеться до мене і пестить мій налитий клітор, поки я не стогну і не б'юся, повністю втрачаючи розум, повертаючись на кожен його поштовх, прямо на лезі бритви на межі оргазму.

Він тягнеться вгору і стискає мій твердий сосок прямо через сукню, і я б'юся в конвульсіях навколо нього.

— Бляха, — хрипко шепоче він. — Ти кінчаєш. О, бляха, Джолін...

Він обривається зі стогоном, коли я кінчаю, все всередині мене стискається і розтискається швидкими, шаленими хвилями. Це добре, так добре, *о Боже, так добре*. Я не усвідомлюю, що сказала це вголос, поки Кем не погоджується зі мною.

— Я знав, що ми будемо ідеальною парою.

Він перевертає мене на спину, але залишається на колінах, підтягуючи мене так, щоб моя голова і плечі опинилися на подушці, а решту мене він утримує руками під моєю дупою. Я впираюся руками в узголів'я ліжка, коли він починає входити в мене таким чином, його дихання важке, волосся падає йому в очі, кожен м'яз на грудях і животі напружений.

Він такий красивий, ніби я займаюся сексом з витвором мистецтва.

Моє тіло в порівнянні з його тілом — м'яке, але це не має значення. Вся справа в його очах, які пожирають кожен мій сантиметр, ніби вперше побачили сонце.

Він піднімає одну з моїх ніг і підпирає мою щиколотку на своє плече. Тепер він так глибоко, як тільки може, і я видаю звуки, яких ніколи раніше не видавала, тваринні звуки, заохочуючи його. Він повертає голову і цілує мою щиколотку, жест настільки солодкий, що посилає пронизливий біль, як стріла, випущена прямо через мої груди.

Я заплющую очі, але не можу зупинити невизначний звук страждання, що виривається з мене. Навіть коли я наближаюся до чергового оргазму, я борюся з раптовим натиском емоцій, тому що знаю, що як би добре це не було, це не може піти далі, ніж сьогодні ввечері.

Я простягаю руку і хапаю його за руки, тягнучи його вниз на себе, потім обхоплюю його руками і ногами і зариваюся обличчям в його шию, вдихаючи його запах, намагаючись закарбувати цей момент в своїй пам'яті. Він здригається і тихо стогне. Його поштовхи стають швидшими. Сильнішими. Його дихання таке ж нерівномірне, як і биття мого серця.

— Дівчинко, — задихається він.

— Будь ласка, — хникаю я, бо я теж тут.

Потім ми разом перекидаємося через край, застигаючи і кричачи, моє тіло схиляється під його, моя голова відкинута назад на подушку. Він пручається, дикий і неконтрольований, впивається пальцями в мій скальп, втрачаючи себе в моєму тілі, і останній клаптик мого заперечення розплутується і виривається на волю.

У мене є почуття до Кемерона МакГрегора.

Боже, це справді буде боляче.

РОЗДІЛ 32

Вже пізно чи рано. Я не знаю. Я затишно вмостилася в ліжку в обіймах Кема, обводючи пальцями всі татуювання на його грудях, бо хочу пам'ятати про нього кожну деталь після того, як його не стане.

Мені знадобиться щось, що підтримає мене протягом наступних п'ятдесяти років безшлюбності.

— Я ніколи не питала тебе, чому ви з Келленом помінялися квартирами, — бурмочу я. Мої кінцівки важкі, і в мене болить в різних місцях, завдяки неабиякій витривалості Кема. За останні дві години ми займалися сексом тричі — двічі в ліжку і один раз в душі.

Кем проводить пальцями по моєму хребту і притискає поцілунок до моєї скроні. — Мій тренер подумав, що зміна обстановки піде мені на користь.

Я нахилию голову і дивлюся на нього, посміхаючись.

— І як, допомогло?

Усмішка, якою він відповідає, м'яка і мила.

— Так.

Він робить паузу на мить, його посмішка зникає.

— І ні.

Я знаю, що він має на увазі. Ми обоє чуємо, як на задньому плані цокає годинник до нуля.

— Навіщо тобі потрібна була зміна обстановки?

Після чергової паузи Кем важко зітхає.

— Моє життя стало... некерованим.

На думку одразу спадає вагітна неповнолітня дівчина, про яку згадував Майкл. Мені не хочеться згадувати про це і псувати такий прекрасний момент, але якщо у мене є лише кілька днів, щоб з'ясувати все, що я можу про Кемерона МакГрегора, я зроблю це.

— Ти маєш на увазі того підлітка?

— Так. Крім усього іншого. Я занадто багато пив. Накидався на всіх. Я ніколи не вмів конструктивно справлятися зі своїм гнівом, навіть після років терапії.

— Ти проходив терапію? Роками?

— Я працював над головою так само наполегливо, як і над тілом. Не можу сказати, що ефект був таким же успішним, але так. Терапія. Бачачи, як сильно моя мама була побита життям, я завжди займався самовдосконаленням. А ще я багато читав. Все, що завгодно, від біографій до історії та політики. Я не ходив до коледжу — закінчити середню школу з обмеженими можливостями до навчання було досить важко — але я люблю читати.

Він такий, який він є, і він любить книги. Чому, всесвіте? Чому ти дав мені це з тим, хто живе на іншому кінці світу? Я притискаюся до нього ближче, вдихаю його чудовий, теплий аромат, ковтаю клубок у горлі.

— Ти не здаєшся мені особливо злим, пустунчику.

Він хихикає і тицяється носом у моє волосся.

— Гадаю, краса приборкує дикого звіра.

Моє серце радіє, коли він називає мене Красунею, але я ненавиджу думку про те, що він нещасний. Мій материнський інстинкт хоче пригорнути його до грудей і відбиватися від вовків заради нього, але інший інстинкт підказує мені, що всі його вовки всередині, а не зовні.

— Тривога, незручний перехід.

Його груди здригаються від придушеного сміху.

— Гарзд. Починай.

— Позов, у якому ти береш участь, про який я підслухала твою розмову з кимось по телефону. Це пов'язано з вагітною дівчиною-підлітком?

Він киває.

— Вона судиться зі мною за батьківство.

Коли я ахнула, він швидко додав:

— Я не батько, дівчинко. Можливо, я не стовп моралі, але я знаю достатньо, щоб триматися подалі від підлітків.

— Я знаю. Я повірила тобі раніше, коли ти сказав, що це неправда. Скільки їй років?

— Шістнадцять.

— Боже мій! Вона ж дитина!

Його голос стає сухим.

— Ти б так не говорила, якби побачила її фотографію. Або зазирнула би в її думки. Вона хитра маленька штучка. Хоче уваги, знає, як її отримати.

— Думаю, тобі краще просто розповісти мені історію, тому що я зараз прокручую в голові дуже страшні сценарії, Кеме.

Він неухважно перебирає пальцями моє волосся, поки говорить.

— Коротше кажучи, я — мішень. Велика тупа мішень. Я не зробив собі ніяких послуг своєю поведінкою — п'яний і безладний, історія моїх *побачень*, так би мовити. Мій адвокат вважає дивом, що я ще не стикався з подібними звинуваченнями.

Його сміх моторошно похмурий.

— Пощастило мені.

Я чекаю, затамувавши подих, поки він продовжить.

— У мене вдома була вечірка. Я завжди влаштовував вечірки. Коли навколо люди, я відчуваю себе краще. Менш... нервовим. Мій будинок завжди був наповнений людьми. Друзі — якщо їх можна так назвати — товариші по команді, незнайомці, хто завгодно.

Я згадую вечірку зі стрип-покером, яку він влаштував у перший вечір нашого знайомства, анонімну дівчину, яку він підчепив у барі, і здригаюся від думки, що було б, якби я жила на іншому поверсі і ми б ніколи не зустрілися. Можливо, і тут якась випадкова жінка звинуватить його в тому, що він є батьком її майбутньої дитини.

Можливо, цього разу правдиво.

— Одного вечора влітку цей хлопець приводить свою сестру. Їй на вигляд років двадцять, не менше. Повний макіяж, високі підбори, все як годиться. Вечірка стає дикою. До третьої години ночі я відключився на газоні на задньому дворі. Коли я прокидаюся вранці, будинок перетворився на руїну, і всі пішли, крім цієї дівчини, яку я знайшов плачучою на моїй кухні, яка виглядала дуже розгублено. Я запитав її, що сталося, а вона відповіла, що її брат пішов, і вона не може повернутися додому. І я, дурень, запропонував відвезти її. І все. Це все, що я зробив: відвіз її додому. Наступного тижня до мене прийшли з

поліції, хотіли обговорити, як я буду відповідати за сексуальний примус згідно з Законом про сексуальні злочини.

Мене нудить. Можливо, слухати цю історію було не такою вже й гарною ідеєю.

— То вона стверджує, що у вас був секс?

— Так. Я був п'яний, але я, чорт забирай, не був *настільки* п'яний, щоб забути про це. Я ніколи не бачив її після того, як вона прийшла. Тож моя юридична команда опитала всіх, хто був на вечірці, і виявилось, що ніхто не може підтвердити, що вона була поруч зі мною в будь-який час. Оскільки не було ніяких речових доказів, і у неї не було свідків, які б підтвердили її слова, звинувачення не були висунуті. Але на той час новини підхопили цю історію. Мене називали як завгодно — від педофіла до гвалтівника.

Він робить паузу, щоб перевести подих. Напруга в його тілі випромінюється хвилями.

— Такий сморід не змивається.

— О, Кеме. Це жахливо.

— Це навіть не найгірша частина. Через два місяці вона дізнається, що вагітна, і подає на мене позов про визнання батьківства.

— Але все, що потрібно було б зробити, це тест ДНК, щоб довести, що ти не батько!

— Так. Але вона не хоче його робити, стверджуючи, що це може зашкодити майбутній дитині. Так що я застряг в очікуванні, поки вона народить, щоб ми могли зробити цей клятий тест і довести, що я невинний. Тим часом, вона у всіх новинах плаче про те, як я скористався нею.

Я розлютилася за нього.

— Але ж це несправедливо! Вона бреше!

У його голосі звучить втома, коли він відповідає.

— Це ціна, яку я повинен заплатити за те, що відмовився від позову. Її адвокати пропонували мені угоду, щоб вона мовчала, але я відмовився, тому що це шантаж. Все стане зрозуміло, коли дитина народиться, а до того часу це цирк зі мною на центральному рингу.

— Але хіба ти не можеш подати на неї в суд за наклеп?

Він каже м'яко:

— Якщо хтось і винен у вбивстві моєї репутації, дівчинко, то це я сам. А вона — дитина, у якої явно не все гаразд з головою. Яка з цього користь в кінцевому підсумку?

Це все дуже гнітюче.

— Якби я могла чимось допомогти. Я ненавиджу, що ти через це проходиш.

Він повертає обличчя до мого волосся, глибоко вдихаючи.

— Ти вже допомогла, дівчинко. Ти навіть не уявляєш, як сильно.

Його голос хрипкий від емоцій, глибокий і грубий, і це викликає гарячий укол сліз на моїх очах. Кілька хвилин ми лежимо тихо, просто дихаючи, поки він знову не починає говорити.

— Це прозвучить до біса дивно.

— Я вже хвилююся.

Він затамував подих, а потім випалив:

— Ти нагадуєш мені мою матір.

— До речі, про незграбні переходи! Я просто буду тут і намагатимусь, щоб мене не вирвало, дякую. Ти не міг дочекатися, щоб покласти на мене цей дорогоцінний камінь, коли ми не будемо голі в ліжку?

Він хихикає.

— Я знаю. Вибач. Я маю на увазі...

Він намагається на мить знайти правильні слова.

— Те, яка ти природжена доглядачка. Як ти знаєш, як зробити так, щоб люди почувалися добре, навіть не намагаючись. Яка ти завжди чесна.

Його голос стихає.

— Як ти відчуваєшся як дім.

Я закриваю очі і глибоко вдихаю і видихаю, що не допомагає моєму голосу зірватися, коли я кажу:

— Ти вбиваєш мене тут, пустун.

Він притискає мене до себе, міцно обіймаючи своїми м'язистими руками.

— Ми будемо говорити про слона в кімнаті?

Я знаю, що він має на увазі, але жартую, щоб уникнути цього, тому що, крім усього іншого, я є експертом в уникненні важких розмов і незручних емоційних моментів за допомогою поганого гумору.

— У тебе є назва для цієї штуки? Тому що я потайки називаю її Годзіллою.

— Я говорю не про свій член, дівчинко, і ти це знаєш.

Я спускаюся на кілька сантиметрів, ховаючи обличчя в його грудях.

— Я коли-небудь згадувала, що у тебе гарні груди? Тому що вони такі. Чоловічі груди дуже недооцінені.

Глибоке зітхання Кема ворухить моє волосся.

— Третього числа я маю повернутися до Шотландії.

Він дозволяє цьому висіти там, зарядженим пістолетом, націленим на наші стосунки, які тільки випробовують свої хиткі новонароджені ніжки. Коли я нічого не кажу, він додає:

— Тренування до нового сезону починаються шостого, інакше я б залишився довше...

— Ні, — перебиваю я, мій голос приглушений його шкірою. — Ти не можеш залишитися. Ти маєш повернутися до свого життя.

А я маю розібратися зі своїм. З тим, що від нього залишилося. Цікаво, робота в Макдональдсі чи в Старбаксі більше відповідала б моїм навичкам?

Своїм густим голосом Кем каже:

— Поїхали зі мною.

Моє серце починає шалено калатати, від чого перехоплює подих. Я на мить втрачаю дар мови, і це добре, тому що мій психічний стан в цей момент найкраще можна було б описати як *стою на краю прірви*.

— Я куплю тобі квиток, з відкритою датою повернення, так що ти можеш залишатися стільки, скільки захочеш. Візьмеш відпустку, подивишся, чи сподобається тобі Шотландія... Чого ти хитаєш головою?

— Ти ж знаєш, що це неможливо, — шепочу я, ненавидячи свій плаксивий голос. Такі моменти вимагають сили духу, якої я не маю. Я

майже впевнена, що будь-якої хвилини буду витирати соплі з його грудей.

— *Lass...*

— Мені тридцять шість, Кеме. Тобі двадцять дев'ять. У мене неврози старші за тебе. Ти — гламурна, відома людина, у якої в будинку завжди повно людей і вечірок, а я — домосід, який спілкується тільки зі своїм котом. Врешті-решт ти будеш на мене ображатися. Я буду сумувати за домом, відчуватиму себе тягарем. У нас обох є досить серйозні проблеми, які ми повинні вирішити в нашому житті, і використання одне одного в якості милиць не призведе ні до чого, окрім як до ще більшого безладу.

Після довгої, напруженої паузи, Кем сказав:

— Ого. Це було до біса депресивно. Спробуй ще раз. І на цей раз коротко і просто скажи *так*.

Я застогнала і перевернулася на інший бік. Якщо я думала, що це буде остаточною крапкою в розмові, то Кем одразу ж відкидає цю ідею, обхопивши мене рукою за талію і притиснувши до себе спиною.

Він прикладає свої губи до мого вуха і говорить тихо і повільно, як до переляканої дикої тварини. Або до когось дуже дурного.

— По-перше, мені начхати на нашу різницю у віці. І тобі теж варто. По-друге, мій будинок завжди наповнений людьми, тому що я самотній, а не тому, що я люблю вечірки. 2В, моє життя не гламурне. До зустрічі з тобою воно було схоже на машину, що мчить зі швидкістю сто кілометрів на годину прямо до прірви. Третє: єдине, що мене в тобі коли-небудь обурюватиме, — це твоє невпинне прагнення принизити себе. У мене немає відповіді на можливість того, що ти можеш засумувати за домом, але я, чорт забирай, впевнений, що зроблю все можливе, щоб ти відчувала себе в моєму домі так само добре, як і тут. І, чорт забирай, четверте: які б проблеми не були в нашому житті, вони стануть значно меншими, якщо ми будемо разом з єдиною людиною, якій кожен з нас може довіряти.

— Ти не милиця для мене, Джолін. Ти — дар. Якщо ти не хочеш їхати до Шотландії, тому що просто не хочеш бути зі мною, так і скажи, але не годуй мене більше відмовками. І перестань думати про

найгірший сценарій розвитку подій у наших стосунках — тримай це негативне лайно під контролем.

Настає довга, жахлива тиша, в якій я дивлюся у вікно на шквали снігу і з усіх сил намагаюся тримати себе в руках, хоча він щойно повністю розірвав мене на частини.

Зазвичай на цьому місці я б розридалася і поспішила додому, щоб заїсти стрес. Ні, це неправильно. Зазвичай не існує всесвіту, в якому відомий гарячий спортсмен у рожевому халаті просто обдурив мене і запросив переїхати жити до нього в Європу, але, мабуть, це моя нова норма, тому я просто збираюся проковтнути це і впоратися з цим найкращим способом, який я знаю.

— Б'юся об заклад, у тебе вдома, напевно, є тільки ванільне морозиво.

Кем починає сміятися, спочатку тихо, але потім не витримує і падає на ліжку, трясучи матрац і нас обох, коли його наздоганяє штормовий вітер.

— Тьху, пустун. Ти не вмієш злитися на когось, ти це знаєш?

— Ні, дівчинко.

Він тягне мене на себе — поводить мене зі мною в той чудовий спосіб, який у нього є, що змушує мене відчувати себе крихітною і жіночною, і вдячною за його відданість вирощуванню своїх м'язів такими великими — і дивиться на мене, посміхаючись.

— Ти занадто дивна і чудова, щоб довго на тебе злитися.

Він цілує мене, його руки в моєму волоссі і посмішка на його губах. Він заправляє мене під руку, і я слухаю, як його дихання стає все глибшим і рівним, поки не розумію, що він заснув.

Я лягаю поруч і вдихаю його востаннє, кажучи собі, що буде краще, якщо я вислизну до того, як він прокинеться, так ми зможемо уникнути неминучої незручності вранці.

Потім я збираю з підлоги сукню і туфлі і навшпиньки виходжу, тихо зачиняючи за собою двері.

РОЗДІЛ 33

Сьогодні Святвечір, третій найдепресивніший день у році після самого Різдва та Дня Святого Валентина. Цього року все ще гірше, ніж зазвичай, тому що Майкл Меддокс не тільки досі не кохає мене, але й мені начхати на нього, бо я закохалася в іншого чоловіка, з яким у мене ніколи не буде майбутнього.

Напевно, це просто моя фішка.

Я лежу в ліжку з містером Бінглі, дивлюся в стелю, жаліючи себе, коли чую стук у двері. Його стук. Він, мабуть, щойно прокинувся, бо надворі ще темно.

— Я не буду відкривати, — кажу я коту, який кидає на мене погляд, що змушує мене захищатися. — Чому ти такий осудливий?

Вираз його обличчя говорить про те, що я точно знаю, що зробила не так, і мені має бути соромно за себе. Тепер я відчуваю себе ще гірше, тому що навіть дурний кіт розумніший за мене.

Стук Кема стає все гучнішим і гучнішим, поки я не чую його голос за дверима. — Я знаю, що ти там. Мені байдуже, скільки часу це займе, я буду стукати, поки ти не відчиниш.

Я зітхаю, підбадьорюю себе, що буде краще покінчити з цим, і встаю з ліжка. Я шкандибаю до вхідних дверей, загорнувшись у ковдру.

— Джолін!

— Я тут, пустун, — кажу я через двері. — Не розбуди сусідів.

— Відчиняй.

Я впираюся лобом у двері.

— Я не можу. Я надто зайнята тим, що б'ю себе по голові.

— Ти, бляха, серйозно? Відчини клятві двері.

Здається, він розлютився. Я дивлюся у вічко і бачу пару карих очей, що дивляться на мене.

— Я бачу твою голову, дівчино. Ми це вже проходили.

Я роблю кілька глибоких заспокійливих вдихів, а потім відчиняю двері. Кем проштовхується крізь них, мало не збиваючи мене з ніг. На півдорозі до вітальні він розвертається на п'ятах і дивиться мені в очі.

— Скажи мені, що я помиляюся, і ти не вислизнула, не попросившись, після того, як ми займалися сексом чотири рази і після інтенсивного, оголюючого душу одкровення. Скажи мені, що ти просто зайшла погодувати kota і вже збиралася повертатися, коли я постукав.

Я здригнулася і щільніше закуталася в ковдру.

— Гм.

Він виглядає здивованим, ображеним і абсолютно розлюченим.

— Ти мене, блядь, уникала.

— Ні, я не робила цього.

— Так, ти це зробила!

— Ні, уникання — це коли ти зустрічаєшся з кимось, а потім розлучаєшся з ним і зникаєш з його життя без жодних пояснень. Те, що я пішла раніше, було просто...

Я намагаюся підібрати відповідне слово.

— Доцільним.

По його шиї пробігає рум'янець. Його очі світяться гнівом.

— Доцільним?

— Практичним, я маю на увазі.

Від цього він виглядає ще злішим.

Я затискаю перенісся між пальцями. Мене нудить і здається, що в мене починається мігрень.

— Кеме. Ми це вже обговорювали. Ти їдеш через кілька днів. Ти живеш в іншій країні. У тебе там своє життя, а у мене — тут.

— Справді? — каже він, і в його голосі капає сарказм. — І як тобі це життя, Джолін?

Тепер він не єдиний, хто розлютився.

— Ауч, пустун.

— Ти до біса права, ауч. Тепер ти знаєш, що я відчував, коли прокинувся сам. Дивно, що ти не залишила на комоді гроші за надані послуги.

Я ковтаю, долаючи раптовий клубок у горлі.

— Вибач, що так сталося. Я не хотіла, щоб тобі було погано. Це була просто помилка.

Він реагує так, ніби я вдарила його ногою в живіт. Він відступає назад, кров сходить з його обличчя, його рот відкритий, а очі широко розплющені.

— *Помилка?*

Я миттєво усвідомлюю, що справжньою помилкою було використання цього слова, яке, очевидно, було неймовірно поганим вибором.

— Ні, Кем, послухай, я не це мала на увазі...

— Я точно знаю, що ти мала на увазі, дівчинко, — гірко каже він, пролітаючи повз мене. Він виходить з моєї квартири через коридор і грюкає дверима ще до того, як я встигаю вставити ще одне слово.

Я довго стою, борючись із бажанням перебігти через коридор і кинутися йому в обійми, але врешті-решт піддаюся неминучій реальності ситуації і повертаюся в ліжку, натягуючи ковдру на голову.

Містер Бінглі зіскакує вниз, не бажаючи мати зі мною нічого спільного.

***

О п'ятій годині того дня я все ще лежала у ліжку, коли задзвонив телефон. Я піднімаю трубку з тупим *Алло?*

— Привіт, любя! Щасливого Різдва!

— Привіт, мамо. Щасливого Святвечору.

Вона сміється. Це звучить як Каліфорнія: яскраво, красиво, вітряно.

— Я знаю, що я на день раніше, але завтра вранці ми поїдемо до твоєї сестри і залишимося у неї на ніч. Ти ж знаєш, яке там божевілля з дітьми. У нас, мабуть, не буде можливості подзвонити.

Я знаю, що вона не намагається бути злою, але в такі моменти мені доводиться прикусити язика, щоб не сказати щось стервозне на кшталт *Ти маєш на увазі, що не знайдеш часу подзвонити.*

У Жаклін та її чоловіка Джека — не змушуйте мене починати з цієї алітерації — дворічні двійнята. Їхні імена також починаються на літеру *J*, тому що астролог моєї сестри сказав їй, що енергетика буде доброю. Ви б не подумали, що сатана може оселитися в двох тілах одночасно, але ви помиляєтеся. Кількість блювоти та зелених соплів,

які виробляють ці діти, підходить для фільму про екзорцизм. Так само, як і їхні крики, від яких можна було б зчистити фарбу зі стін. Я поняття не маю, чому моя мама так відчайдушно прагне поповнити нашу сім'ю маленькими монстрами, але вона вважає, що я не буду посправжньому щасливою і повноцінною, доки не стану матір'ю.

Або другого розміру.

— О, ми вчора отримали твої посилки на пошті, люба! Дуже дякуємо за цей милий мохеровий шарф.

Милий — це її кодове слово для огидного. Нам подобається надсилати одна одній подарунки, які, як ми знаємо, не сподобаються іншій, тому що стосунки між матір'ю та донькою — це мінні поля, сцени вбивств і ціла купа інших супер-штучок, подібних до цього.

— І дякую за новий календар зі сварливим котом, який ти мені прислала, мамо. Не можу дочекатися, коли повішу його на стіну і проведу ще один рік, дивлячись на його заскорузле обличчя.

— Це нагадало мені, люба, ти чула що-небудь про своє підвищення?

Мій шлунок стискається, бо я знаю, що вона збожеволіє, коли почує, що мене збираються звільнити. Але потім, нізвідки, у мене настає момент чистого прозріння. Ще одне прозріння, тільки набагато більше.

Не має значення, що моя мати про все думає.

Ого, я й гадки не мала, наскільки важким був цей конкретний шматок багажу, поки не впустила його.

— Так, погані новини на цьому фронті, — кажу я. — Мій бос — пам'ятаєш Майкла, в якого я казала тобі, що закохана багато років, і ти сказала, що він був би ідеальним для Жаклін, — виявився великим козлом і намагався помацати мене в жіночому туалеті на святковій вечірці. Очевидно, це підвищення було свого роду угодою з оплатою за гру, а я не грала. Офіс закритий до Нового року через свята, але я майже впевнена, що коли повернуся, мене звільнять першим ділом.

Моя мати скрикнула:

— Що?

— Облом, так? Ти, мабуть, захочеш застелити для мене вільну спальню. О, ще? Кемерон МакГрегор запросив мене повернутися до Шотландії разом з ним. У нас якісь заплутані сексуальні стосунки, в яких я емоційно не можу розібратися, але я знала, що тобі буде цікаво дізнатися, що він неймовірний у ліжку.

Я чую удар і думаю, чи не вбила я щойно свою матір.

Різдво може бути не таким вже й поганим.

***

Я проводжу цей день повністю на самоті, їм холодні боби барбекю з банки, яку я видобула з глибин шафи, і п'ю пляшку дешевої *Syrah*, похмуро дивлячись у вікно своєї вітальні, де компанію мені складає лише глухий, осудливий кіт.

Я не втрачаю іронії, що назвала його на честь свого романтичного ідеалу чоловіка. Містер Бінглі був усім, чим не був містер Дарсі: ввічливий, чарівний, популярний. Навіть після того, як з'ясувалося, що Дарсі був не просто задумливим альфа-самцем, а людиною з неймовірним характером і глибиною, я завжди вважала, що містер Бінглі у світі кращий, бо хто хоче мати справу з усім цим тліючим мачизмом, коли можна мати легкого і пухнастого зефірку-чоловіка?

Ідіотка, ось хто.

26 грудня на світанку починається хуртовина, що дуже зручно, бо відповідає моєму настрою. Я вирішую провести наступні кілька днів, переглядаючи всі святкові фільми, які я ненавиджу, як покарання за те, що а) змарнувала десять років, закохавшись в ідею Майкла Меддокса і б) зруйнувала абсолютно хорошу дружбу з Кемом, зайнявшись з ним диким, розкутим сексом, закохавшись в нього, а потім тут же збожеволівши. Я вже втретє переглядала *Це дивовижне життя*, коли в двері постукали.

Я завмираю, затиснувши в кулаці жменю попкорну з мікрохвильовки.

Стук повторився. Це стук Кема, але він інший, бо звучить якось похмуро.

Я відкладаю миску з попкорном і йду до вхідних дверей, моє серце калатає як скажене. Коли я відчиняю, там стоїть Кем у джинсах і

футболці, виглядаючи так само руйнівню сексуально, як і завжди.

Ми дивимося одне на одного. Перше, що вилітає з його рота:

— Я не можу повірити, що ти не привітав мене з Різдом, придурок.

— Ну, ми ніби як не розмовляли, я думав.

Він хмуриться на мене, пасмо волосся привабливо падає йому в очі. Це триває деякий час, поки він не зітхає і не лається собі під ніс. Потім він тягнеться до передньої кишені своїх джинсів і дістає ключ. Тицяє його мені.

— Ось. На випадок, якщо ти захочеш зробити ще якісь помилки до мого від'їзду.

Сповнена трепету, я дивлюся на ключ, який, очевидно, від дверей квартири Келлена. *О, Боже. О, ні. Не роби цього. Не роби гірше, ніж є.*

Звичайно, я беру його. Я дурна, але не божевільна.

Ми дивимося одне на одного в незручному мовчанні ще кілька хвилин, поки Кем не каже:

— Гарзд. Побачимося. Або ні.

Він розвертається і повертається до своєї квартири, грюкнувши дверима, щоб я знала, що, хоча він запрошує мене прийти, коли я захочу, для більш запаморочливого сексу, він все ще злиться.

Я дивлюся на ключ у своїй руці, гадаючи, скільки часу пройде, перш ніж я ним скористаюся.

***

Я протрималася цілий день, що, на мою думку, досить непогано. Насправді, це на кілька годин більше, ніж день, тому що коли я відмикаю двері квартири Кема, вже за чверть на десяту вечора.

Все світло вимкнене, окрім маленької лампи для читання, що тьмяно горить у вітальні. На мить мені здається, що його немає вдома, але потім він виходить зі спальні і прямує прямо до мене, виглядаючи розлюченим, страшним і гарячим.

Він підхоплює мене на руки, ніби це найприродніша річ у світі, і повертається назад у спальню.

Дивлячись на його профіль, я шепочу:

— Чому ти голий?

— Я сплю голим.

— Ти спав?

— Ні. А тепер замовкни.

— Ти все ще сердишся на мене?

— Так. А тепер замовкни.

Я замовкаю. Він кидає мене на ліжку, як багаж. Я відскакую, задихаючись, і намагаюся сісти, але його не влаштовує жодна з моїх розумних ідей. Він штовхає мене вниз і цілує мене, сильно, коліно між моїми ногами, а пальця, скручені в моєму волоссі.

Я тану, як масло на матраці.

— Потім я тебе вижену, — каже він, важко дихаючи і задираючи мою спідницю на стегнах. Він стягує мої трусики вниз по ногах. — І не смій ставити мені ніяких особистих питань.

О, він такий злий на мене. Він розлючений. Боже, це заводить.

Він не турбується про те, щоб зняти з мене сорочку і бюстгальтер або підготувати мене до прелюдії — не те щоб мені це було потрібно, оскільки я намочила білизну в ту хвилину, коли побачила його, — він просто обгортає свою ерекцію в презерватив і сердито заштовхується в мене.

Я вигинаюся, стогну і закохуюся в нього ще більше.

Він жорстко трахає мене. Ніби намагається щось довести. Я вчепилася пальцями в його біцепси, обхопила ногами його спину і тримаюся за нього. Коли я стогну і задихаюся і вже майже кінчаю, він сповільнюється, гарчить *ще ні* і цілує мене в горло.

— Будь ласка, Кеме, — скиглю я, притискаючись тазом до його тазу, відчайдушно прагнучи звільнитися.

Потім я опиняюся на ньому, перевернута і розтягнута на його обличчі, притиснута рукою в потрібне йому положення, його твердий член стирчить в сантиметрах від мого рота.

Він командує: *Смокчи*, і ховає своє обличчя між моїми ногами.

Я задихаюся і вигинаюся, шокована, коли його язик занурюється глибоко всередину мене. Він розкидає обидві руки по моїй дупі і робить з мене їжу, облизуючи і смокчучи, поки я не можу перевести подих.

Я отримую попереджувальний ляпас по дупі, коли залишаю його без нагляду занадто довго.

Я обхоплюю рукою його стовбур, але зупиняюся, перш ніж взяти його в рот. Мені не подобається повний рот латексу, дякую, тому я скручую презерватив і кидаю його, а потім беру набряклу верхівку його члена між губами.

Він втягує в себе повітря, а потім випускає його у вигляді стогону, який вібрує по всій мені. Мої очі буквально закочуються в голову. Я вилизую його ерекцію від основи до кінчика, проводячи язиком по венах і захоплюючись, коли він пульсує в моїх руках. Потім я починаю ритм, смокчу і погладжую, все швидше і швидше, його язик працює між моїми ногами, поки я не думаю, що втрачу свідомість.

Кем занурює руку в моє волосся і тягне, змушуючи його член вискочити з мого рота.

— Зачекай, — стогне, задихаючись. — Бляха. Зачекай.

Ми застигли так на кілька миттєвостей, поки він не відновлює контроль над собою. Потім він притискає найніжніший поцілунок прямо до мого клітора. Коли я здригаюся, він сміється, темний, задоволений звук, який хвилює мене, як ніщо інше, що я коли-небудь знала. Але я не збираюся бути переможеною, тому я обертаю язик навколо головки його члена і нагороджуюся стогоном, який міг би виграти порно Оскар.

Тоді це стає грою в те, хто кінчить першим. Також відома як *безпрограшний варіант*.

Ми ходимо туди-сюди, повільно, по черзі. Спочатку він якусь мить лиже і смокче мене, потім зупиняється, коли я лижу і смокчу його. Коли я шахраюю і починаю млосно погладжувати його яйця, він шахраює, просунувши палець під мій ліфчик і пощипуючи мій пульсуючий сосок. Я беру його в горло, до самої основи, а він засовує в мене два пальці і кружляє ними.

Коли все моє тіло трясеться, я спітніла і заплющила очі, я вириваюся першою.

— Мені треба кінчити, Кеме.

— Ну так кінчай.

Він знову починає лизати.

— Давай зі мною.

— Ось так, або..?

Я рада, що він запитав, тому що раптом мені потрібен зоровий контакт. Ця гра неймовірно гаряча, але я жадаю більшого — я жадаю його. Я хочу перейти через край, дивлячись в його очі.

Чорт забирай. Я знала, що пошкодую про це.

Я злізаю з нього, беру з тумбочки ще один презерватив і обмотую його. Відчуваючи задоволення від своєї техніки, я посміхаюся його ерекції.

Кем хапає мене за руки і перевертає так, що я опиняюся на спині, дивлячись на нього. Послаблюючись між моїх ніг, він грубо каже:

— Це те, чого ти хотіла?

Я киваю, кусаючи губи, щоб не застогнати. Він ковзає всередині мене, і Боже, це добре.

Але він не рухається швидко і жорстко знову. Він рухається болісно повільно, однією рукою обхоплюючи мій зад, а іншою обіймаючи мою голову, спершись на лікоть і дивлячись мені в очі.

Переповнена емоціями, я уривчасто вдихаю. Він посміхається, але це до болю сумно.

— Давай, кохана, — бурмоче він. — Скажи мені, що це не має значення. Скажи, що це все помилка.

Я мушу відвернути обличчя, бо не хочу, щоб він бачив сльози, які збираються в моїх очах. Коли я нарешті переходжу межу, він поруч зі мною, стогне моє ім'я і смикається всередині мене, вирізаючи своє ім'я в моєму серці так, як Майкл ніколи не зробив цього.

То це і є кохання. *Боже, це навіть гірше, ніж Різдво.*

РОЗДІЛ 34

Механіка кохання виглядає приблизно так:

Пташиний спів у повітрі і твоє серце в його поцілунку,

Очі зустрічаються, подих перехоплює, іскриться пристрасть.

Пульс чистої радості і болю.

Всупереч логіці; цей маленький голос в твоїй голові

Попереджає про гоблінів і пастки, і про те, що ти можеш знайти.

Твій коханий зробить те, що тебе роздратує і набридне.

Як пукання, запізнення і те жахливе хропіння.

Але твоє серце наполягає на своїй нездійсненній мрії.

*Поки одного разу ти не прокинешся і не почувеш жахливий крик.
що застряг у горлі і нікуди не дітисся.*

І ти згадуєш той час, який здається таким давнім.

Коли твоє кохання було птахом, що летів високо на крилах.

А не ця суха скоринка зморщеної штуки.

— Що ж, це один для Зали романтичної слави, — кажу я вголос, з тривогою розглядаючи вірш, який я щойно закінчила. Це навіть не справжній сонет, просто купа депресивних римованих віршів, які можна було б роздавати як застереження парам на дошлюбних консультаціях. *Ось, бачите, що вас чекає? Ви справді хочете підписатися на це?*

Я шкрябаю великий хрестик на всьому цьому і закриваю свою книгу сонетів.

Сьогодні 2 січня, наступний день після Нового року. Завтра я повертаюся на роботу, щоб мене звільнили за те, що я офісна шльондра, що дуже несправедливо, враховуючи, що коли прийшов час заробити свій титул, я відмовилася. Тільки це не виглядало так, ніби я це зробила, і це все, що має значення.

Також завтра Кем від'їжджає до Шотландії. Щовечора, відколи він дав мені ключі, я йду до нього додому, щоб зайнятися гарячим, злим сексом, і йду звідти, відчуваючи себе трохи гірше, ніж напередодні.

Ми не розмовляємо, хіба що обговорюємо, в яку позу нам варто перейти далі. Ми не тренуємося разом. Ми не вечеряємо разом. Ми зведені до найгіршого з усіх можливих світів — приятелів, які трахаються, без частини *приятелів*.

Секс неймовірний, але я дуже сумую за своїм другом. Мені не вистачає сміху з ним. Я сумую за всім.

Це моя вина. Я знаю, що це все моя вина. Я послизнулася і впала на його чарівний член і все зіпсувала.

Я в такій депресії, що навіть не можу переглянути оголошення про пошук роботи. Ніхто ніколи не знаходить так роботу. Я проводжу кілька годин, понуро переглядаючи сайти з працевлаштування, але неминуче закінчую тим, що відкриваю пляшку вина і намагаюся втопити свій смуток. Спойлер: не допомагає.

О четвертій годині дня, коли я п'ю вже третій келих вина, дзвонить телефон. Я не беру трубку, тому що це або моя мама... або це моя мама. Майкл взагалі не намагався зв'язатися зі мною. Ні вибачень по електронній пошті, ні смс *Ой, я був п'яний*, нічого.

Я визнаю: це боляче. Я маю на увазі, це смикає. Це не схоже на те, що я відчуваю, коли дозволяю собі зупинитися на тому, що станеться зі мною, коли Кема не стане, і я буду змушена визнати, що моє життя без нього — це гігантський смердючий емодзі.

Я знаю, що врешті-решт знайду іншу роботу. Але немає жодного шансу, що я коли-небудь знайду когось схожого на Кемерона МакГрегора. Я просто сподіваюся, що пройде кілька років, перш ніж я візьму газету і побачу усміхнену фотографію його і його прекрасної дружини і їх ідеальних дітей, тому що мені потрібно трохи часу, щоб переконати себе в тому, що я насправді не закохана в нього.

Десять, двадцять років.

Через кілька хвилин після того, як телефон перестає дзвонити, миготливий червоний індикатор на автовідповідачі повідомляє мені, що у мене голосова пошта. Не маючи нічого кращого, я вирішую з'ясувати, хто це.

— Джолін, це Порша.

Делікатне прочищення горла, потім вона починає заново.

— З Меддокс Паблішинг. Я хотіла почекати, поки пройде Різдво, щоб подзвонити. Як ти знаєш, завтра всі співробітники повертаються на роботу.

Довга, зловісна пауза.

— Будь ласка, зустрінься з нами в залі засідань, як тільки прийдеш.

З нами? У залі засідань? Ну, я вважаю, що це таке ж гарне місце, як і будь-яке інше, щоб бути звільненим після десяти років відчайдушної лояльності. Звідти найкращий вид. Хоча я справедливо розлючена тим, що мене звільняють за те, чого я не робила, я пропрацювала досить довго, щоб знати, як такі речі відбуваються.

Чоловіків ніколи не карають так суворо, як жінок, за порушення правил, тому що чоловіки створили всі правила в першу чергу.

Однак у мене є один туз у рукаві. Якщо я не отримаю гідної вихідної допомоги та рекомендаційного листа, я подам до суду за незаконне звільнення. Звичайно, мені ніхто не повірить, і я все одно залишуся без роботи, але судовий позов може змусити Майкла Меддокса двічі подумати, перш ніж засовувати руку в святкову сукню якоїсь іншої бідолахи, яку вона не могла собі дозволити.

Я не розумію, чому Порша просто не звільнила мене через голосову пошту, але у мене є особисті речі на моєму столі, які я хочу забрати, тому я повинна повернутися в будь-якому випадку.

Але потім все повертається до немислимого, коли я відмикаю двері Кема пізніше того ж вечора, а він вже пішов. Я знаю це, тому що він залишив для мене конверт на кухонному столі, позначений моїм ім'ям. В середині записка:

Я не вмію прощатися, і ми все одно не розмовляємо, тому я пропускаю цю частину і залишаюся в готелі на ніч.

Моя пропозиція була серйозною. І досі залишається серйозною. Мої двері завжди будуть відкриті для тебе.

*Твій, поки не згасне сонце і не вимре все живе на землі,
Пустун.*

До записки додається квиток першого класу до Шотландії.

Я сідаю просто на кухонну підлогу і плачу до тих пір, поки не починаю ридати, як дитина, згорнувшись калачиком і затиснувши записку в спітнілому кулаці.

***

Вранці я зомбі. Або могла би ним бути, за всіма ознаками. Мої нутроці перетворилися на кашу. Мій мозок згнив. Я не можу думати, не можу нічого їсти, і я точно не зможу зв'язати зв'язного речення на свій захист, коли прийду на роботу.

Кема більше немає. Він справді пішов. Я відчуваю себе мертвою, але також і так, ніби мене розрізали ножами, підпалили і кинули в чан з кислотою. Як люди виживають після такого?

Я їду в ліфті на тридцять третій поверх з Денні, який, мабуть, наляканий моєю появою, тому що він тихий, як кухонна миша. Усе, що я отримую, це тепле *Доброго ранку*. Що мене цілком влаштовує, бо в моєму теперішньому стані я здатна на вбивство, якщо мені скажуть жарт про пердіння.

Поле кабінету точно таке ж, але виглядає зовсім по-іншому. Як я сиділа за цим столом десять років свого життя? Як я дивилася на ці розмиті сірі стіни? Як я витратила стільки часу, крутячи педалі так швидко, як тільки могла на велосипеді без коліс?

Я одразу ж прямую до зали засідань, бо немає сенсу відкладати неминуче. Коли я штовхаю важкі дубові двері, то з подивом бачу, що кімната повна людей.

Всі припиняють свої справи і обертаються, щоб подивитися на мене.

Рут з відділу кадрів, звичайно ж, тут. Як і Порша, яка виглядає несправедливо гарно в зеленій сукні. Відьми не повинні мати такого чарівного саява. Також присутні батько Майкла, операційний директор, кілька інших членів правління, яких я впізнаю, і кілька хлопців у товстих окулярах і з обличчями, схожими на шматки м'яса, підозріло схожі на адвокатів.

— Джолін.

Порша робить крок вперед і жестом вказує на найближчий до мене стілець.

— Дякую, що прийшла. Будь ласка, сідай.

Ось тут я починаю нервувати. Всі ці очі, всі такі серйозні... Невже мене збираються звинуватити у злочині?

Я не те що сідаю, а падаю в крісло. Тоді я чекаю.

Рут заговорила першою.

— Ці джентльмени — адвокати фірми.

Я припускала, що злякаюся почути підтвердження, але замість цього мене охоплює раптова, пекуча лють, така гаряча, що я на мить втрачаю дар мови. Потім я знаходжу свій язик.

— Отже, це буде тактика сильної руки і залякування з самого початку, так? Ніхто навіть не хоче почути мою версію подій? Нікого не цікавить, що насправді сталося — ви просто збираєтеся повісити все це на мене і викинути як сміття після десяти років відданої служби?

Мій голос підвищується, коли мій гнів набирає обертів.

— Після того, як я надривала свою дупу, грала за правилами і віддала вам все, що мала, я єдина, хто отримує покарання?

Я різко підводжуся, відкидаючи стілець, мої щоки палають. Люди навколо столу починають насторожено переглядатися.

Але мені байдуже. Сьогодні найгірший день у моєму житті. Кема більше немає, і я не хочу, щоб зі мною жартували.

— За останні десять років я пропустила один робочий день. *Один!* І то лише тому, що мені довелося відрізати і видалити деякі з моїх жіночих частин, а це не прогулянка в парку, щоб ви знали! У мене були судоми, як у маразматика, і я три тижні після цього стікала кров'ю згустками розміром з важливі органи, сидячи прямо там, у цьому кріслі!

Один з адвокатів ледь-ледь зеленіє, а інший кашляє в руку.

Рут ніжно промовляє:

— Джолін.

— Ні, я не закінчила! Я ніколи нічого не робила з Майклом, окрім того, що була засліплена його блискучим лайном, — я несамовито, саркастично вимахую руками в повітрі, — проковтнула всі його

фальшиві репліки та мала кілька дурних телефонних розмов, які тривали всього близько п'яти хвилин! Я навіть не поцілувала його! Незважаючи на те, що ти думаєш, що бачила, Порша, — я розвертаюся і дивлюся на неї, змушуючи її підняти свої ідеально виліплені брови, — я намагалася відбитися від нього на святковій вечірці!

Я задихаюся, схвильована і спітніла, отримуючи неабияке задоволення від усіх тих жахливих поглядів, які на мене дивляться. *Так точно, мудаки. Я жінка, чуєте, як я реву!*

— Ми знаємо, — каже Рут.

Я кліпаю на неї, переконана, що чую її неправильно. У наступній тиші можна було почути, як впала шпилька.

— Що?

— Тієї ночі я була в одній з кабін у жіночому туалеті, Джолін. Я все чула.

З якоїсь причини, кімната піднімається. Потім я усвідомлюю, що ні, це не кімната піднімається, це я опускаюся назад в крісло, тому що мої ноги більше не зацікавлені в роботі по утриманню мого тіла на ногах.

Порша бере на себе відповідальність.

— У нас було екстрене засідання правління після того, як Рут розповіла про те, що вона підслухала в туалеті того вечора, Джолін. Звісно, я не можу розголошувати подробиці цієї зустрічі, але можу сказати, що Майкла відсторонили від виконання обов'язків генерального директора фірми. Він більше не повернеться.

Я дихаю:

— Але... Я не... розумію.

Батько Майкла — чоловік з сірими очима і імпозантною постаттю, з яким я спілкувалася лише коротко на святкових вечірках і випадкових пікніках, — грубо сказав:

— Мій батько заснував цю компанію. І будь я проклятий, якщо мій син збирається її знищити.

Коли двоє адвокатів стріляють у нього схвильованими поглядами, мені одразу спадає на думку кілька речей. Я думаю про Марію, редакторку, яка раптово пішла перед тим, як було оголошено про її

підвищення, залишивши місце для мене, і про те, як Порша роками висіла наді мною, спостерігаючи за Майклом і мною, як яструб, і не тому, що вона була закохана в нього.

І про Сью Вонг, наймолодшого заступника редактора в історії *Меддокс Паблішинг*. Гарненьку, жваву, амбітну Сью.

— Зачекайте. Я ж не перша, з ким він так вчинив, чи не так?

Відчувши його репліку, один з адвокатів встає.

— Міс Біксбі, у мене є деякі документи, які ми хочемо, щоб ви підписали...

— Ха!

Мій гавкаючий сміх зупиняє адвоката.

— Так, я впевнена, що ви хочете, приятелю! Щастя тобі з цим!

— Твоя нова посада заступника редактора була затверджена правлінням, Джолін, — спокійно каже Порша. — Все, що тобі потрібно зробити, це підписати папери.

Я обводжу поглядом стіл, і мені знову доводиться сміятися.

— Чуваки. Я знаю, що я не найгостріший інструмент у сараї, але я нічого не підпишу, поки мій адвокат не перегляне це.

Мій *неіснуючий* адвокат, не додаю, але навряд чи зараз час для повного розкриття.

— І якщо ви не хочете, щоб я подала до суду на всі ваші дупи, — я роблю непотрібно драматичний жест, охоплюючи всіх у кімнаті, будівлю та більшу частину штату, — ви залиште мене наодинці з Поршею, щоб ми могли поговорити.

Я зміряла Поршу тим самим холодним поглядом, яким вона дивилася на мене роками.

— На жаль, це неможливо, — починає адвокат номер один, але Порша зупиняє його.

— Дайте нам п'ять хвилин, панове.

Вона обводить своїм холодним блакитним поглядом стіл.

— Рут. У нас все буде добре. Будь ласка.

Те, як вони нервово шкандибають за двері, схоже на те, що вони йдуть на розстріл. Коли ми залишаємося наодинці і двері зачиняються за останньою людиною, ми з Поршею вступаємо в дуель поглядів.

Звісно, я здаюсь першою. Жінка могла б працювати на гестапо.

— Чому ти завжди була такою сукою по відношенню до мене?

Вона не очікувала такого. Я можу сказати, бо вона каже:

— Я не очікувала цього.

— Ми перейдемо до Майкла через секунду. Але мене завжди дуже турбувало те, що ти була така жорстока до мене. Я ніколи не могла зрозуміти, чому.

Вона опускає погляд на свої коліна, пригладжує рукою ідеально гладеньке волосся. Потім вона зітхає і зустрічається з моїм поглядом.

— Тому що ти так сильно нагадуєш мені мене саму, і я ненавиджу це.

У мене відвисає щелепа і падає на стіл.

— Я? Я нагадую тобі тебе? Ти з глузду з'їхала? Ми ж повні протилежності!

Вона робить королівський, зневажливий жест рукою.

— Якою я була раніше, до того, як вирішила перестати давати життю бити мене по зубах і відростила яйця.

Привид посмішки піднімає її губи.

— Так би мовити.

Коли я просто дивлюся на неї з роззявленим ротом, як ідіотка, вона дивиться в стелю і хитає головою.

— Я завжди сподівалася, що одного дня тобі набридне, що я плескаю в долоні, і ти плескатимеш у відповідь. Зрештою, так і сталося. Після того, як я перебрала весь словник імен, що починаються на літеру Д.

Я була приголомшена.

— Порша, це просто... диявольське.

Вона сміється над моїм переляканим обличчям.

— Я й гадки не мала, що в тебе стільки терпіння, інакше я б посадила тебе десять років тому і сказала, щоб ти перестала бути такою поступливою.

Її посмішка зникає.

— Бути милою — це найгірше, що може трапитись з жінкою. Бути милою означає проковтнути свої власні почуття і зосередитися на

почуттях інших. Бути милою означає, що ти мовчиш, коли тебе ображають. Це означає догоджати людям і примиряти їх, а також до смерті перейматися думкою інших людей. Бути милою означає ніколи не отримувати те, що ти насправді хочеш.

— То ми всі просто повинні ходити навколо, будучи гігантськими суками?

Вона піднімає плече.

— Це один із способів зробити це. Принаймні, ти отримаєш повагу. Але насправді я маю на увазі, що коли ти зосереджена на тому, щоб бути милою, ти не скажеш правду, яку потрібно сказати, тому що найгірше, що може зробити мила дівчина, — це поранити чийсь почуття. Краще зосередитися на тому, щоб бути справжньою.

— Справжньою, — з сумнівом повторюю я.

— Автентичною. Справжньою. Живи своєю правдою. Нехай інші живуть своєю. Не цілуй нікого в дупу, але й не будь стервом. Це дуже просто.

Повітря, що шепоче крізь вентиляційні отвори на стінах, здається гучним у наступній тиші. Я кажу:

— Це було цікаво. І дивно. Не знаю, як відповісти.

Порша посміхається великою зубастою посмішкою, якої я ніколи не бачила на її обличчі.

— Це саме те, що я маю на увазі!

— Гаразд, тепер я тебе зовсім не розумію.

— Стара Джолін знайшла б якусь милу, необразливу відповідь. Натомість, ти була справжньою. Вітаю, у тебе ще є надія. Мене також вразила твоя маленька промова, коли ти прийшла. Дуже справжня. Сильна, сердита, вражаюча. Молодець.

— Мені здається, що все це мені зараз сниться? Ніби я лежу десь на лікарняному ліжку, накачана морфієм і під'єднана до купи трубок?

Порша знову по-королівськи змахнула рукою і перейшла до справи, очевидно, закінчивши частину зустрічі, присвячену життєвим урокам.

— Посада заступника редактора твоя, якщо хочеш. Однак тобі доведеться підписати угоду про нерозголошення і документ, що

звільняє фірму від будь-яких майбутніх претензій щодо сексуальних або емоційних домагань, що випливають з цього інциденту з Майклом.

Вона пронизує мене своїми айсберговими очима.

— Ти не зможеш говорити про інцидент у жіночій вбиральні або про твої особисті стосунки з Майклом, або публічно принижувати *Меддокс Паблішинг* у будь-який спосіб. Якщо ти це зробиш, тебе буде звільнено, і фірма застосує проти тебе усі доступні засоби правового захисту.

Я моргнула.

— Ого. А я думала, що ми зблизилися.

Більш м'яко Порша каже:

— Майкл більше не повернеться в офіс, тож тобі не доведеться мати з ним справу. Від себе особисто я хотіла б вибачитися перед тобою.

Вона прочищає горло, виглядаючи незручно.

— Я знала, що це станеться. Були й інші інциденти. Це одна з причин, чому його так швидко усунули. Я піддаю себе юридичному ризику, кажучи тобі це, але я думаю, що важливо, щоб ти знала, що те, що сталося, жодним чином не є твоєю провиною.

Мене дуже зворушило це зізнання. Це дуже багато значить, коли воно йде від неї самої.

— Дякую, Порша. Це дуже ввічливо з твого боку.

Потім настає незручне мовчання. Воно триває доти, доки я нарешті не кажу:

— Гаразд, тепер я буду справжньою. Це було важко переварити. Я провела останні десять днів, думаючи, що залишилася без роботи, а тепер я отримала підвищення, про яке завжди мріяла. Я провела останні десять років, думаючи, що була закохана в хлопця, який, як виявилось, був козлом. Останній місяць я живу навпроти чоловіка, який одягається так, ніби йде на прослуховування в цирк, має его розміром з земну атмосферу і трахається, як чемпіон.

Я дивлюся на неї, широко розплющивши очі.

— Вибач, остання частина, мабуть, була трохи занадто реальною.

Її посмішка спокійна.

— Продовжуй. Я насолоджуюся цим.

— Я впевнена, що ти не хочеш чути про, ну, знаєш, про секс.

Вона супить брови.

— Чому б і ні? Я припускаю, що ти говориш про велику грубу штуку, яка ходила навколо, як півень, і змушувала всіх дівчат бути в естрогенному шаленстві? Він був справжнім жеребцем.

— Ну, так, але... — це незручно. *Гаразд, просто будь справжньою, вона сказала тобі бути справжньою.* — Я маю на увазі, що це не те, що тобі до душі.

Борозна між її бровами стає глибшою.

— Я можу здатися тобі холодною, Джолін, але я можу запевнити тебе, що такий чоловік, як він, є мрією кожної жінки.

— Навіть лесбіянки?

Вона дивиться на мене деякий час, кліпаючи очима, а потім каже:

— Це таке невігластво — припускати, що сильна, без дурниць, незаміжня жінка повинна бути лесбіянкою. Це справді застаріле мислення.

— Ні, я так не думаю — Майкл сказав мені, що ти лесбійка. Він сказав, що твоя подруга була в правлінні якоїсь благодійної організації разом з його дружиною.

Я приголомшена, коли вона вибухає сміхом.

— Майкл сказав тобі, що я лесбійка? О, це смішно. Ні, Джолін, я не лесбіянка. Я просто не цікавилася Майклом, а для нього це було новим досвідом. Він дрібний брехун. Це лише показує, наскільки він малий, що думає, що називаючи мене лесбійкою, він мститься. Ідіот.

Охоплена соромом за свою наївність, я підпираю голову руками і стогну.

— Він навіть не збирався розлучатися, чи не так?

— Ні. Він ніколи не розлучиться зі своєю дурепою дружиною. Вона дозволяє йому робити все, що він хоче. Хоча тепер, коли він залишився без роботи, вона може з ним розлучитися.

За мить вона зітхає.

— Просто підпиши папери і залиш це позаду, Джолін. Ти заслуговуєш на підвищення. Ти багато працювала. Не дозволяй цій

можливості пройти повз через те, як вона з'явилася. Це було б помилкою.

Давай, кохана. Скажи мені, що це все помилка.

Я чую слова Кема в голові, і раптом мені перехоплює подих від болю. Що я роблю? *Що я роблю?*

Я різко підводжуся. Порша дивиться на мене злякано.

Я кажу:

— О, чорт.

— Що сталося?

На мене навалюється все і відразу. Всі спогади, всі емоції, всі речі, які я хотіла би сказати, але не сказала. Серце калатає, я заплющую очі і глибоко вдихаю.

Що. Трясця. Я. Роблю?

Ти вже знаєш, дурепо.

Слава Богу, один з моїх внутрішніх голосів має сенс.

— Порша, ти маєш вибачити мене. Мені треба піти додому і зібрати речі.

Вона підводиться, виглядає розгубленою.

— Збиратися? Про що ти говориш? Куди ти збираєшся?

Я розвертаюся і вибігаю з кімнати, кричачи через плече:

— Шотландія!

РОЗДІЛ 35

Коли таксі висадило мене перед моїм будинком, я мало не обмочилася від паніки.

Рейс відлітає за годину. Одна година. Шістдесят хвилин на те, щоб зібрати валізу, посадити містера Бінглі з усіма його речами в багажник і дістатися до аеропорту до того, як закінчиться посадка і більше пасажирів не пускатимуть на борт літака. Зазвичай це відбувається за п'ятнадцять хвилин до вильоту літака, тож у мене є лише сорок п'ять хвилин.

А це означає, що мене чекає один з тих жахливих, клішованих фіналів романтичних фільмів, де герой нарешті усвідомлює свою любов до героїні і мчить в аеропорт на машині з усіма своїми друзями, борючись з повзучим трафіком і непотрібним вуличним будівництвом, поки не приїжджає в останню секунду перед злетом літака і не зізнається в любові, і всі друзі радіють і плачуть, а потім йде милий монтаж романтичних зустрічей в аеропортах, поки йдуть титри.

Тільки замість вагону моїх друзів буде лише містер Бінглі.

Поїздка в ліфті триває тисячу років. Коли він доїжджає до мого поверху, я вириваюся з нього і стикаюся з місіс Дінвідл. Ми зіштовхуємося зі звучним *Уф!* і розлітаємося в протилежні боки. Навіть у свої вісімдесят з чимось, на підборах, вона має кращу координацію, ніж я. Вона гламурно притуляється до стіни передпокою, а я опиняюся сідницями на килимі.

Я схоплююся на ноги, кричу:

— Місіс Дінвідл, мені так шкода, сподіваюся, ви не постраждали, мені треба йти збирати речі, я їду прямо зараз до Шотландії, я не дозволю Кему втекти!

Я розвертаюся і біжу коридором, не чекаючи відповіді. Мої руки так спітніли і тремтять, що мені потрібно близько десяти спроб, щоб вставити ключ у замок, але потім двері відчиняються, і я влітаю всередину, лаючись, як п'яний моряк.

Я біжу до спальні, витягаю з шафи єдину валізу, яка в мене є, кидаю її на ліжку, а потім починаю зривати одяг з вішалок і кидати

його до валізи, не звертаючи уваги на те, що це за речі і чи підходить до них щось. Потворне зелене пальто, яке мама подарувала мені, коли я переїхала до Нью-Йорка, потрапляє туди, але потім я викидаю його, тому що я реально ненавиджу цю річ.

Містер Бінглі мирно дрімає між подушками, не підозрюючи про торнадо, що відбувається прямо перед його обличчям.

З відчинених вхідних дверей місіс Дінвідл гукає:

— Дакі? Ю-ху!

— Я не можу зараз говорити, місіс Дінвідл, у мене психічний зрив, і я повинна бути в аеропорту через десять секунд, рейс Кема вже вилітає, не могли б ви забрати мою пошту, поки мене не буде?

Усе виривається назовні в одному задиханому пориві, коли я бігаю туди-сюди від шафи до ванної до валізи, загібаю тампони, зубну пасту, взуття та білизну і кидаю все це на зростаючу масу на ліжку. Місіс Дінвідл з'являється у дверях моєї спальні, виглядаючи розваженою.

— Отже, він нарешті переконав тебе, чи не так?

Щось в її виразі або тоні змушує мене зупинитися і подивитися на неї.

— Переконав мене зробити що?

— Закохатися в нього.

Коли я тупо дивлюся на неї, вона заковчує очі.

— А що, по-твоєму, він робив весь цей час, Дакі? Ходив без сорочки, пропонував навчити тебе цілуватися і просив приготувати йому вечерю, щоб у нього був привід проводити з тобою час?

Я видаю непривабливий звуковий сигнал, мої очі вилазять з голови.

— О так, я все про це знаю, — каже вона, дуже самовдоволено. — Він був вражений тобою з першого погляду. Це було так романтично, що я просто повинна була допомогти йому, моя люба!

— Допомогти?

Повторюю, голос здавлений.

— Що ж, — каже вона з жалем, — ти справді зовсім безнадійна з чоловіками, Дакі.

Я вирішила, що пізніше впаду замертво. А зараз я повинна доставити свою безнадійну дупу в аеропорт. Я знову починаю пакувати речі.

— О! Поки не забула.

Місіс Дінвідл дістає з кишені свого халата маленьку коробочку і кладе її прямо на гору одягу.

Я дивлюся на неї так, ніби там може бути сибірська виразка.

— Що це?

— Твій різдвяний подарунок.

— О, це так мило, місіс Дінвідл. Не треба було цього робити.

— Я й не робила, моя люба.

Коли я моргаю на неї, вона зітхає, велике поривчасте зітхання, яке примудряється звучати ласкаво, огидно і театралью одночасно.

— Це від Кемерона. Він дав мені це перед від'їздом, щоб я передала тобі.

Я затуляю рукою серце, бо воно не лише калатає, а й болісно викручується, наче скажена білка, що вчепилася мені в ребра. Тремтячими руками відкриваю коробку.

Це пара вишуканих смарагдових сережок, що виблискують на мене з ложа чорного оксамиту.

— *Точно під колір твоїх очей*, — сказав він.

Місіс Дінвідл дивиться на сережки з затуманеними очима.

— Він купив їх того ж дня, коли ти купила свою вечірню сукню.

— Менеджер, — прошепотіла я, мої очі запливли водою. — Він попросив поговорити з менеджером. Я думала, що він поскаржиться на папараці, який нас сфотографував, але він... купив... ці...

Я хапаю ротом повітря, захиляюся емоціями, не в змозі продовжувати, бо те, що я відчуваю, настільки велике. Якимось чином почуття видозмінюється і розростається, поки не стає схожим на музику. Гучна, дивно дратівлива музика.

Pen?

Широко розплющеними очима я дивлюся на місіс Дінвідл.

— Ви це чуєте?

Вона виглядає ображеною.

— Я не глуха, моя люба! Звичайно, я це чую!

Стиснувши в кулаці коробочку з сережками, я повільно проходжу повз місіс Дінвідл до вітальні. Двері моєї квартири все ще відчинені, як я їх залишила, і з коридору доноситься виразний бас, накладений на справді жахливі слова, які співає чоловік, який звучить так, ніби куріння креку та ковтання лез для гоління є його улюбленими хобі.

Я ПРИКРИЮ тебе, виродку

Я буду з тобою, виродку.

Ми будемо гангстерами, виродку, на все ЖИТТЯ!

У заціпенінні я перетинаю коридор і намагаюся відкрити двері квартири Келлена. Вони зачинені. Я стукаю, але ніхто не відповідає, тому я повертаюся до своєї квартири і беру ключ, який дав мені Кем, і який я зберігала у маленькій тарілочці на кухонному столі.

Він повертається в замку, ручка крутиться в моїй руці, і двері відчиняються. І ось він тут, стоїть прямо всередині, ніби він чекав на мене. Ніби чекав на мене весь цей час.

Він босий і з голими грудьми, звичайно, в одному кілті і зі своєю фірмовою посмішкою. Він каже:

— Чим можу допомогти, дівчинко?

Чим можу допомогти, дівчинко?

Це перше, що він мені сказав. Я пам'ятаю, що я подумала, стоячи саме там, де я зараз, дивлячись на цю прекрасну чоловічу гору. Мою гору. *Мій пустун.* Чоловік, який змусив мене повірити в чудеса і в себе.

Боже мій, він шотландець. Величезний, напівоголений шотландець у кілті. Посміхається мені так, ніби знає всі мої секрети, якого кольору мої трусики, і що мені цікаво, як це було б, коли б чоловік смикав мене за волосся під час сексу.

Моїм голосом, який тремтить від емоцій, я кажу:

— Мені просто цікаво, яка різниця між кілтом і спідницею.

Ці горіхові очі палають, він робить крок вперед, бере мене за зап'ястя і притискає до себе. Він шепоче мені на вухо:

— Те, що ти носиш під нею. Спитай мене, що я ношу під нею.

Я обіймаю його за плечі, обіймаю так міцно, як тільки можу, і посміхаюся.

— Я відчуваю, що це трюк, щоб змусити мене подивитися на твій мотлох.

— Так, — каже Кем. Він підхоплює мене на руки. — Так і є.

Через моє плече він задирає підборіддя до місіс Дінвідл, яка спостерігає за нами з мого дверного отвору, енергійно обмахуючись своїм шовковим китайським віялом.

Кем ногою зачиняє двері і прямує до спальні. Я цілую його в обличчя і шию, схвильована і не вірячи, що він тут. Але він тут.

— Ти мав би бути на рейсі до Шотландії, пустунчику.

— *Ми* повинні були летіти до Шотландії, дівчинко.

Він веде нас до ліжка, а я все ще цілую його, тримаю за обличчя, не звертаючи уваги на воду, що витікає з куточків очей, бо відчуваю, що лечу.

— Я просто збиралася, я їхала до тебе, зайшла на роботу і зрозуміла, що я ідіотка і не хочу бути без тебе, тому я поспішила додому, а потім місіс Дінвідл мені все розповіла — *ти в змові з місіс Дінвідл!* — але я поспішала збиратися, а потім почула твою дурнувату музику, і ох...

Він зупиняє моє задихане белькотіння поцілунком — глибоким, гарячим і голодним. Коли ми нарешті вдихаємо повітря, нам обом важко дихати.

Його голос низький і грубий, коли він каже:

— Я сказав своєму тренеру, що мені потрібен ще тиждень, щоб жінка, яку я кохаю, закохалася в мене.

— Ох.

Жінка, яку я кохаю. Я відчуваю биття свого серця в кожній частині свого тіла. — Що він сказав?

— Що я клятий ідіот, і якщо я не повернуся через два дні, то вилітаю з команди.

Він знову цілує мене, і я тану, але я також панікую, тому що Кема не можуть вигнати з команди через мене.

— Зачекай!

Я відштовхую його. Ми дивимося одне на одного, ніс до носа.

— Мене підвищили. Вони звільнили Майкла. Порша не лесбійка.

Він морщить лоб.

— Нічого страшного. Послухай, у мене до тебе дуже серйозне питання. Всі наші відносини можуть залежати від того, як ти відповіси.

Глибші зморшки на лобі.

— Тож ніякого тиску, тоді. Валяй.

Дивлячись глибоко в його прекрасні карі очі, я урочисто запитую:

— Які смаки морозива є у тебе вдома?

Його очі роблять цю божевільну річ, коли вони пом'якшуються, але в той же час стають гарячішими, і вони роблять це зараз, обпікаючи мене всім, що він відчуває, всією цією любов'ю гірської людини.

— У мене є всі смаки, дівчинко, — каже він, хихикаючи. — Ми говоримо про Кемерона МакГрегора. У мене є кожен чортів смак, який тобі потрібен.

Він цілує мене, щоб довести це, його рот без слів зізнається в коханні, його тіло гаряче і жорстко притискається до мого.

— Ми запізнаємося на літак, — прошепотіла я, вигинаючись, коли він перемістив свій рот на мою шию.

— А як же твоя робота?

Його руки розстібають гудзики на моїй блузці, і його губи слідує за ними.

— Я в хорошій позиції, щоб змусити їх дозволити мені працювати вдома.

Коли він піднімає голову і дивиться на мене, піднявши брову, я посміхаюся до нього.

— Я розповім тобі про це пізніше. А зараз ми спробуємо встигнути на цей рейс чи як?

Його посмішка стає повільною і сексуальною.

— Ні, дівчино. Ми полетимо наступним. Зараз у нас є важливіші справи.

І це правда. У нас стільки важливих справ, що ми не встигаємо на літак до пізнього вечора наступного дня.

ЕПІЛОГ

Шість тижнів потому

Десять причин, чому регбі — це не відстій:

1. Наймовірно підтягнуті чоловіки в надзвичайно коротких шортах і надзвичайно тісних сорочках, які постійно б'ються один об одного, вимажуючись у багнюці і виглядаючи при цьому до біса сексуально. Це як гігантська жорстока оргія.
2. Наймовірно підтягнуті чоловіки в обтягуючому одязі, які користуються кожною нагодою, щоб схопити один одного за дупи і обійнятися. Безсоромні броманси рясніють, гравці чарівно не соромляться своєї відданості партнерам по команді. Їхній екстремальний мачизм, очевидно, має достатньо місця для спонтанних проявів гетеросексуальної прихильності і братської любові, і все це в таких крихітних і відвертих шортах, що вони можуть бути такими ж відвертими, як і труси Ханеса. Це прекрасна річ.
3. Бороди.
4. Татування.
5. М'язи. М'яязи.
6. Цей мачо-бойовий танець під назвою *хака* виконують перед початком матчу певні команди. Це божевільна племінна штука, наповнена гарчанням, скандуванням та безліччю злагодженого тупотіння, що доводить натовп до шаленства. Тому що наймовірно підтягнуті чоловіки в обтягуючому одязі, танцюють.
7. Ніяких чирлідерів.
8. Вболівальники. Вболівальники регбі — найдоброзичливіші, найпалкіші люди у світі. І найбільш виховані. Я ніколи не сиділа на стадіоні з величезним натовпом, який поводить себе ввічливо і формально, ніби чекає особистої аудієнції у королеви. Кем постійно повторює мені, що регбі — це гра для джентльменів, і він має рацію. (За винятком гігантських жорстоких оргій).

9. Кемерон МакГрегор, капітан улюблених шотландських *Червоних дияволів*, наймужніший, найгарніший, найобдарованіший, найсексуальніший, найрозумніший, найдобріший і найталановитіший звір з усіх чоловіків, які коли-небудь жили.

10. Дивіться номер дев'ять.

— Що ви задумали, міс Снаффлботтом?

Цей низький сексуальний голос лунає з ліжка позаду мене, де я залишила спати Кема, щоб встати і скласти свій список. Я озирваюся через плече і бачу, що він спирається на лікоть, простирадла згорнуті навколо талії, волосся розпатлане, татуйовані груди оголені, а в карих очах горить бажання і безпомилкове кохання.

Ущипніть мене. Це набагато краще за будь-яку казку.

— Складаю список. Хоча я збиралася почати з твого подарунка на День святого Валентина.

— О?

Він жадібно дивиться на мою нічну сорочку, чорний клаптик тканини, який він купив мені в перший тиждень мого переїзду до Шотландії. За нею послідувала ще одна, і ще одна, доки їх не стало так багато, що мені довелося зайняти частину його шафи, щоб розмістити їх усі.

Не те, щоб він скаржився. Думаю, він би з радістю відмовився від усього простору своєї шафи, якби це стосувалося моєї нижньої білизни.

— Чи включає цей подарунок стриптиз і стратегічно розміщені збиті вершки?

Я думала про сонет, але він виглядає надто охочим для розчарування. Тому я посилаю йому посмішку Мони Лізи, підводжуся зі стільця і простягаю руки над головою. Очі Кема стежать за кожним моїм рухом, гострі, як у яструба.

— Можливо. Залежить від того, як скоро ти скажеш, що знову відведеш мене до бабусі О'Ші. Я обожнюю цю жінку.

Кем миттєво вимовляє:

— Як тільки захочеш.

Я сміюсь, як завжди в захваті від тієї легкості, з якою він погоджується на все, що я прошу, якщо він отримує трохи уваги натомість. Цей чоловік — губка для любові. Він не може ввібрати достатньо.

Я пробираюся до ліжка, рухаючись повільно, насолоджуючись його обожаючим поглядом, поки не підходжу досить близько, щоб він міг схопити мене за зап'ястя. Потім він тягне мене на себе, перевертає на спину, закидає на мене важку ногу і цілує з такою пристрасстю, що мені перехоплює подих.

Він піднімається, щоб вдихнути повітря, і лише бурмоче: *Доброго ранку, кохана*. Потім він знову цілує мене, цього разу ніжніше, охоплюючи моє обличчя долонею, його волосся лоскоче мені щоки.

Я проводжу руками по його м'язистій спині, відчуваючи, що занурююся в матрац, танучи і липнучи, як зефір, залишений на сонці.

— Доброго ранку тобі, пустунчику, — кажу я, затамувавши подих, коли поцілунок закінчується. — Хоча це вже не ранок, а полудень. Не можу повірити, що ми не спали до четвертої ранку.

— Це тобі довелося подивитися ще одну серію *Гострих картузів*.

— Вибач. Нетфлікс — мій криптоніт. Як спалося?

Він пестить мою шию, піднімаючи мурашки по всіх моїх руках, коли він глибоко вдихає до моєї шкіри. Хрипким голосом він каже:

— Найкращий сон у моєму житті.

Я посміхаюся, міцно обіймаючи його.

— Ти говориш це щоранку, відколи я приїхала сюди.

— Це тому, що щоранку це було правдою.

Він піднімає голову і дивиться на мене, посміхаючись, коли бачить щасливий вираз мого обличчя.

— Для чого ти так широко посміхаєшся?

— Для найкрасивішого чоловіка в світі, з серцем майже таким же великим, як його его.

Він сміється, низький гуркіт шуму, від якого тепло, як сонячне світло, розливається по моїх грудях.

— У мене є речі, більші за моє серце чи моє его, люба.

Він вигинає стегна, щоб довести свою думку, і тепер я сміюся.

— Я бачу, що Годзілла теж прокинувся.

— Так і є. Прокинувся і голодний.

— А коли він не прокидається і не їсть? Ця тварюка на стероїдах!

— Ця тварюка? — ображено повторює Кем.

Я закрочую очі.

— О, вибач. Я забула, що повинна віддати належну шану фамільним коштовностям.

Посмішка Кема з'являється повільно і сексуально.

— І більшу частину часу, жінко, ти дуже добре справляєшся з тим, щоб показати свою повагу.

Тепер моя черга бути ображеною.

— Більшість часу? На що саме ти натякаєш?

Він посміхається з кислого виразу мого обличчя і щипає мене за сідницю.

— Ну і в кого тепер велике его?

— Ти на мене погано впливаєш, — буркочу я, вдавано сердито надуваючи губи.

— О, я на тебе ще й як добре впливаю, — дихає він. Він хапає пальцями мою дупу і притискає мене до себе так, що його твердий член пульсує прямо між моїми ногами. Коли я задихаюся, він обриває мене поцілунком — глибоким, гарячим і вимогливим.

— У мене конференц-зв'язок менш ніж за десять хвилин.

Я намагаюся придушити стогін, закусивши губу, коли Кем переміщує свій рот до моєї шиї і починає цілувати доріжку аж до ключиці. Це так приємно. Це завжди так до біса добре.

Він тиснеться носом між моїми грудьми, а потім так ніжно кусає мій сосок, прямо через прозору сорочку.

Цього разу мені не вдається придушити стогін. Я вигинаюся в його роті, втягуючи в себе повітря, коли він стискає долонями мої груди і кружляє язиком навколо мого твердого соска.

— Кем.

— Ммм.

Він кусає. О, Боже, він покусує.

— В мене дзвінок з роботи...

— Я швидко, — шепоче він, рухаючи рукою від моїх грудей вниз до мого живота, а потім ковзає між моїх ніг. Він третью об мене п'ятою своєї долоні, бо знає, як сильно я це люблю. Як це просто зводить мене з розуму.

— Давай почекаємо, — кажу я. Або задихаюся, технічно. — Я не хочу бути швидкою сьогодні вранці. Я хочу йти повільно. Довго і повільно, і глибоко, і важко, і ох...

Я більше не можу говорити, тому що Кем зараз робить щось зі своєю рукою, що вимагає всієї моєї уваги.

В іншій кімнаті дзвонить мій мобільний телефон.

Кем стогне.

— Чорт забирай. Вона рано.

Я намагаюся відштовхнути його, але він не рухається.

— Любий. Я маю відповісти.

Він падає на спину з драматичним зітханням і закриває обличчя рукою. Я злажу з ліжка, швидко цілую його в груди і прямую до телефону, кажучи через плече:

— Ти міг би дати місіс Дінвідл фору на театральному факультеті, любий.

Він все ще бурмоче собі під ніс, коли я виходжу з кімнати. Я вихоплюю свій телефон з журнального столика у вітальні, де залишила його вчора ввечері, коли Кем підняв мене з дивана, перекинув через плече і поніс у спальню, бурчачи, що йому набридло дивитися телевизор, і він хоче отримати від мене задоволення.

Я все ще чекаю, коли він насититься, але поки що цього не сталося.

— Говорить Джолін Біксбі.

— Щасливого понеділка, Джолін. Це Порша. Як справи?

У неї теплий голос. За останні півтора місяці між нами виникло щось, що можна було б назвати дружбою, адже ми розмовляємо по телефону кілька разів на тиждень, і не завжди про роботу. Виявляється, у крижаної королеви дійсно зле почуття гумору.

Я сідаю на диван і закидаю ноги на журнальний столик, дивлячись у вікна від підлоги до стелі квартири Кема в центрі Единбурга, звідки

відкривається панорамний вид на Единбурзький замок, луки — мініатюрну версію Центрального парку — і центр міста.

— У мене все чудово, Порша. Як справи в домашньому офісі?

— Нічого цікавого з часу нашої останньої розмови, окрім того, що Денні почав вигадувати нові сезонні жарти про пердіння.

— О, Боже. Жарти про пердіння до Дня Святого Валентина? Я навіть уявити собі не можу.

Порша сміється.

— Так. Очевидно, пердіння — це крик загнаного в пастку...

— Стоп! — голосно кажу я, махаючи вільною рукою в повітрі. — Я виїхала з країни, щоб втекти від жартів про пердіння — мені не потрібно, щоб ти розповідала їх мені по телефону!

— Я точно знаю, що ти покинула країну зовсім з іншої причини, Джолін. І як там твій шотландський регбіст?

Мені доводиться сміятися з цього натяку в її голосі.

— Дивись, щоб Рут з відділу кадрів не почула, що ти так розмовляєш, а то отримаєш чорну мітку у своїй трудовій книжці. А він чудовий, дякую, що запитала.

Я задоволено зітхаю, мрійливо прокручуючи пасмо волосся крізь пальці.

— Він дивовижний.

Порша різко каже:

— Якщо ти збираєшся сказати, що тобі потрібна відпустка для медового місяця, то я скажу тобі, що на землі дуже мало місць, де немає Wi-Fi.

— Ніхто не одружується! Ми ще навіть не говоримо про це!

Після мого спалаху настає коротка тиша, а потім Порша переходить на практичну сторону справи.

— Вибач за некоректність, але тобі майже сорок. У тебе, напевно, залишилося з півдюжини хороших яйцеклітин.

— Ого! Від одруження ми перейшли прямо до безпліддя! Ти говорила з моєю матір'ю?

— Ні, — каже вона, — але я думаю, що ти будеш чудовою матір'ю. Немає кращого часу, ніж теперішній. Як просувається робота над

книгою Бет Еддісон? Не можу дочекатися, коли вона з'явиться на ринку. Вона така фантастична письменниця.

— Порша, ти мене вже задовбала.

— Не відставай, Джолін. Те, що ти більше не на Мангеттені, не означає, що я дозволю тобі сповільнити свій розумовий темп.

Вона робить паузу.

— Чи весь хагіс вдарив тобі в голову? *(прим.пер. хагіс — національна шотландська страва з баранячого ліверу, порубаного з цибулею, салом, приправами та сіллю і зварених в баранячому шлунку. Зовні страва схожа на фаршировані кишки або домашню кров'янку)*

Я дивлюся, як до кімнати заходить Кем, розкішний в одних білих трусах. Він підходить до мого місця, перехиляється через спинку дивана, відкидає моє волосся і цілує мене в шию.

— Я не їстиму його, навіть якщо ти заплатиш мені мільярд доларів. Давай повернемося до Бет Еддісон, поки ця розмова остаточно не зійшла з рейок.

На моїй шиї Кем прошепотів:

— Ми повинні поговорити про шлюб, все ж таки. Враховуючи, що я вже говорив про це з твоїми батьками.

Він підводиться і недбало йде на кухню, так, ніби він щойно не кинув мені на коліна гранату.

Він вже говорив з моїми батьками про те, щоб одружитися зі мною? У мене що, інфаркт? Це те, як відчувається інсульт? Боже, я не відчуваю свого обличчя.

— ...з редагуванням розробників?

— Що? Га? Що ти сказала?

Я повертаюся на дивані, щоб подивитися на Кема. Він щось шукає в шафі, спиною до мене.

Зітхання Порши звучить ображено.

— Я рада, що я ще не задовбала решту команди — ти сьогодні безнадійна.

— Порша, мені дуже шкода, можна я передзвоню тобі через п'ять хвилин? У мене проблеми зі зв'язком. Я вийду на стаціонарний телефон.

Не дочекавшись її відповіді, я кладу слухавку. Потім сиджу і дивлюся на широку спину Кема, поки він не обертається і не дивиться на мене.

Побачивши вираз мого обличчя, він розпливається в усмішці.

— О, ні. Вона думає. Я відчуваю запах диму аж звідси.

Тихим голосом я запитую:

— Ти говорив з моїми батьками про те, щоб одружитись зі мною?

— Говорив, — каже він, стаючи серйозним. — Це трохи смішно, враховуючи твій поважний вік, але коли ми будемо розповідати нашим дітям історію про те, як ми закохалися, одружилися і жили довго і щасливо, я хочу мати можливість сказати, що я запитав дозволу у твого батька. Хоча насправді я просто сказав йому, що одружуся з його донькою, а не спитав, але це може бути нашим маленьким секретом.

Діти. Моє серце калатає, як чистокровний скакун, що виходить на фінішну пряму в Черчілль-Даунс. Я голосно дихаю через рот, як при застуді.

— Але я... Я тут лише шість тижнів.

Тримавши в руках два пакетики чаю, які він дістав з шафи, він підкрадається до плити.

— Так. І скільки разів за ці шість тижнів ти казала мені, як тобі тут подобається?

Коли я не відповідаю, бо надто зайнята гіпервентиляцією і думкою, чи не стався у мене інфаркт замість інсульту, він продовжує розмову без мене.

— Ти любиш мою квартиру. Ти любиш місто. Ти любиш працювати вдома. Ти любиш бабусю О'Ші. Ти любиш їжу — за винятком хагіса — і людей, і погоду, і моїх друзів з *Дияволів*, і сидіти на трибунах, дивлячись, як я граю. Тобі подобається, що містер Бінглі має дівчину.

Він показує на котяче ліжко під обіднім столом, де містер Бінглі задоволено дрімає з гладкою чорною кішкою, вдвічі меншою за нього, на ім'я Клео. Кем взяв її з притулку, коли я вперше приїхала, бо вважав, що містеру Бінглі настав час покінчити з холостяцьким життям. З тих

пир ці дві кішки нерозлучні. Навіть уві сні вони туляться одне до одного, одна темна, інша світла, інь та янь.

— Насправді, — він вдає, що думає, постукуючи пакетиком чаю по підборіддю, — я думаю, що єдине, що ти ще не сказала, що любиш... це я.

Він витримує мій погляд кілька ударів, потім вмикає газ під чайником на плиті, дістає з іншої шафи два горнятка, ставить їх на стіл і кидає в них пакетики з чаєм. Потім складає руки на грудях, спирається на стійку і дивиться на мене.

На мене, яка сидить на дивані, сконцентрувавши всю свою енергію на тому, щоб утриматися у вертикальному положенні.

— Я... Я...

Кем вигинає брови. Він затуляє рукою одне вухо.

— Вибач, що це було? Ти намагалася щось сказати, дівчинко?

Я стою нестійко, відчуваючи пульс у всьому тілі. Потім я повільно пробираюся туди, де на кухні стоїть Кем. Здається, ніби я пливу до нього, мої ноги ледь торкаються землі. Коли я досягаю його, він бере мене на руки і дивиться на мене з таємною маленькою посмішкою, його очі напівзаплющені і гарячі.

— Продовжуй, — підказує він. — Розкажи мені, як ти була закохана в мене з самого початку, тільки прийняла те смішне відчуття в животі за гази. Розкажи мені, як я збив тебе з ніг з першого моменту, як тільки відкрив рот і ти почула мій неймовірно сексуальний голос. Розкажи мені, що жоден інший чоловік на землі не виглядає так добре в кілті, як я, і не змушує тебе сміятися так, як я.

Його голос стихає.

— Або змушує тебе кричати, як я. Давай, дівчинко. Скажи мені.

Я вся тремчу, моє серце шалено тріпоче, наче спійманий колібрі в моїх грудях. — Так, — прошепотіла я, дивлячись йому в очі. — Так на все це.

Його таємна посмішка поглиблюється. Він вплітає пальці в моє волосся і розчісує їх, спостерігаючи, як пасма течуть по його руці. Потім він ніжно смикає за пасмо, щоб наблизити мене до себе.

— А тепер скажи, якою щасливою я тебе роблю.

— Шалено щасливою. Дивовижно щасливою. Так.

Він нахилиється і торкається губами моєї щоки.

— І як ти хочеш провести решту свого життя саме так.

Він швидко і міцно стискає мене.

— В моїх обіймах.

Моє горло стискається саме по собі. Мій голос ламається, коли я кажу:

— Так.

Кем притискає найніжніший з поцілунків до моєї шиї, потім дивиться глибоко в мої очі. Хрипким шепотом він каже:

— А тепер скажи, що кохаєш мене, дівчинко. І зроби це швидко, бо ти змусила мене чекати надто довго.

Я видихаю тремтячий подих, збираюся з силами і роблю, як він наказує.

— Я люблю тебе так, як люблю запах старих книг. Я люблю тебе так, як люблю гарячу ванну в холодний день. Я люблю тебе так, як люблю сонети, морозиво і купальник, який не робить мене схожою на буррату. Я люблю тебе так, як люблю сонце на своєму обличчі взимку. Так, як люблю улюблену пісню, що грає по радіо, коли я їду додому з пляжу в літній день.

Він ковтає, його очі сяють від емоцій. Я піднімаюся навшпиньки і притискаю ніжний поцілунок до його губ.

Проти його вуст я шепочу:

— Я люблю тебе так, як люблю зоряні ночі, і по-справжньому хрусткі солоні огірки, і відкриття нового дивовижного автора, і недільні ранки в ліжку з газетою і шоколадними круасанами. Як я люблю, як пахне повітря після дощу. Як я люблю сміятися.

Він опускає обличчя мені на шию і притискається до неї, міцно обіймаючи, так що останню частину я шепочу йому прямо на вухо.

— Але насправді я люблю тебе більше, ніж все це разом узяте, Кемероне МакГрегор. Я люблю тебе так, як ніколи не знала, що можу любити когось. Ти для мене важливіший за повітря, і я не хочу провести без тебе жодного дня. Завдяки тому, що ти повірив у мене, це маленьке гидке каченя нарешті стало лебедем.

Делікатне тремтіння пробігає по його грудях. Він глибоко вдихає, притискаючи мене до себе так міцно, що я відчуваю кожне дике биття його серця.

— Ти завжди була лебедем, клята ідіотка, — каже він здушеним голосом.

Я відкидаю голову назад і сміюся, хоча мої очі наповнюються сльозами. Але це щасливі сльози. *Щасливі сльози.*

— Яка б я не була, пустунчику, я твоя. А тепер поцілуй мене, поки ти не наговорив дурниць і не зіпсував момент.

— Боже, яка ж ти владна, — бурчить він, але коли піднімає голову, то посміхається від вуха до вуха. Його очі теж наповнюються щасливими сльозами. Він нахиляє голову до моєї, але потім зупиняється.

— Зачекай.

Я суплю брови.

— Що?

— Ти не сказала, що одружишся зі мною.

— Ну... технічно, ти не питав.

Він робить вигляд, що думає про це.

— Твоя правда. Я не питав.

Коли він більше нічого не сказав, я запитала:

— І що?

— А те, що я думаю, що мені варто почекати до обіду. Я дуже голодний.

— Кем!

Обурена, я б'ю його по руці.

Він сміється, в захваті від моєї реакції, на яку, очевидно, він і розраховував.

— Гаразд, притримайте коней, міс Снаффлботтом, дайте мені хвилину, щоб зібратися з думками, перш ніж я запитаю!

Я дивлюся на нього зі стиснутими губами, поки він прочищає горло і приймає серйозний вираз обличчя. Коли він дивиться на мене, я розумію, що затамувала подих.

Він заявляє:

— Ми одружуємося.

— Тьху! Це було не питання!

Він стискає губи, щоб не розсміятися.

— Ми одружуємося?

Я гарчу, як ведмідь, готова відірвати йому голову. Це перша пропозиція руки і серця, яку я отримала в житті, а він ще й жартує! Я дивлюся на його самовдоволене, усміхнене обличчя і вирішую, що треба брати справу в свої руки.

— Гаразд. Я бачу, що мені доведеться взяти ситуацію під свій контроль.

Я розправляю плечі, піднімаю підборіддя і дивлюся йому прямо в очі.

— Кемерон МакГрегор, ти вийдеш за мене заміж?

Його вираз обличчя тане, ніби він бореться зі сльозами. Він бере моє обличчя в свої руки, палко шепоче: *Я думав, ти ніколи не попросиш*, і цілує мене так, ніби вмирає з голоду.

Коли починає свистіти чайник, ніхто з нас не звертає на це уваги.

***

*Давним-давно, в одному недалекому краї,
каченя, що народилося в родині лебедів.
помилково заблукало.*

*Йому потрібен був принц, вродливий і сильний.
З голосом, схожим на густий коричневий цукор.*

Щоб показати каченяті дорогу додому.

*Щоб вона могла вирости більшою, кращою, впевненішою
щоб їй більше не довелося блукати
через темний ліс загублених сердець.*

*Але по дорозі вона потрапила під його чари
З принцом вона ніколи не хотіла розлучатися,
В колі його рук вона прагнула жити.*

І сказала каченя своєму принцу-валентинці

— *Назавжди я буду твоєю, а ти назавжди будеш моїм.*

ПОДЯКИ

Це найвеселіша частина книги, після того, як всі прокльони і сльози закінчилися, а кровотеча майже повністю зупинилася. Написання роману має кілька спільних рис з пологами, не останньою з яких є величезне полегшення від успішних пологів після багатьох місяців некомфортної вагітності. (У мене немає дітей, але порівняння було непереборним).

Перш ніж перейти до подяк, хочу розповісти про близьку подругу, яка була у мене в підлітковому віці. Назвемо її Євою (це не справжнє ім'я). Єва була найкрасивішою дівчиною, яку я коли-небудь бачила, навіть сьогодні, через тридцять років. Вона була ірландського походження, з довгим темним волоссям, величезними кришталєво-блакитними очима і такою досконалою шкірою, що аж світилася. Висока, граціозна, завжди найпопулярніша дівчина в середній і старшій школі, вона користувалася загальною любов'ю.

Вона також була сповнена сильної ненависті до себе.

Переконана, що її ідеальне тіло — це жир, вона суворо дотримувалася дієти, харчуючись лише солоними крекерами, рисовими коржиками та селерою, аж поки не схудла настільки, що у неї припинилися місячні. Вона працювала, як машина, пробігаючи милі щодня перед школою. Вона була одержима тим, як вона виглядає, аж до найдрібніших деталей, і години проводила перед дзеркалом, приміряючи нове вбрання, колупаючись в уявних вадах, вивчаючи нові техніки макіяжу, щоб підкреслити контур і без того порожніх щік.

Її мати не звертала на це уваги. Вона була надто зайнята, попиваючи шардоне. Її батько — батьки були розлучені — любив повторювати Єві, що їй краще швидше вийти заміж, бо вона занадто тупа для коледжу.

Єва набрала 1510 балів на SAT. Коли я сказала їй, що вона може вступити майже в будь-який коледж з таким результатом, що вона може піти в Гарвард, якщо захоче, вона розсміялася.

Вона сказала, що вона занадто тупа для коледжу. Всі це знали. Це була помилка.

У день, коли їй виповнилося вісімнадцять, Єва зробила собі грудні імплантати. Через кілька місяців, після того, як ми закінчили навчання, вона зустріла чоловіка на двадцять п'ять років старшого за неї, багатого бізнесмена, який помітив її, коли вона переходила через парковку. Він був вражений її красою і пішов за нею до машини, щоб представитися. Через кілька тижнів після знайомства вони втекли до Європи. Більше я про неї нічого не чула.

Через кілька років мені зателефонувала мама. Сідай, — сказала вона. У мене жахливі новини.

Єву було вбито. Її набагато старший чоловік труїв її протягом багатьох місяців передозуванням ліків, що відпускалися за рецептом. Він поховав її, навіть не повідомивши батькам про її смерть.

Трагедія Єви — це приклад величезного потенціалу, втраченого через нехтування та негатив. Люди можуть засвоїти навіть найочевиднішу брехню, якщо її повторювати досить часто. Коли ви оточені негативом, це те, що ви схильні вбирати. Ви стаєте тим, ким вас найчастіше називають.

Я хотіла би повернутися в минуле і сказати Єві, як сильно я її любила, яка вона була розумна, як багато вона могла запропонувати світові, але я не можу. Але кожного разу, коли я зустрічаю молоду дівчину, мені хочеться обійняти її і сказати, що вона набагато особливіша, ніж вона сама усвідомлює. Що її цінність як особистості і її зовнішність — це дві абсолютно різні речі.

Якщо у вас вдома є маленькі доньки, я сподіваюся, ви зробите те ж саме. Вони чують кожне ваше слово... і все те, чого ви не чуєте.

ДЯКУЮ моїй команді в Montlake Romance, яка розвивала мою кар'єру з 2011 року. Я люблю наше партнерство і сподіваюся, що воно триватиме до тих пір, поки я більше не захочу писати, чого не буде ніколи. Дякую Марії Гомес, моєму редактору, яка змушує мене сміятися кожного разу, коли я з нею розмовляю. Дякую Мелоді Гай, моєму редактору з розвитку, яка є генієм, і яка знає, як сказати приємні речі про мою роботу, вказуючи при цьому на те, наскільки вона потребує вдосконалення. Дякую також редакторам, коректорам, піарникам і маркетологам видавництва Амазон, які є найкращими.

Моїм *старим* читачам дякую за те, що були зі мною протягом п'ятнадцяти романів. Я й гадки не мала, що буду тут. Моїм новим читачам, я сподіваюся, що ви залишитеся зі мною на наступні п'ятнадцять. З моїм нинішнім темпом роботи це буде приблизно через чотири роки з моменту публікації цієї книги, тож тримайтеся. Обіцяю, що вона буде цікавою.

Моїй мамі дякую за те, що вона зосередилася на формуванні мого характеру і внутрішньої сили, а також за те, що чітко дала зрозуміти, що моя цінність як людини не пов'язана з моєю зовнішністю або з думкою про мене інших людей.

І, нарешті, моєму найкращому другові, Джею Геїссінгеру, який також є найкращою людиною, яку я коли-небудь зустрічала, дякую за те, що ти любиш мене такою, якою я є, всередині і зовні, навіть найпотворніше.